

**UNIUNEA DE CONFERINȚE
A BISERICII ADVENTISTE DE ZIUA A ȘAPTEA DIN ROMÂNIA**

Propovăduiește Cuvântul

PREDICI PENTRU PREZBITERI

Această colecție a apărut sub coordonarea Departamentului Asociația Pastorală al Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Lectura manuscrisului: Marius Andrei

Corectură: Livia Mihai

Tehnoredactare: Irina Toncu

Responsabilitatea pentru conținutul fiecărei predici aparține în totalitate autorului ei, care garantează autenticitatea și corectitudinea informațiilor oferite.

ISBN 978-606-087-089-0

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională

CUPRINS

1. Balaurul, închinătorii și păstorul.	5
2. Casă de rugăciune sau peșteră de tâlhari ?	11
3. Foc prietenesc.	15
4. Făgăduințe împlinite	19
5. Cât de mare este Dumnezeu?	21
6. Binecuvântat, doar unul?	24
7. Pregătirea pentru decolare	28
8. Treptele întoarcerii la Dumnezeu.	31
9. Salvarea lui Eutih și a tinerilor de astăzi.	33
10. Aurul credinței pline de dragoste	38
11. Gesturi mici, aprecieri mari	41
12. Un Mesia provocator.	44
13. Cum ar fi fost dacă...?	46
14. Speranță din cuvânt.	48
15. Cuvântul și credința	53
16. Hainele să-ți fie albe în orice vreme și untdelemnul să nu-ți lipsească de pe cap	59
17. Golgota – apogeul iubirii	63
18. Ai în vedere legământul!	67
19. Bogatul nebun.	76
20. Alegeri care aduc schimbare	79
21. Istoria celor trei grădini	83
22. Subiectul Predicii de pe Munte: „Convertirea celor pocăiți”	85
23. Învinge ispita	88
24. Când viața îți oferă lămâi, fă o limonadă.	91
25. Evenimente care au avut loc în contextul răstignirii Domnului Hristos	94
26. Nepăsătorul Isus	98
27. Este vremea să te trezești	103
28. Biruința ta în lupta cu uriașii (despre Goliat)	107
29. Trăiește ca Isus.	109
30. Predica de pe Munte – Fericitările	113
31. Veți fi cap și nu coadă	118
32. Ce faci când lipsesc modelele?	122
33. Sinceritate spirituală versus consimțământ rece față de rânduiești?	125
34. Am dreptate, îmi mai lipsește ceva?	129

35.	Dumnezeu alege pe cel cu hainele murdare.	135
36.	Schimbă atitudinea!.	140
37.	Evangelia nouă	142
38.	Sanctuarul – harta mântuirii tale	145
39.	Domnul Se adaptează pentru salvarea omului	154
40.	Mulți sunt pe calea pierzării!	158
41.	Liniștea dinaintea, din mijlocul și de după furtună	167
42.	Cine vrea chivotul în casa lui?	170
43.	Pocăința unui inocent	172

BALaurul, ÎNCHINĂTORII ȘI PĂSTORUL

PROLOG

Muzica de sărbătoare se prăvălea până în depărtări. Marele împărat își freca mâinile de încântare. Din visul care i-a tulburat teribil somnul a mai rămas doar amintirea auru-lui. „Oricât de mare este Dumnezeuzeul evreilor, nu mă poate împiedica să îmi construiesc propria istorie.”

Chipul de aur care purta numărul zilei în care a fost creat omul era gata. Era magnific. Câmpia Dura deja fremăta de închinători. Unii erau acolo din convingere, alții – împinși de decretul imperial. Dar toți erau hotărâți să plece genunchiul, pentru a se putea întoarce acasă fără a simți căldura cuptorului regal. Doar trei tineri s-au încăpățânat, înțepenin-du-și genunchiul, stricând ziua împăratului și mutând sărbătoarea în curțile din ceruri. În câteva ceasuri, măreția chipului s-a topit în căldura desăvârșită a cuptorului. Împăratul a sărit ca ars de pe tronul lui, în timp ce tinerii mai zăboveau în flăcări, pentru a mai schimba o vorbă cu Domnul lor, adevăratul și veșnicul Împărat care, de dragul lor, a părăsit cerul, oferindu-le o frântură din părășia Edenului pierdut, dar și a veșniciei recuperate...

COALIȚIA FIARELOR

Evenimentul din Câmpia Dura este un episod al marelui conflict cosmic care a acaparât și lumea noastră. Împărăția răului a renăscut după fiecare bătălie pierdută, iar ră-nile de moarte și le-a vindecat cu o repeziciune uimitoare. Uzurpatorul, un împătimit al închinării, și-a modificat mereu metodele și, după strădanii de milenii, este pe cale să câștige o mare victorie. Dar coșmarul din Câmpia Dura nu îi dă pace. Deși a reușit să în-genuncheze întreaga lume, au rămas câțiva care nu vor să își plece capul cu niciun chip.

Balaurul, cunoscut ca Lucifer, sau Satana, este mai hotărât ca niciodată să șteargă de pe fața pământului orice urmă de adoratori ai lui Dumnezeu și le declară război total (Apocalipsa 12:17). Vrea ca toată închinarea să îi fie adusă doar lui. A pierdut în cer, dar încă puțin și va câștiga Pământul. Pentru realizarea acestei ambiții apelează la aliați pu-ternici. Aceștia sunt fiara din mare și fiara din pământ (Apocalipsa 13).

Puterile politice împreună cu cele religioase apostate se unesc, iar succesul este asigurat. Strategia folosită este amăgirea (v. 11), minunile și contrafacerea (v. 13, 14). Colaborarea dintre cele trei puteri se aseamănă izbitor cu cea dintre Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Balaurul îl imită pe Tatăl, fiara din mare (papalitatea) contraface lucrarea Fiului, iar fiara din pământ (SUA), pe cea a Duhului Sfânt (v. 2, 3, 4, 12, 13).

- Balaurul i-a dat puterea și domnia lui fiarei din mare, precum Tatăl i-o oferă Fiului (Matei 28:18; Luca 1:32).
- Fiara din pământ îi determină pe oameni să i se închine fiarei din mare, precum Duhul Sfânt îi conduce pe credincioși la Hristos (Ioan 15:26).
- Relatarea vindecării răni de moarte a fiarei din mare seamănă izbitor cu vinde-carea răni din călcâiul Domnului Hristos (Geneza 3:15).

- Oamenii se miră după fiară și se închină balaurului, așa cum oamenii se mirau după Hristos, dar Îl slăveau pe Tatăl (Matei 15:31).

Folosind deghizarea și minciuna, balaurul reușește să supună întreaga omenire. Toți, mici și mari, i se închină, unii din convingere – semnul pe frunte, iar alții de frică sau din interes – semnul pe mână (v. 3, 7, 8, 16, 17).

Dar în tot acest amalgam al răului și al amăgirii, se deschide o fereastră a cunoașterii. Este invocată înțelepciunea (v. 18), iar cine o capătă va putea să observe înșelăciunea. Totul se învârtă în jurul numărului 6, numărul omului, care nu va reuși niciodată să se ridice de la nivelul mării și al pământului pentru a atinge desăvârșirea divină a numărului 7. Înțelepciunea poate descifra și destinul acestei coaliții. Dacă este un număr de om, atunci este supus nimicirii (Apocalipsa 14:8).

REZISTENȚA

În timp ce marea majoritate a locuitorilor pământului se lasă amăgiți și oferă închinarea lor fiarelor, o rămășiță rămâne loială lui Hristos (Apocalipsa 14:1-5). Această rămășiță (cei 144 000), se deosebește de adoratorii fiarelor prin câteva caracteristici esențiale:

1. Pe frunțile lor este imprimat numele Fiului și al Tatălui. Acest Nume nu este altceva decât caracterul lui Isus Hristos, și este imprimat doar pe frunte, nu și pe mână, pentru că aceștia Îl aleg de bunăvoie pe Hristos ca Domn al lor. Asemănarea cu căsătoria este evidentă. Aceștia au renunțat la numele și la identitatea lor impregnată de păcat pentru Hristos, în care au o nouă identitate. Pentru că au gustat roadele amare ale infidelității (Osea și Gomera), nu mai privesc în urmă și îi rămân loiali lui Hristos cu toată ființa lor (sunt verguri). Precum Pavel, nu mai trăiesc ei, ci Hristos trăiește în ei (Galateni 2:20).
2. În timp ce fiarele stau pe mare și pe pământ, ei stau pe Muntele Sionului, muntele lui Dumnezeu, care este și muntele biruitorilor. Sus pe munte sunt în siguranță.
3. Sunt biruitori nu datorită eforturilor lor, ci pentru că Isus a dus lupta în locul lor. Experiența împăratului Iosafat este relevantă (2 Cronici 20:21-22). Ei cântă în timp ce Altcineva câștigă biruința pentru ei.

După ce în capitolul 13 este descrisă tabăra celor care fac alianță cu balaurul, sau Satana, în capitolul 14 sunt prezentați cei care nu s-au lăsat amăgiți și care au rămas credincioși adevăratului Dumnezeu. Aceștia sunt aceia care, precum cei trei tineri evrei din Câmpia Dura (Daniel 3), au stat în picioare în timp ce toți ceilalți au plecat genunchiul înaintea chipului lui Nebucadnețar. Aceștia (grupa celor 144 000) sunt cei care au datoria de a transmite lumii un ultim mesaj de avertizare.

AVERTIZAREA

Ne aflăm în toamna anului 1844. O grupă de credincioși sinceri Îl așteaptă pe Hristos să se întoarcă pe pământ. Dar timpul prevăzut a trecut fără ca Hristos să revină. Mica grupă de așteptători de pe pământ a fost cuprinsă de o dezamăgire amară.

Dar o dezamăgire și mai cruntă i-a cuprins pe locuitorii cerului. Deși încă nu venise timpul pentru a-și lua credincioșii cu Sine, Hristos tânjea de dor pentru a reveni la copiii Săi. Dezamăgirea Lui trebuie să fi fost cruntă văzând că marea majoritate a omenirii nu dorea reîntoarcerea lui. Ba mai mult, o mare parte din aceia care pretindeau că Îl așteaptă s-au bucurat că nu a venit atunci.

În acel an, lumea l-a respins pe Hristos, dar Hristos nu a renunțat la lume. În acel an, rămășița credincioasă a primit o nouă poruncă. „Apoi mi-a zis: «Trebuie să proorocești din nou cu privire la multe noroade, neamuri, limbi și împărați»” (Apocalipsa 10:11).

A proroci din nou înseamnă a rosti o nouă solie de avertizare către lumea care a ales întunericul. Această nouă prorocie este cuprinsă în Apocalipsa 14:6-12 și le este destinată tuturor locuitorilor pământului, adică acelor care se închină fiarei și ale căror nume nu se găsesc scrise în cartea vieții Mielului (Apocalipsa 13:8). Deși aceștia au trecut de partea vrăjmașului, Hristos știe că mulți sunt amăgiți și dorește să îi salveze.

Judecata pe care Domnul Hristos o începe odată cu trecerea în Sfânta Sfintelor, cea de-a doua încăpere a sanctuarului, nu este una care are ca scop principal pedeapsa celor necredincioși. Ea este udată cu lacrimile și sângele Judecătorului, care dorește să îi salveze vrăjmașii.

De aceea, cei care sunt chemați pentru a propovădui această solie, purtând în suflet dorul aprins al Mântuitorului, sunt trimiși pentru a-i avertiza și salva chiar și pe persecutorii lor. Rugăciunea lor nu trebuie să fie: „Nimicește-i, Doamne!”, ci „Tată iartă-i, căci nu știu ce fac!”. Pentru că ei poartă chipul lui Hristos, iubesc așa cum iubește Hristos. Ei înțeleg că mulți dintre cei care se închină fiarei sunt amăgiți, sunt orbi, iar ei trebuie să îi ajute să vadă.

Ei sunt cei înțelepți din Apocalipsa 13:18, cei care descifrează amăgirea și văd că diavolul a înșelat întreaga lume.

Atenție!!! În acest punct, descoperim o avertizare pentru locuitorul/membrul Laodiceei. Acesta nu va putea face această lucrare de avertizare. De ce? Pentru că și el este amăgit. Are o părere bună despre sine, crede că este pe poziția corectă și nu realizează cât este de orb (Apocalipsa 3:17). De aceea laodiceanul are nevoie de pocăință. Trebuie să primească alifia Duhului pentru ochi (v. 18) și să deschidă ușa Domnului Hristos (v. 20) pentru a sta la masă împreună. Acolo, la masa legământului, laodiceanul va dezvolta acea relație fierbinte, personală cu Mântuitorul, care va conduce către un legământ profund și veșnic, asemănător cu cel al căsătoriei. Odată cu temperatura relației, laodiceanul își va schimba și numele, luându-l pe cel al lui Hristos. Având vederea Duhului Sfânt și dragostea arzătoare a lui Hristos, acesta poate demasca cu succes amăgirile fiarelor.

MESAJUL

În anul 1844, Hristos a început lucrarea de separare a oamenilor, precum un păstor își desparte oile de capre (Matei 25:32). Cei care sunt scriși în cartea vieții vor rămâne cu Hristos pentru veșnicie, iar cei care nu sunt scriși acolo vor pieri pentru totdeauna. Oamenii trebuie să știe că Hristos și-a dat viața pentru salvarea lor, dar că nu va tolera păcatul la nesfârșit.

De aceea mesajul începe cu: „Temeți-vă de Dumnezeu!” (Apocalipsa 14:6). Ce înseamnă să te temi de Dumnezeu? Termenul original poate fi tradus prin „frică”, dar și prin „respect” sau „a lua în serios”.

Este nevoie ca omului să îi fie frică? Dacă da, de ce? Psalmii 33:18 oferă un răspuns. „Ochii Domnului sunt peste tot, văd toate lucrurile ascunse, până acolo că citesc gândurile și pornirile inimii.” Absolut nimic nu poate rămâne ascuns de privirea Lui. Eclesiastul 12:13-14 completează adăugând că orice faptă va fi adusă la judecată.

În consecință, omul trebuie să știe că, dacă nu îi permite Domnului Hristos să rezolve problema păcatelor lui (Isaia 1:18; 1 Ioan 1:9), oricât va încerca să le ascundă sau să declare că nu are nevoie de un mântuitor, într-o zi acestea se vor întoarce împotriva lui. Dar omul nu trebuie să se teamă de Hristos, ci mai degrabă de păcat. El trebuie să devină conștient că Hristos nu va accepta niciun păcat în Împărăția Sa. Cine se va alipi de păcat va avea soarta pe care o va avea păcatul – nimicirea.

Judecata va evidenția ce a ales fiecare. Dacă cineva a ales relația cu Hristos, va primi viața veșnică împreună cu Hristos, dar dacă a ales păcatul, va primi aceeași soartă ca a balaurului și a tuturor acelor care au iubit păcatul.

Astfel, mesajul primului înger anunță că omului trebuie să îi fie frică de păcat și de consecințele lui, și în același timp, să îl ia în serios pe Dumnezeu când tratează problema păcatului. Când Dumnezeu spune că vom fi salvați dacă venim la Hristos, așa va fi, dar dacă spune că păcătoșii vor fi nimiciți împreună cu păcatele lor, atunci așa va fi.

Dar mesajul îngerului este mult mai adânc.

În Deuteronomul 6:2-5, temerea de Dumnezeu este asociată cu păzirea poruncilor și cu ascultarea, și se concretizează prin iubirea față de Dumnezeu (v. 5). Cei care se tem de consecințele păcatelor lor îl iau în serios pe Dumnezeu și păzesc poruncile Lui, care demască păcatul. Dar ei nu trebuie să se limiteze la păzirea Legii. Legea nu poate fi păzită fără ajutorul Dăătorului ei. De aceea Dumnezeu îi invită pe oameni să se apropie de El pentru a-L cunoaște mai bine. Aceștia ajung să realizeze că El este singurul care le poate garanta biruința asupra păcatului, dar mai ales siguranța veșnică. Mai mult decât atât, vor cunoaște dragostea Lui plină de sacrificiu. Ei aleg în mod deliberat să treacă de partea Lui și, prin contemplare, încep să îl iubească din inimă. Ascultarea de poruncile Lui devine plăcerea lor (Psalmii 1:2), iar teama de Domnul, care este începutul înțelepciunii (Psalmii 111:10), devine sinonimă cu iubirea autentică față de Dumnezeu.

Ei vor ajunge să îl iubească pe Dumnezeu cu toată inima și cu tot sufletul lor, nu așa cum acuza Satana că îl iubește lov pe Dumnezeu (Iov 1:9-10).

„Dați-i slavă!” este strâns legat de „temeți-vă!”. În niciun caz nu se referă la osanalele și laudele pe care le primesc dictatorii. Balaurul se mulțumește și cu laude de felul acesta (semnul pe mână), dar nu și Hristos. Ioan 15:8 lămurește faptul că doar cei care aduc roade bune îl onorează pe Tatăl. Slava lui Dumnezeu sunt roadele bune pe care le aduc cei ce îl iubesc. Apelul este acela de a nu avea o religie de fațadă, fariseică, ci una profundă, a inimii (numele Lui pe frunțile lor). În contextul soliilor celor trei îngeri, cine îl iubește pe Tatăl îl onorează prin păzirea din inimă a poruncilor Sale, în special pe cea privitoare la Sabat.

„Și închinați-vă celui ce a făcut...” Trimiterea către porunca a patra este evidentă. De ce este atât de importantă această poruncă?

Tema închinării a captat energiile balaurului încă din vremea când era un heruvim ocrotitor. La finalul timpului încredințat Pământului, împreună cu cele două fiare, va căpăta închinarea mult dorită, prin amăgire și amenințare. Dar el este conștient că această slavă căpătată de la muritori este amestecată mai degrabă cu interese egoiste decât cu dragoste. La polul opus, Dumnezeu caută să îi atragă pe oameni. Reamintindu-le de felul în care i-a creat, El dorește să le descopere nu nevoia unei închinări slugarnice, ci altceva mult mai profund.

Când a creat lumea, Dumnezeu a parcurs două etape distincte.

1. Prima etapă este atunci când Dumnezeul transcendent și omnipotent privește Pământul de sus, apoi prin cuvântul Său îl umple cu viață. Ca un Suveran absolut și atotputernic, El zice și se face (Psalmii 33:9).
2. Etapa a doua Îl aduce pe Creator mult mai aproape de creația Sa. Dumnezeul transcendent devine imanent. El pășește pe Pământul nou-creat, se apleacă în țărână și, printr-o îmbrățișare a mâinilor Sale, modelează un trup uman. Apoi, aplecându-se cu totul, se dă pe Sine suflând viața Sa în nările lutului. Țărâna prinde viață și astfel devine un suflet viu, cu un caracter după chipul și asemănarea Creatorului atotputernic. Dar creația nu s-a oprit aici. Dumnezeu mai pune deoparte o zi, nu pentru că era obosit, ci pentru a oferi odihna sufletului Său doritor de dragoste, printr-o relație profundă și personală cu creatura Sa (Geneza 2). Astfel, realitatea ultimă a creației nu a fost crearea omului, ci relația lui cu Dumnezeu. Acesta este mesajul pe care Dumnezeu dorește să îl transmită omenirii golate de relație și de odihnă.

Omul este invitat să i se închine Creatorului, așa cum mireasa se dăruiește mirelui ei. Ea își închină viața bărbatului ei, nu pentru a se înjosi, ci pentru a o face completă (Cântarea cântărilor; Țefania 3:17). Îngerul îi invită pe oamenii obosiți de atâtea minciuni și promisiuni goale să se întoarcă la Acela care le poate oferi odihnă (Isaia 55:2-3; Matei 11:28).

„... și izvoarele apelor...” Versetul 6 se încheie cu o adăugire neașteptată, aparent neimportantă. Era suficient să spună „închinați-vă celui ce a făcut cerul și pământul”. De ce s-a adăugat și „izvoarele apelor”?

Scripturile Vechiului Testament asociază izvoarele de ape cu viața care vine de la Dumnezeu. În viziunea lui Ezechiel (47:1-12), izvoarele nu sunt altceva decât râul vieții care izvorăște din Sfântul Locaș și aduce vindecare prin toate locurile pe unde curge.

Pentru David, izvoarele de ape sunt cele lângă care își găsește odihna. În Psalmul 23, el își mărturisește dorul după o odihnă nepământească. În închinarea lui plină de dor, Îl vede pe Dumnezeu nu ca pe un stăpân, ci ca pe un păstor. Acest Păstor îl va conduce către odihna edenică, unde creatura se odihnește fără teamă pe pieptul Creatorului, în ziua sfințită și dedicată relației lor (Apocalipsa 7:17).

Aceasta este realitatea ultimă a creației, când Dumnezeu nu mai este un stăpân transcendent, ci un Păstor care își conduce prietenii către odihna veșnică. Acesta este mesajul pe care laodiceenii convertiți trebuie să îl ducă lumii. Cu această speranță a odihnei

veșnice, ei trebuie să îi cucerească pe oamenii care au fost amăgiți de balaur. Acesta este Dumnezeu pe care oamenii trebuie să Îl cunoască, să Îl iubească și să I se închine.

EPILOG

Emisarii marelui imperiu au străbătut pământul pentru o nouă adunare a închinătorilor. Acum sunt mulți, mai mulți ca niciodată. Chipul strălucitor atrage toate privirile. Cupatoarele sunt încinse. Muzica este plină de tonuri de speranță. Manifestări spectaculoase și miraculoase liniștesc sufletele frământate de îndoieli. Balaurul privește peste mulțimea adunată... O umbră îi întunecă privirea. Coșmarul din Câmpia Dura încă îi tulbură odihna. Oare ei, tinerii, mai sunt? Ridică privirea... și... pălește. Ca niște copaci falnici se înalță tinerii Sionului deasupra spinărilor încovoiate ale celor care de mult și-au pierdut verticalitatea. Și nu sunt trei, sunt mulți, prea mulți pentru privirea turbată a balaurului. Iar printre ei, mai strălucitor decât soarele, umblă Păstorul.

„Cu o dragoste de nedescris, Isus îi invită pe cei credincioși la bucuria Domnului lor. Strângându-se în jurul marelui tron, o bucurie de nedescris le umple inimile când îi văd pe aceia pe care i-au câștigat la Hristos și când văd că aceștia i-au câștigat pe alții, iar aceștia, la rândul lor, pe alții, toți aduși în cerul de odihnă. Ei nu mai sunt slabi, prizoniți, risipiți și întristați. De acum încolo, vor fi totdeauna cu Domnului.” (Ellen White, *Tragedia veacurilor*, p. 647)

Te găsești și tu printre aceștia? Ești sigur că te afli în tabăra lui Dumnezeu, și nu în cea a amăgiților? Alege astăzi cui vrei să slujești...

Material realizat de pastorul Adelin Plătică, Conferința Muntenia.

CASĂ DE RUGĂCIUNE SAU PEȘTERĂ DE TÂLHARI?

Matei 21:10-13

1. BISERICA PRECUM UN TEMPLU

Imaginea pe care ne-am creat-o noi despre Isus Hristos intră în contradicție cu pasajul biblic din Matei 21. O revistă, un studiu al Școlii de Sabat, un tablou cu Isus Hristos Îl prezintă blând, milos, plin de dragoste, cu zâmbetul pe buze. Nu reușim să ne armonizăm imaginea pe care ne-am format-o despre Isus Hristos cu relatarea biblică. Încercăm îndulcirea contextului sau evitarea discuțiilor. Contextul nu poate fi îndulcit, pentru că Isus Hristos a răsturnat mesele și scaunele.

Biblia vorbește despre două izgoniri din templu — la începutul și la sfârșitul lucrării lui Isus Hristos. Pasajul din Matei este la sfârșit. Reacția lui Isus Hristos nu a fost o manifestare nervoasă tipic umană, ci a fost acea indignare, acea râvnă pentru locul sfânt în care forma a luat locul adevăratei închinări.

Ellen G. White spune: „Isus Hristos a vorbit cu autoritatea unui Împărat. Dumnezeirea a străbătut natura omenească, investind pe Isus Hristos cu o DEMNITATE și o SLAVĂ pe care El nu le mai manifestase înainte. Prezența Domnului, care pe vremuri sfințise muntele, a sfințit acum templul. Orice loc unde Se descoperă Dumnezeu cu prezența Lui este SFÂNT.”

Cum s-au manifestat iudeii în locul sfânt? Ce au făcut din templul lui Dumnezeu?

Chiar dacă ei îndeplineau o slujbă sfântă prescrisă de Dumnezeu, au făcut din ea o FORMĂ și o SURSĂ DE CÂȘTIG. (E.G.W.) „Vânzătorii cereau prețuri grozav de mari pentru animalele vândute și împărțeau câștigurile lor cu preoții.” Transformaseră serviciul sfânt într-un loc al FRAUDEI, ÎNȘELĂCIUNII, AL COMERȚULUI. Simbolurile care arătau către Mielul lui Dumnezeu ajunseseră pentru ei un mijloc de câștig. Iar atunci când FORMA ia locul FONDULUI, Dumnezeu condamnă (Isaia 1:10-15). Dumnezeu nu disprețuiește JERTFA, ci inima necurățită.

Azi istoria se repetă: avionul de hârtie, copiii cu guma de mestecat, telefoanele sunt mângâiate mai mult decât Biblia.

Cum ar trebui să mă port în Templul Domnului?

Ilustrație. Meteora (Grecia) – nimeni nu intră acolo fără să fie decent îmbrăcat, deși e un loc turistic. Încercați să intrați într-o biserică catolică și în timpul slujbei încercați să vorbiți... În primul rând nu poți și în al doilea rând o să fii atenționat să faci liniște. Întreb: în aceste locuri cum de se poate?

Copiii pot sta o oră și jumătate lângă părinți în timpul predicii? Cât de bine ar fi dacă Biblia ar fi ținută în mâini de către copii la fel ca dispozitivele electronice!

Biblia spune în Eclesiastul 5:1 – „Păzește-ți piciorul când intri în casa Domnului...” Vă invit de astăzi să faceți din biserică un templu al prezenței lui Dumnezeu.

2. Familia ca un templu

Geneza 46:27 conține o expresie foarte interesantă, care mă duce cu gândul că din familia mea pot face un templu pentru Dumnezeu. „TOATE sufletele din familia lui Iacov, care au venit din Egipt, erau în număr de 70.” Cei din familia ta nu sunt un număr (ca atunci când ești întrebat: câți copii ai, iar tu să răspunzi trei); cei din familia ta sunt suflete.

Acolo unde sunt adunați doi sau trei în numele lui Dumnezeu, acolo este prezent Dumnezeu. Familia este un astfel de loc. Nu există pe pământul acesta un alt loc unde să fie exprimat mai direct și mai concret ceea ce este omul cu adevărat ca în familie. Ceea ce ești în familie, modul cum te porți cu cei din casa ta, acela este adevăratul tău caracter. În exterior poți arăta superb, dar soțul sau soția ta, copiii tăi îți fac o radiografie corectă a caracterului tău.

Cu toate că Dumnezeu a destinat familia să fie un templu pe acest pământ, unii creștini au făcut din acest templu „o peșteră de tâlhari”. Se abține omul toată ziua, este temperat și controlat în cuvinte, iar când ajunge acasă cuvintele nepotrivite curg ca un vulcan, reacțiile de critică distructivă, jignirile, reproșurile sunt evidente... Ori de câte ori se manifestă astfel de tendințe, ai făcut din familie „o peșteră de tâlhari”.

Lucruri groaznice se întâmplă în peștera tâlharilor. Peștera nu e un loc de odihnă, ci doar unul de contabilizare a bunurilor furate. În peștera tâlharilor se fură RESPECTUL, DRAGOSTEA, CUVINTELE FRUMOASE, TIMPUL CARE TREBUIE PETRECUT CU COPIII etc.

E trist când vezi oameni ridicând mâini spre Dumnezeu, predicând despre principii, dar trăind fără principii. Exemplu: un om care dispunea de multe finanțe și-a pus banii în mijlocul casei și a spus: „Am de toate, dar nu am familie” Ce trist!

Nu știu cum este în familia ta, dar Domnul știe. Poate e bine sau poate nu prea! Dar astăzi Dumnezeu vrea ca acest templu numit familie să nu fie o peșteră de tâlhari, ci un templu pentru onoarea Lui și bucuria copiilor Săi.

Ilustrație: Când vine tata acasă, copiii să facă din el „căluț”, apoi să se joace „de-a v-ați ascunselea”, apoi să deschidă Biblia și să se roage. Acolo e un Templu.

În templul numit „familie”, niciodată nu se spune cuvântul NICIODATĂ. „Tu niciodată nu ai făcut asta, tu niciodată nu mi-ai făcut mâncare bună, tu niciodată nu ai reparat în casa asta nimic” etc.

În templul numit „familie”, nu se spune: „TU NU AI FĂCUT NIMIC.” De regulă câte ore lucrează un bărbat pe zi? Răspuns: 8, 10, 12, 14 ore. O MAMĂ lucrează 24 h din 24, 7 zile din 7. Așa că un bărbat să nu spună niciodată că ea nu a făcut nimic.

Se poate întâmpla ca în ilustrația următoare:

TU NU AI FĂCUT NIMIC. Ilustrație: Într-o zi, soțul vine de la serviciu și nu poate băga mașina în garaj, deoarece pe aleea spre garaj erau trântite bicicletele copiilor. Dă să bage bicicletele în garaj și găsește mașina soției deschisă și câinele plin de noroi întins pe bancheta din spate. Nedumerit, intră în curtea interioară, unde vede copiii într-o

baltă de noroi, piscina și ea murdară, iar copiii se stropeau cu furtunul. Îngrijorat, intră în bucătărie, nu fără a observa că geamul de la ușă era plin cu pălmuțe de ciocolată. În bucătărie curgea apa, frigiderul era deschis și conținutul lui, vărsat pe podea, farfurii și pahare murdare peste tot. Pe masă, o baltă de suc. Pe jos nu se putea călca altfel, decât pe mâncarea câțelului sau în conținutul borcanelor de murături. Panicat și alb la față, începe să își caute soția prin toată casa. Era un vacarm de nedescris – televizorul și computerul erau date la maximum. Intră în baie, unde prosoapele pluteau pe podea într-o baltă de apă. În sfârșit își găsește soția în ultimul dormitor, relaxată, cu o mască pe față, bigudiuri în păr. Citea o revistă și asculta muzică cu căștile pe urechi. Cu un ultim efort, o întreabă ce s-a întâmplat. Ea îi răspunde:

– Îți aduci aminte când te întorceai acasă și mă întrebai ce am făcut toată ziua? Ei bine... azi n-am făcut nimic!

Atunci e tragic.

În templul numit FAMILIE, copilul se ține de mână (Geneza 21:18). Dumnezeu Îi spune lui Agar când a fost alungată de Sara: „Scoală-te, ia copilul și ține-l de mână; căci voi face din el un neam mare.” A ține copilul de mână înseamnă TIMP, APROPIERE DE EL, PROTECȚIE, AFECȚIUNE. Exemplu: Tata cu băiatul lucrau. După un timp, cel mic spune: „Ce bine e să facem lucrurile ÎMPREUNĂ.” A ține copilul de mână = a ști unde este, cu cine este, ce face. Cineva spunea un lucru interesant: CREȘTE-ȚI COPILUL, NU-L LĂSA SĂ CREASCĂ.

În templul numit familie, EXISTĂ ÎNCHINARE înaintea lui Dumnezeu (ALTAR). Așa cum spune în 1 Samuel 1:19: „S-au sculat dis-de-diminează, și după ce s-au ÎNCHINAT PÂNĂ LA PĂMÂNT ÎNAINTEA DOMNULUI, s-au întors și au venit acasă la Rama.”

În templul numit familie, se împlinește ce spune Biblia în Neemia 4:14: „Luptați pentru casele voastre.” Nu se luptă între ei pentru că e o luptă inechitabilă și distructivă. TOȚI se luptă ca acest templu să NU devină o peșteră de tâlhari.

3. Trupul ca un templu

Biblia spune în 1 Corinteni 6:19,20 – „TRUPUL vostru este TEMPLUL Duhului Sfânt.”

Societatea în care trăim și-a pus atât de mult amprenta asupra stilului de viață, încât e foarte greu să te rupi. Ellen White spune: „Conformarea cu obiceiurile lumii atrage biserică spre lume, însă niciodată nu va atrage lumea la Hristos.” Și continuă: „Toți cei care nu sunt urmași hotărâți ai lui Hristos sunt slujitorii lui Satana.”

Creștinul care-și vede trupul ca un templu nu se îmbracă după cum îi este dictat de modă. Se îmbracă decent (nu provocator), simplu, cu gust, în stil clasic.

Principiul „e la modă” este tot mai mult urmat chiar și în familiile creștine, în detrimentul valorilor biblice. Exemplul cu fata care nu asculta de tata (se îmbrăca la modă, umbla prin mall, vorbea cu un băiat ce frecventa anumite localuri). După ce s-a căsătorit, vine la tatăl ei ca să-i spună că băiatul cu care s-a căsătorit nu mai e ca înainte. Vorbește cum nu trebuie, are anturaj dubios etc. Tatăl îi spune că asta e la modă!

Creștinul care vede trupul ca un templu pune preț pe moralitate. 1 Corinteni 6:12-13,18: „Toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos; toate lucrurile îmi

sunt îngăduite, dar nimic nu trebuie să pună stăpânire pe mine. Mâncărurile sunt pentru pântece și pântecele este pentru mâncări. Și Dumnezeu va nimici și pe unul, și pe celălalt. Dar trupul nu este pentru curvie. Fugiți de curvie! Orice alt păcat pe care-l face omul este un păcat săvârșit afară din trup, dar cine curvește păcătuiește împotriva trupului său.”

Nu faceți din trup o peșteră de tâlhari, ci un templu în care Duhul Sfânt să poată fi prezent. Nu mergeți pe sistemul de gândire – moralitate – ce este indus de lumea în care trăim. Creștinul care vede trupul ca un templu nu mănâncă orice. Fac din trup un templu pentru Dumnezeu atunci când mănânc ca să trăiesc, nu când trăiesc ca să mănânc!

Societatea legalizează rând pe rând tot ce e distructiv. Îmi poate spune cineva cât de ușoare sunt drogurile ușoare? Ellen White spune: „Nervii creierului, care se află în legătură cu tot organismul, sunt mijlocul prin care CERUL ia legătura cu omul și influențează viața interioară.” (*Educație*, cap. 23)

CONCLUZIE

Faceți din biserică o casă de rugăciune unde e prezent Dumnezeu, nu o peșteră de tâlhari.

Faceți din FAMILIA voastră un templu în care să fie slăvit Dumnezeu, nu o peșteră de tâlhari.

Faceți din trupul vostru prin ceea ce vă îmbrăcați, mâncați, priviți, un templu pentru Duhul Sfânt, nu o peșteră de tâlhari.

Material realizat de pastorul Adrian Andrei, Conferința Muntenia.

FOC PRIETENESC

În urma Războiului din Vietnam s-a scris una dintre marile opere literare numită *Foc prietenesc* (*Friendly Fire*, de C.D. Bryan, 1976). Se descriu evenimentele care au însoțit moartea tânărului soldat Michal Mullen în timpul războiului din junglă și eșecul Departamentului Apărării de a relata ce s-a întâmplat cu adevărat. Numai după ce părinții soldatului decedat au solicitat dezvăluirea faptelor, a devenit clar că Mullen nu și-a pierdut viața împușcat de un inamic, ci din cauza unui glonț greșit direcționat al armatei americane. Termenul militar folosit pentru un asemenea accident este „foc prietenesc”.

„Focul prietenesc” era mai mult decât un glonț rătăcit în confuzia luptelor duse în junglă. Din cauza unor diferende personale sau tensiuni rasiale, s-a întâmplat ca mulți soldați să fie uciși de trupele lor.

Există puține lucruri care să fie așa de greu de acceptat ca acela de a fi rănit de mâinile unui prieten, de mâna unuia în care te-ai încrezut. Te șochează acțiunea lui. A fost un accident? Te întrebi cu privire la motivele lui. Ce a putut să gândească? Ce am făcut să merit aceasta? Te simți trădat.

Multe personaje biblice s-au confruntat cu așa-numitul foc prietenesc. Profetul Mica vorbește despre zile când vrăjmașii omului sunt cei din casa lui! (Mica 7:6). David este, de asemenea, supus unui atac, așa cum putem citi în episodul biblic din 1 Samuel 17:12-30.

Context:

Încercați să vă imaginați ce era în mintea tânărului David când vede două armate care stăteau față în față, fiecare de o parte și de alta a Văii Elah. Era atât de dornic să vadă bătălia, încât lasă proviziile pe care le-a adus pentru frații săi și fuge în linia întâi, unde aceștia înfruntau inamicul.

După unii comentatori biblici, cele două trupe combatante se aflau la un punct unde valea se îngusta, astfel că distanța dintre armate era de numai 270 m. Fiecare putea să vadă pădurea intimidantă a săbiilor și scuturilor ținute de inamicul din linia întâi. Puteau auzi zgomotul săbiilor și insultele. Era un joc al intimidării.

David sosește aici după astfel de 40 de zile, în care provocările și insultele de război deveniseră o rutină. Saul învinsese decisiv pe filistenii la Micmaș (1 Samuel 13:23–14:23). Așa că ei nu mai erau dornici să se grăbească într-o altă confruntare până nu erau siguri că erau cu totul avantajați. Israelii, pe de altă parte, nu aveau arme de calitate și nici pregătirea de război a filistenilor.

Goliat era parte a acestui ritual zilnic. Biblia spune că de două ori pe zi, pentru 40 de zile, această brută înarmată a filistenilor cobora în vale, cât mai aproape de armata israeliților ca să fie auzit cât mai bine, și lansa provocarea de a trimite pe cineva să lupte cu el. (v. 8-10)

Înfățișarea impunătoare și cuvintele sale defăimătoare aveau efecte devastatoare asupra moralului armatei israelite. „Saul și tot Israelul au auzit aceste cuvinte ale filisteianului și s-au înspăimântat și au fost cuprinși de o mare frică” (v. 11). „La vederea acestui om, toți cei din Israel au fugit dinaintea lui și i-a apucat o mare frică” (v. 24).

Frații mai mari

Inițial, David e plin de entuziasm și se așteaptă ca cineva să-l aducă la tăcere pe acest uriaș batjocoritor. Nimeni nu a făcut-o. Probabil că se întreba: De ce Eliab sau Abinadab, ori Șama nu fac nimic? Ei au fost aici cu armata lui Saul tot timpul și au auzit defăimarea lui Goliat.

Află și de răsplata promisă de rege aceluia ce îl va înfrânge pe Goliat. „Poporul, spunând din nou aceleași lucruri, i-a zis: «Așa și așa se va face aceluia care-l va omorî.»” (v. 27)

Când Eliab îl aude vorbind oamenilor se mânie: Și a zis: „Pentru ce te-ai pogorât tu și cui ai lăsat acele puține oi în pustie? Îți cunosc eu mândria și răutatea inimii. Te-ai pogorât ca să vezi lupta.” Impetuozitatea cu care David s-a exprimat („Cine este filisteanul acesta, acest netăiat împrejur, ca să ocărasească oștirea Dumnezeului celui viu?”) a dezvăluit pe deplin gândurile sale, și Eliab i-a înțeles intențiile.

„Eliab, fratele cel mare al lui David, cunoștea bine sentimentele care-l însuflețeau pe tânărul bărbat când a auzit aceste vorbe. Deși păstor, David dovedise o dârzenie, un curaj și o putere cum rar se vedeau; iar vizita tainică a lui Samuel în casa tatălui lor și tăcuta sa dispariție trezise în inima fraților lui bănuieli cu privire la adevăratul scop al vizitei.” (PP 645.3)

E dificil pentru un frate mai mare să conducă pe cineva ca David — curajos, talentat la muzică, spiritual, un bun muncitor, chipeș, puternic și cu o slujbă prestigioasă la palat. Totul pare să fie clasic pentru o rivalitate și gelozie frățească.

Frații mici devin enervanți pentru frații mai mari, mai ales dacă aceștia din urmă pretind a fi puternici și de valoare, dar sunt imobilizați de teamă și nu fac nimic. Prezența lui David îl expune imediat pe Eliab ca fiind un laș și, de asemenea, pe toți oamenii de lângă el. Se simte jenat, inefficient. El distrage atenția de la sine, de la slăbiciunea și teama sa spre problemele lui David, ridicând întrebări cu privire la motivele acestuia. Încearcă să îl umilească: „Pentru ce te-ai pogorât tu și cui ai lăsat acele puține oi în pustie?” (v. 28) „Îți cunosc eu mândria și răutatea inimii. Te-ai pogorât ca să vezi lupta.” Pune la îndoială motivele fratelui, dând de înțeles că este iresponsabil, îl insultă și desconsideră lucrarea lui de păstor.

Eliab pretindea că știe răul din inima lui David, dar el nu îl cunoștea cu adevărat pe acesta. Dacă l-ar fi înțeles, ar fi recunoscut că fratele său era un om după inima lui Dumnezeu. Când îl caracterizează ca fiind mândru (v. 28), Eliab își descoperă propriul fel de a fi. Mincinoșii cred că cei mai mulți sunt mincinoși, întocmai ca hoții care presupun că ceilalți sunt hoți sau ca oamenii mândri, care își văd propria lor aroganță în alții și îi urăsc pentru aceasta. Nu este interesant cât de ușor proiectăm vina noastră în viața altuia?

Oswald Chamber, în cartea sa *My Utmost for His Highest*, scrie următoarele: „Efecul criticismului este o slăbire a puterilor celui criticat; Duhul Sfânt este Singurul în poziția corectă de a critica, numai El este capabil să arate ce este greșit fără a răni. Este imposibil să intri în comuniune cu Dumnezeu când ai un spirit critic” (p. 123).

Ne minunăm cât de mult ne asemănăm cu Eliab la spiritul competitiv și critic pe care-l poseda. Mai degrabă decât să fim încântați de succesul și eficiența altora, încercăm să-l diminuăm. În acest proces, pasiunea noastră pentru Dumnezeu dispare pe măsură ce

petrecem din ce în ce mai mult timp uitându-ne la drumul altora, mai degrabă decât să ne concentrăm pe calea pe care Dumnezeu a rânduit-o pentru noi. Tendința de a sublinia negativul în fiecare situație sau de a găsi defecte de caracter ne consumă energia de care avem nevoie pentru a face lucrarea la care Dumnezeu ne cheamă.

Atât spiritul competitiv, cât și cel critic i-au secătuit lui Eliab puterea și devotamentul. Incidentul ne amintește că noi trebuie să fim atenți să nu proiectăm în cuvintele sau acțiunile altcuiva cuvintele și acțiunile noastre.

Alege-ți bine bătăliile pe care le duci

Războiul din Vietnam a dezvăluit o realitate care a fost dezbătută în numeroase cărți și emisiuni de radio și televiziune, și anume aceea că mulți soldați au uitat care este dușmanul real. Goliți de pasiune și sens, au înlocuit lupta reală cu bătălii duse împotriva tovarășilor de luptă.

Din nefericire, „focul prietenesc” nu este neobișnuit printre aceia care au pasiune pentru Dumnezeu. Prieteni, membri ai bisericii, părinți, copii, partenerul de viață, un frate, un coleg de la locul de muncă, angajați sau lideri – poate că au țintit asupra ta. De oriunde ar veni, focul prietenesc îți afectează viața spirituală.

David cunoștea amărăciunea dezaprobării și geloziei fraților săi. Având în vedere izbucnirea lui Eliab, o persoană obișnuită și-ar fi suflecăt mânecile și și-ar fi adunat toate puterile să-l umilească la fel. Probabil că mult venin s-ar fi exprimat prin atitudine ori limbaj și s-ar fi trecut chiar și la represalii. Însă David știe că dușmanul real este Goliat, așa că ignoră cuvintele provocatoare ale fratelui său, spunând: „Am pus și eu o întrebare!” Răspunsul acesta ne amintește de mesajul înțelepciunii: „Un răspuns blând potolește mânia, dar o vorbă aspră atâțâ mânia” (Proverbele 15:1). A știut cu cine să lupte și pe cine să evite. De aceea e bine să ne alegem înțelept luptele. Charles Swindoll avertizează: „Dacă nu veghezi, toate bătăliile tale vor fi duse împotriva membrilor familiei lui Dumnezeu. Între timp, dușmanul real al sufletelor noastre dă târcoale teritoriului nostru, câștigând victorie după victorie.” (Charles R. Swindoll, *David - omul pasiunii și al destinului*, p. 43)

Eliab își dezvăluie caracterul și poate acum înțelegem mai bine de ce Dumnezeu l-a respins ca rege. Aici se descoperă forța interioară a inimii lui David. Probabil de aici a început victoria sa împotriva lui Goliat. Dacă și-ar fi pierdut cumpătul, ar fi rupt legătura sufletului său cu Dumnezeu și ar fi tras un vâl peste simțământul prezenței Sale. Cei care sunt cei mai calmi și blânzi în provocare sunt cei mai puternici în luptă. Blândețea este un atribut al puterii.

Cum răspunzi când alții arată mai multă pasiune spirituală decât ai tu? Dar când ei au mai multe talente, energie și inițiative decât tine? Când au mai multe oportunități sau idei?

Cum reacționezi când ceilalți au mai puțină consacrare decât ai tu sau când nu îți împărtășesc viziunea? Cum te porți când pasiunea ta pentru Dumnezeu este neînțeleasă sau interpretată greșit și ești considerat fanatic?

Cum a răspuns David? A refuzat să fie prins în jocul de a se măsura cu alții. Nici ridiculizarea, nici faptul că ei nu-i împărtășeau idealurile nu l-au putut opri să lupte pentru onoarea lui Dumnezeu. Mai întâi a trebuit să se lupte cu atitudinea fratelui mai mare,

apoi cu piedica lui Saul, care îl consideră un copil, și, în final, cu vorbele defăimătoare ale lui Goliat. Măreția de caracter a lui David face din el adevăratul uriaș.

Concluzie:

1. Ai grijă unde te duci când ești rănit.

Te-ai simțit rănit când cineva în care aveai încredere te-a trădat? Isus a fost rănit vreodată de un prieten? În profeții, Zaharia vorbește despre El: „Și dacă-l va întreba cineva: «De unde vin aceste răni pe care le ai la mâini?», el va răspunde: «În casa celor ce mă iubeau le-am primit.»” (Zaharia 13:6)

Uneori prietenii se rănesc unii pe alții. Când începi să dezvolti o relație și alegi să te încrezi în cineva, există întotdeauna riscul să-ți fie trădată încrederea și să fii rănit. Care e răspunsul tău? Să fugi departe sau să fugi la Dumnezeu? Isus spune: „Eu sunt Prietenul tău și niciodată nu te voi lăsa. Eu nu te voi trăda.”

2. Ai grijă de lupta pe care o duci când ești rănit.

Evangelistul Marcu relatează despre cum ucenicii, indignați și invidioși pe lucrarea unuia care scotea demoni în numele lui Isus, îi cer să-l oprească. „Nu-l opriți”, a răspuns Isus, „căci nu este nimeni care să facă minuni în Numele Meu și să Mă poată grăi de rău îndată după aceea. Cine nu este împotriva noastră este pentru noi” (Marcu 9:28). Cu puțin timp înainte, ei nu reușiseră să alunge un demon. De ce erau acum gata să-l mustre pe cel ce lupta împotriva duhului rău? Să ne amintim că ei înșiși au spus că omul respectiv alungă demonii în numele lui Isus (v. 38).

Dacă am face din misiunea de a învinge și „a distruge lucrările diavolului” prioritatea noastră, atunci nu ne-am mai concentra în focul luptei asupra tovarășilor noștri de luptă. Apostolul Pavel spune: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întinericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:12).

Pentru timpul pe care îl trăim e bine-venit mesajul lui Ellen White: „Pe de altă parte, atunci când în adevăr se abate asupra noastră furtuna persecuției, oile adevărate vor auzi glasul adevăratului Păstor. Se vor depune eforturi pline de lepădare de sine pentru a scăpa pe cei pierduți și mulți dintre cei care s-au despărțit de turmă se vor întoarce la Marele Păstor. Poporul lui Dumnezeu își va strânge rândurile și vor prezenta lumii un front unit. În vederea primejdiei comune, lupta pentru supremație va înceta; nu va mai fi ceartă cu privire la cine să fie cel mai mare. Iubirea lui Hristos, iubirea fraților noștri, va da mărturie lumii că noi am fost cu Isus și că am învățat de la El. Atunci solia îngerului al treilea va crește până va ajunge o mare strigare și tot pământul va fi luminat de slava Domnului. (E.G.W., *Mărturii*, vol. 6, p. 401)

Să strângem rândurile! Să nu mai fie niciun glonț rătăcit și niciun suflet rănit! Cu diavolul, nu cu victimele sale, avem de luptat! Crezul soldaților armatei Statelor Unite spune: „Voi pune întotdeauna misiunea pe primul loc. Nu voi accepta niciodată înfrângerea. Nu voi renunța niciodată. Nu voi lăsa niciodată un tovarăș căzut.”

Acceptăm această provocare și în misiunea noastră spirituală?

Material realizat de pastorul Allen Micu, Conferința Muntenia.

FĂGĂDUINȚE ÎMPLINITE

Lucrează din anul 1983 ca asistentă medicală. A făcut de la început totul cu pasiune. Nu a fost o problemă să rămână după program dacă bolnavii au mai avut nevoie de ajutorul său. Acum spitalul în care lucrează este organizat ca spital „suport Covid”. Zilele trecute îmi povestea despre bolnavii aflați în stare gravă, despre cât de dificil este să îi păstreze în viață pe unii dintre ei. „Am simțământul că sunt între vii și morți.” Am întrebat-o cum face față acestei provocări. Mi-a răspuns: „Credința este o alegere.”

Am încercat să înțeleg cum este posibil așa ceva. Cum poți rezista în condiții atât de dificile? Declarația ar fi putut conține alt mesaj. Unul de amărăciune și de indignare. Unul de dezamăgire și disperare. Unul de durere sau poate de ură față de Dumnezeu. De ce acest mesaj atât de diferit? Simplu. Aceasta înseamnă să crezi în făgăduințele lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă „credința este o alegere”.

Oamenii care trăiesc cu adevărat în Țara Făgăduinței au puterea să aleagă. Când sunt împinși de împrejurările vieții la răscrucea dintre credință și necredință, ei aleg să creadă. Uneori sar, alteori își târăsc picioarele. Dar întotdeauna hotărăsc să se apropie de Dumnezeu, să spere, să asculte chemarea Lui. Ei se bazează pe făgăduințele Sale.

Iosua 21:43-45

S-ar putea spune că aici este concentrat întreg mesajul cărții lui Iosua: Dumnezeu Își ține făgăduințele. Ai încredere în El. În trei versete, autorul repetă aceeași idee: Dumnezeu a împlinit tot ce a promis că va face.

1. „Domnul a dat... toată țara pe care a jurat părinților lor că le-o va da” (v. 43).
2. „Domnul le-a dat odihnă... așa cum jurase părinților lor” (v. 44).
3. „Nu a rămas neîmplinit niciunul din lucrurile bune pe care Domnul le-a promis... Toate s-au împlinit” (v. 45).

Trăim într-o lume în care se promite cu ușurință, în care cuvintele nu mai au valoare. Oamenii se angajează pentru ca apoi să își retragă angajamentul. Vorbele rostite dispar ca frunzele purtate de vântul toamnei.

Nu același lucru se poate spune despre Dumnezeu. Într-o lume în care oamenii își calcă cuvântul, Dumnezeu își respectă Cuvântul. Psalmistul o spune frumos (Psalmii 12:6).

Dumnezeu Își respectă legământul.

Avem nevoie de dovezi? Iosua spune (v. 43) să ne uităm în trecut. Dumnezeu a făcut o promisiune lui Avraam (Geneza 12:7) cu șase sute de ani în urmă. Cine ar fi crezut că se va împlini? A deținut o singură bucată de pământ, locul în care și-a înmormântat soția. Urmașii lui au fost, în cel mai bun caz, fermieri. În cel mai rău caz, robi în Egipt timp de secole. Moise i-a condus aproape de Canaan, dar nu în Canaan.

Câți fii ai lui Avraam, cu părul cărunt, nu s-au uitat la stelele de pe cer sau la nisipul de pe plajă și nu s-au rugat: „Doamne, Îți vei respecta promisiunile?” Răspunsul afirmativ îl găsim în conținutul cărții Iosua.

Dumnezeu a făgăduit să îl binecuvânteze pe Avraam și, prin urmașii lui, toate popoarele pământului (Geneza 12:2-3). Promisiunile acestea s-au împlinit în parte cu Iosua și în întregime prin Isus (2 Corinteni 1:20).

Dumnezeul nostru Își respectă Cuvântul dat. Oamenii este posibil să facă promisiuni, dar să nu le respecte, însă Dumnezeu, atunci când face o promisiune, o va împlini cu siguranță (Evrei 10:23).

Este important acest lucru? Contează credințioșia lui Dumnezeu? Contează corectitudinea Lui? Da, contează atunci când treci prin situații extreme, când aștepti rezultatul analizelor medicale sau atunci când ești într-un salon de terapie intensivă, conectat la aparate și medicii sunt rezervați în legătură cu viitorul tău.

Din cauza împrejurărilor ești nevoit să alegi între credință sau teamă, scopul lui Dumnezeu sau coincidență, între un Dumnezeu care cunoaște situația și Îi pasă sau un Dumnezeu absent? Toți trecem prin situații când trebuie să alegem. Copiii lui Dumnezeu aleg să se încreadă în promisiunile Tatălui ceresc. Ei cred că Dumnezeu lucrează ceva bun, chiar dacă tot ce văd ei, tot ce simt, pare rău.

Făgăduințele lui Dumnezeu merită toată atenția noastră. Biblia este plină de asemenea cuvinte.

- Pentru cei bolnavi: Psalmii 41:3
- Pentru cei îndurerați: Psalmii 30:5
- Pentru cei încercați: Psalmii 34:19
- Pentru cei singuri: Isaia 43:2
- Pentru cei ce simt că sunt păcătoși: 2 Corinteni 12:9
- Aceste făgăduințe sunt pentru binele nostru: 2 Petru 11:4.

Să ne bazăm pe ele. Când apare teama sau chiar disperarea, să o înfruntăm astfel:

- dar Dumnezeu a zis, când vine îndoiala,
- dar Dumnezeu a zis, când ne copleșește vinovăția,
- dar Dumnezeu a zis...

Să ne întoarcem mereu la promisiunile lui Dumnezeu, să le căutăm în Scriptură așa cum minerul caută după aur. Să căutăm, printre amintirile noastre, situațiile când El a schimbat împrejurările rele în altele avantajoase nouă. În lumea aceasta în care cuvântul nu mai are nicio valoare, să ne încredem în făgăduințele lui Dumnezeu.

Andrei a făcut asta. În ciuda stării de sănătate, a prognozelor sumbre ale medicilor, chiar dacă spunea că mai are de trăit doar câteva zile, era liniștit. Într-o zi a strigat către Domnul, dar nu ca să-L acuze, să se certe cu El, ci să Îi mulțumească pentru tot ce a fost frumos în viața lui.

Vrem și noi o astfel de credință? Credința care ne întoarce cu fața către Dumnezeu în cel mai greu ceas al existenței și ne face să Îl laudăm în ciuda slăbiciunilor trupului. Acea credință care ne face să ne încredem în făgăduințele lui Dumnezeu. Acea credință care ne face în stare să spunem ușor: Credința este o alegere. Iar eu aleg credința.

Material realizat de pastorul Beniamin Ciurea, Conferința Muntenia.

CÂT DE MARE ESTE DUMNEZEU?

Introducere

Cât de mare este Dumnezeu pentru mine? Cât de mare este Dumnezeu pentru tine?
Cât de mare este Dumnezeu, așa cum Îl prezintă Biblia?

Ilustrație – poezie: „Mare este Dumnezeu” – resurse creștine, autor anonim.

Spun bătrânii că pe vremuri,
În ce țară nu mai știu,
Ar fi viețuit pe vremuri
Un creștin giuvaergiu,
Care-n orice întâmplare
Și la bine, și la greu,
El zicea întotdeauna:
„Mare este Dumnezeu!”

Peste țara-acea însă,
Crud, cu sufletul hain,
Împărat, din întâmplare,
Era tocmai un păgân.
Care, auzind creștinul
Domnului c-aduce slavă,
Începu să-i poarte-n suflet
Ură crâncenă, grozavă.

Într-o zi-l chemă la sine
Și cu gândul de mișel
Din împărătescu-i deget
Scoase un frumos inel.
Și-arătându-i cu-ngâmfare,
Îi dădu pe loc porunci:
„Să-l iei, să-l cureți
Și-n trei zile să-l aduci!”

„Am să-l curăț, împărate”,
Zice iute omul meu,
Fără a uita să zică:
„Mare este Dumnezeu!”

Sub motiv că vrea să pună
În cutia sa inelul,

Împăratul s-a dus iute
Într-o cameră, mișelul,
Și scoțându-i piatra scumpă
Ce sclipea orbita-n zare,
A deschis apoi fereastra
Și pe loc o zvârli-n mare.
I-a fost dat-apoi cutia
Cu inelul de preț greu
Și și-a spus: „O să se vadă
Cât de mare-i Dumnezeu!”

Omul a luat cutia
Și-ajungând la el acasă,
A lăsat cutia-nchisă
Și s-a așezat la masă.
Apoi și-a văzut de treabă
Cum știa să-și vadă el,
Fără să se mai gândească
La minunea de inel.

Dar a treia zi, luându-l
Din cutie ca să-l șteargă,
Văzând piatra că lipsește,
Îl cuprinse jale mare.
Plânse mult, pe urmă zise:
„Mare este Dumnezeu,
Dar când o afla-mpăratul,
Nu știu ce m-oi face eu!”

Tocmai-n clipa ceea însă
Veni nevasta lui bătrână
Cu o piatră lucitoare
În îmbătrânita-i mână:
„la te uită!” zise dânsa

„Tăind peștele pe vatră
Ca să-ți fac la prânz o ciorbă,
Am găsit această piatră!”

„Ah!” a suspinat bătrânul.
„Nu degeaba tot spun eu
La tot pasul și-n tot locul:
„Mare este Dumnezeu!”
Piatra ce-ai găsit-o-n pește
Este cu adevărat
A inelului pe care
L-am luat de la-mpărat!”

Apoi, curățind inelul,
Puse piatra-n locul ei
Și se duse la-mpăratul
Glăsuindu-i cu temei:

„Împărate-aduc inelul.
Ruginise tare greu,
Dar l-am curățit oglindă.
Mare este Dumnezeu!”

„Cum putuși găsi tu piatra?”
Împăratul strigă tare,
„Când a fost de mine scoasă
Și pe loc zvârlită-n mare?”
Povesti giuvaergiul
Tot ce el avea de spus,
Zise iar smerita-i vorbă
Ridicând privirea-n sus:
„Mare este Dumnezeu,
Slava Lui, în veci Amin.”
Și-auzind așa, păgânul
Se făcu pe loc creștin!
Amin!

Cuprins

Câteva din atributele măreției lui Dumnezeu:

- **Atotputernic;**
- **Omniprezent;**
- **Nemuritor.**

„Prin aceasta vom cunoaște că suntem din adevăr și ne vom liniști inimile înaintea Lui, în orice ne osândește inima noastră; căci *Dumnezeu este mai mare decât inima noastră* și cunoaște toate lucrurile.” (1 Ioan 3:19-20)

Dumnezeu este mai mare decât:

- Emoțiile noastre;
- Împrejurările din viața noastră;
- Necazurile pe care le avem;
- Cei care ne fac rău.

Dumnezeu este mare:

- În groapa cu lei – Daniel;
- În cuptorul cu foc – cei trei tineri;
- În trecerea Mării Roșii – poporul Israel.
- Iosif – poate să transforme un rău în bine: „Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău, dar Dumnezeu *a schimbat răul în bine*, ca să împlinească ceea ce se vede azi, și anume, să scape viața unui popor în mare număr” (Geneza 50:20).

- Văduva, cu două parale – vede în ascuns: „A venit și o văduvă săracă și a aruncat doi bănuți, care fac un gologan. Atunci Isus a chemat pe ucenicii Săi și le-a zis: «Adevărat vă spun că această văduvă săracă a dat mai mult decât toți cei ce au aruncat în vistierie; căci toți ceilalți au aruncat din prisosul lor, dar ea, din sărăcia ei, a aruncat tot ce avea, tot ce-i mai rămăsese ca să trăiască»” (Marcu 12:42-44).
- „Ci tu, când faci milostenie, să nu știe stânga ta ce face dreapta, pentru ca milostenia ta să fie făcută în ascuns; și Tatăl tău, *care vede în ascuns*, îți va răsplăti. Când vă rugați, să nu fiți ca fățarnicii, căroră le place să se roage stând în picioare în sinagogi și la colțurile ulițelor, pentru ca să fie văzuți de oameni. Adevărat vă spun că și-au luat răsplata. Ci tu, când te rogi, intră în odăița ta, încuie-ți ușa și roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, *care vede în ascuns*, îți va răsplăti. Ci tu, când postești, unge-ți capul și spală-ți fața, ca să te arăți că postești nu oamenilor, ci Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, *care vede în ascuns*, îți va răsplăti” (Matei 6:3-6,17-18).
- Nu obosește iertând: „Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul, care va avea milă de el, la Dumnezeuul nostru care *nu obosește iertând*” (Isaia 55:7).

Dumnezeu este mare când ne transformă viața:

- „Nu întoarceți nimănui rău pentru rău. Urmăriți ce este bine înaintea tuturor oamenilor” (Romani 12:17).
- „Luați seama ca nimeni să nu întoarcă altuia rău pentru rău, ci căutați totdeauna să faceți ce este bine atât între voi, cât și față de toți” (1 Tesaloniceni 5:15).
- „Nu întoarceți rău pentru rău, nici ocară pentru ocară; dimpotrivă, binecuvântați, căci la aceasta ați fost chemați: să moșteniți binecuvântarea” (1 Petru 3:9).

Dumnezeu este mare când vedem dragostea Lui în viața noastră:

„Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia? Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nicio altă făptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 8:35,38,39).

Încheiere:

- Dumnezeu este mare. Biblia Îl prezintă ca singurul Dumnezeu adevărat;
- Dumnezeu este atât de mare pe cât Îl lăsăm noi să fie în viața noastră;
- Dumnezeu este mare în raport cu credința pe care o punem în promisiunile Sale;
- Îl vedem mare pe Dumnezeu atunci când biruim eul nostru;
- Îl vedem mare pe Dumnezeu atunci când obținem biruința în lupta cu păcatul din viața noastră.

Material realizat de pastorul Eduard Călugăru, Conferința Muntenia.

BINECUVÂNTAT, DOAR UNUL?

În cartea *Gânduri despre rugăciune*, Edwin Gallagher povestește despre un adolescent care, într-o zi, fuma o țigară pe ascuns, fiind acasă. Pe neașteptate, tatăl lui a intrat în cameră. Adolescentul a reușit să ascundă imediat țigara la spate și, pentru a-i distra atenția tatălui său, a început să îi povestească despre venirea circului în orașul lor și l-a întrebat dacă îi dă voie să se ducă la circ. Băiatul nu a uitat niciodată răspunsul tatălui său:

– Fiule, i-a spus tatăl încet, dar cu fermitate, una dintre primele lecții pe care trebuie să le înveți în viață este următoarea: „Să nu ceri niciodată ceva și, în același timp, să încerci să ascunzi o neascultare care mocnește la spatele tău.”

Cu siguranță că acest adolescent nu este nici primul, nici ultimul care ar avea ceva de învățat din acest sfat. Primul care ar fi avut de învățat este chiar primul copil menționat în Sfânta Scriptură, Cain. Despre experiența lui și a fratelui său, Abel, citim în Geneza 4:3-5: „După o bucată de vreme, Cain a adus Domnului o jertfă de mâncare din roadele pământului. Abel a adus și el o jertfă de mâncare din oile întâi născute ale turmei lui și din grăsimea lor. Domnul a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui; dar spre Cain și spre jertfa lui n-a privit cu plăcere. Cain s-a mâniat foarte tare și i s-a posomorât fața.”

Chiar și la o simplă citire a versetelor biblice, se observă imediat contrastul creat de Moise, sub inspirația Duhului Sfânt, între Cain și Abel. Acest contrast începe în v. 2 – „Abel era cioban, iar Cain era plugar...” și continuă în versetele amintite anterior.

Pasajul biblic ridică o serie de întrebări: De ce a acceptat Dumnezeu doar jertfa lui Abel? A fost El arbitrar în decizia Sa? Sunt persoane pe care Dumnezeu le favorizează în detrimentul altora sau răspunsul Său la căutările omului după transcendent este legat indisolubil de atitudinea fiecărui închinător?

Pentru a răspunde la aceste întrebări și la altele asemănătoare, este necesar să înțelegem, mai întâi, cine poruncise aceste jertfe și ce reprezentau ele. Versetele menționate reprezintă prima referință biblică a unor jertfe! Abia în următoarele capitole ale Genezei, și mai ales în celelalte cărți ale lui Moise, se observă că jertfele fuseseră poruncite de Dumnezeu ca un simbol al încrederii oamenilor în Mesia. Spiritul Profetic spune: „Jertfele și sacrificiile au fost poruncite de Dumnezeu spre a fi pentru om o continuă amintire și o recunoaștere plină de pocăință a păcatului său, cum și o mărturisire a credinței sale în Răscumpărătorul făgăduit.” (*Patriarhi și profeți*, p. 68)

Versetele din Geneza 4 conțin un cuvânt-cheie pentru înțelegerea biblică a evenimentelor descrise: *minchah*. Înțelesul obișnuit al termenului este „dar”, „cadou”, „tribut”. De exemplu, Iacov trimite un *minchah* ca să potolească mânia fratelui său, Esau (Gen. 32:13). Ultimul împărat al lui Israel, Osea, nu mai trimite *minchah* împăratului Asiriei (2 Împărați 17:4). Cu sensul de „ofrandă” sau „jertfă” adusă lui Dumnezeu apare mai ales în Levitic pentru ideea de jertfă fără sânge. În Gen. 4:3-5 însă, acest termen include ambele tipuri de jertfe, atât cea a lui Cain, cât și cea a lui Abel.

Născuți în același cămin, educați de aceiași părinți, primii frați au devenit închinători la același Dumnezeu în același timp, în același loc, dar, în ciuda tuturor acestor asemănări, experiența lor de închinare a fost fundamental diferită.

1. Jertfele au fost diferite.

- a. În conținut. Cain aduce pe altarul de jertfă făină, untdelemn, diferite roade ale muncii sale. Abel înjunghie cei mai buni miei întâi-născuți din turmele lui și îi așază pe altarul de jertfă. O jertfă fără sânge, o jertfă cu sânge.
- b. În calitate. Cain aduce o jertfă din roadele pământului, nu din primele roade. Abel aduce o jertfă din cei mai buni miei întâi-născuți.

Nu cumva Dumnezeu primește jertfa lui Abel, deoarece aceasta este superioară calitativ? Dacă darul este mai bun, mai mare, mai frumos împachetat, ai mai multe șanse să te bucuri de grația divină? Ce întrecere diabolică creează acest mod de gândire între oamenii care caută să câștige favoarea Divinității. Milenii la rând, oameni din toate colțurile pământului au fost convinși că mai mult, mai mare, mai neobișnuit reprezintă acele caracteristici-cheie cu care poți îmbuna zeii sau îi poți atrage de partea ta. De aceea, s-a ajuns până la auto-sacrificiu sau la sacrificarea propriilor copii, crezând că acestea pot fi darurile supreme așteptate de zeități. Departe de Dumnezeu Sfintelor Scripturii acest mod de manifestare!

Cu câtă gingășie apreciază Mântuitorul cei doi bănuți ai văduvei sărace, care reprezintă totul pentru ea, și cu câtă fermitate mustră Mesia banii dăruți de farisei din surplus și pentru a impresiona ochii trecătorilor. Dumnezeu spune în Isaia capitolul 1 că s-a săturat de cele mai bune jertfe ale israeliților, pentru că El așteaptă altceva din partea omului, El privește în altă direcție, nu la ceea ce izbește ochiul și, în felul acesta, ajungem la o altă deosebire majoră între cele două jertfe.

2. Motivația închinării, a aducerii jertfelor, a fost diferită.

Prin jertfa adusă, Cain recunoaște, cel mult, existența lui Dumnezeu și puterea Lui de a da sau de a opri binecuvântările materiale. Este în avantajul lui Cain să aducă un dar pentru a fi în relații bune cu Dumnezeirea. Prin acest dar, el recunoaște doar dependența sa de Dumnezeu în privința bunurilor materiale. Cain nu se recunoaște ca un păcătos care are nevoie de Mântuitor. Jertfa lui nu exprimă pocăință. Din produsul trudei sale, Cain îi face o favoare lui Dumnezeu și se recomandă pe sine înaintea Celui Preaînalt. Găsim aici primul exemplu biblic de îndreptățire prin propriile fapte, propriile merite.

Asemenea lui Cain, și Abel este recunoscător lui Dumnezeu pentru binecuvântările materiale. Însă, spre deosebire de fratele său, Abel demonstrează că este conștient și de păcatele sale și, mai ales, că se încrede în sângele ispășitor pentru păcat, punându-și nădejdea în mila divină. Abel își aduce jertfa cu credință în Sămânța femeii, în ascultare de voia și învățătura lui Dumnezeu.

Spre deosebire de practica din Antichitate, omul modern nu aduce jertfe de animale sau umane. Dar înseamnă aceasta că omul contemporan nu mai aduce nici un fel de jertfe? Câți copii, câte familii, câtă sănătate, câte relații umane nu sunt sacrificate pe altarul

muncii până la epuizare, al distracției, al vieții trăite fără principii morale și etice înalte, al vanității și mândriei, al dorinței de a fi primul, de a fi în vârful ierarhiei.

Am putea fi tentați să credem că omul care se închină lui Dumnezeu este scutit de aceste ispite, dar exemplul lui Cain și al atâtor altor personaje biblice demonstrează exact contrariul. De aceea, fiecare dintre noi trebuie să își verifice cu regularitate motivația închinării. Fără o analiză atentă și consecventă, nu vom sesiza cât de ușor este să ajungem să îndeplinim diferite ritualuri religioase, cum ar fi rugăciunea, studiul Bibliei etc., motivați de dorințe aparent bune, dar fundamental eronate din punct de vedere biblic și relațional cu Divinitatea.

Favoarea Dumnezeului Sfintelor Scripturi nu se poate câștiga, indiferent cât de frumos sunt împachetate eforturile noastre. Mila Celui Atotputernic nu se poate atrage prin propriile fapte omenești de caritate. Dragostea Dumnezeirii nu se poate obține printr-o donație generoasă sau prin memorarea Sfintelor Scripturi. Oricât de virtuozitate ar fi oricare dintre faptele pioase ale omului, favoarea, mila, dragostea lui Dumnezeu sunt oferite fără plată, în dar.

3. Răspunsul lui Dumnezeu a fost diferit

Dacă jertfele au fost diferite în conținut, calitate și motivație, este normal să ne așteptăm ca și răspunsul primit din partea lui Dumnezeu să fie diferit.

Un element foarte important de observat în acest pasaj biblic este faptul că Dumnezeu privește mai întâi la om și apoi la jertfa adusă. Domnul a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui, dar spre Cain și spre jertfa lui n-a privit cu plăcere. (Gen. 4:4-5)

Răspunsul divin s-a adresat persoanei care a adus jertfa. Dumnezeu nu este niciodată arbitrar în atitudinea Sa, în modul Său de manifestare față de omenirea creată după chipul și asemănarea Sa. Cain nu a fost acceptat de Dumnezeu nu pentru că roadele pământului erau nedemne de acceptarea divină (în fond, tot Dumnezeu a poruncit aducerea unor jertfe din roadele pământului), ci din cauza necredinței sale în Dumnezeu și a încrederii în meritele muncii (faptelor) sale.

Cum s-a manifestat răspunsul lui Dumnezeu? Biblia nu ne oferă informații despre modalitatea de manifestare, dar este foarte elocventă în exprimarea ideii că acest răspuns a fost vizibil, diametral opus și suficient de clar pentru ambii închinători. Înțelegând dezaprobarea divină, Cain devine atât de revoltat încât plănuiește moartea fratelui său și nimic nu-l oprește din îndeplinirea acestui plan. Spiritul Profetic ne oferă următoarea descriere în privința răspunsului divin: „Din cer a coborât foc și a mistuit jertfa [lui Abel]. Dar Cain, nesocotind porunca directă și lămurită a Domnului, a adus un dar numai din roadele pământului. Din cer, n-a venit niciun semn care să arate că a fost primită.” (*Patriarhi și profeți*, p. 71)

Experiența religioasă a primilor doi frați despre care relatează canonul biblic prezintă un tipar al apropierii oamenilor de Dumnezeu în închinare. Studiul acestui pasaj biblic determină o serie de întrebări răscolitoare prin implicațiile răspunsurilor date: Ce conțin jertfele noastre contemporane închinare Domnului? Dovedesc ele o împlinire atentă a instrucțiunilor oferite de Dumnezeu? Primește Sursa harului și a mântuirii tot ce

este mai bun de la noi? Cine are întâietate în gestionarea timpului, banilor și a celorlalte resurse de care beneficiem fiecare? Ce resorturi, interioare sau exterioare motivează închinarea noastră către Dumnezeu? Îi cerem anumite lucruri lui Dumnezeu în timp ce o neascultare mocnește ascunsă în spatele nostru?

Încă din zorii istoriei, Dumnezeu a căutat să îl învețe pe om că modul în care se poziționează, prin răspunsurile personale la aceste întrebări și la altele asemănătoare lor, conduce la răspunsuri diferite din partea Celui Atotputernic și vrednic de închinare.

Astăzi este momentul deciziei:

1. Oferă-l lui Dumnezeu exact ceea ce îți cere. Nu mai puțin sau altceva.
2. Oferă-l ce este cel mai bun din ceea ce ai.
3. Oferă-l pentru că sufletul ți-a fost uimit și copleșit de bunătatea dragostei harului Său pentru tine și semenii tăi..

Iar El te va primi și va primi jertfa ta, răsplătind cu binecuvântare!

Amin.

Material realizat de pastorul Cătălin Strâmbu-Dima, Conferința Muntenia.

PREGĂTIREA PENTRU DECOLARE

Text de bază: Matei 25:1-13,31-46

Introducere

Înainte de orice decolare, piloții unui avion sunt obligați să facă verificarea tuturor sistemelor avionului, pentru a se asigura că totul funcționează conform parametrilor oficiali, în așa fel încât să fie eliminată orice bănuială că ar putea exista vreo defecțiune. Orice defecțiune, cât de mică, poate conduce la o catastrofă, iar piloții trebuie să elimine orice posibilitate a vreunui accident. Timpurile pe care le trăim sunt de o urgență care nu mai lasă loc la ipocrizii sau ocoliri ale adevărilor care dor. Fiecare creștin este pus în fața judecății, dar harul lui Dumnezeu este extraordinar prin faptul că ne oferă șansa de a ne judeca singuri (1 Corinteni 11:31).

Cuvântul de astăzi își propune să ne împingă cu un pas mai aproape de locul, starea, motivația și sinceritatea suficiente care să ne permită o auto-judecare pregătitoare a înălțării cu Mântuitorul Isus Hristos.

Adventismul așteaptă cu nerăbdare revenirea Mântuitorului, având la dispoziție harta profetică descoperită în Matei 24 sau Apocalipsa. Mulți adventiști privesc și urmăresc cu atenție multitudinea evenimentelor finale, încercând permanent o așezare a lor în ordinea cronologică sau a importanței lor.

Revenirea Mântuitorului este un eveniment cuprins în două dimensiuni egale ca importanță și intensitate:

1. Aspectul interior al revenirii care produce transformarea și pregătirea pentru a doua etapă (Luca 19:5-9).
2. Aspectul exterior (Faptele 1:11). În ceea ce privește aspectul exterior al revenirii Mântuitorului, trebuie să fie subliniate cele două elemente atât de importante ale acestui eveniment:
 - a. mântuire (Matei 25:34)
 - b. judecată (Matei 25:41)

Aceste două ultime elemente trebuie să fie înțelese împreună, deși ele fac parte din marea separare finală. Cei care merg pe ideea harului deplin și total iertător al lui Dumnezeu fac greșeala de a da la o parte elementul judecății, iar cei care supra-înălță legea și dreptatea tind să nu înțeleagă harul iertător al Mântuitorului, care construiește un echilibru perfect.

În noaptea din 30 octombrie 2015, în clubul Colectiv a concertat formația rock Goodbye to Gravity. Într-un spațiu în care aveau loc doar 200 de oameni, au intrat între 400 și 500 de oameni. Interesant a fost că una dintre melodii avea titlul „Ziua în care vom

muri". Incendiul declanșat accidental sau nu a ucis în total 65 de persoane și a produs 186 de răniți. Tragedia de la clubul Colectiv a pus față în față societatea cu biserica.

Societatea a spus: Dumnezeu ne iubește oricum și oriunde, iar biserica trebuie să recunoască această realitate și să-i bage în rai pe toți. Biserica a încercat să explice că lucrurile nu stau așa. Dacă vă mai aduceți aminte, în mass-media românească au fost dueluri puternice pe acest subiect. Dacă Biserica Ortodoxă ar fi continuat în acest stil, și-ar fi pierdut orice relevanță și suport al populației, și atunci a încercat să fie corectă din punct de vedere politic, adică să facă ceva pentru a nu mai fi acuzați.

Deci, datorită societății care înțelege greșit dragostea lui Dumnezeu, biserica, pentru a-și păstra suportul populației, trebuie să facă ce-i dictează aceasta, adică să-i bage în cer pe toți cei care urlau demonic „Ziua în care vom muri”.

Întrebare (așteaptă răspunsul sălii): Ne iubește Dumnezeu?

Pentru a înțelege câte ceva despre relevanța bisericii în societate, să citim Exod 32:1-6; 21-28 și Numeri 25:5. Tabloul descris în aceste texte este unul de un dramatism feroce, o cruzime străină de caracterul lui Dumnezeu, dar care a fost poruncită de El. Cum să înțelegem așa ceva?

- a. Nu societatea trebuie să modeleze biserica, ci invers.
- b. Dumnezeu ne iubește și vrea să ne salveze.
- c. Înainte de a ne judeca El pe noi, ne dă șansa de a ne judeca singuri (1 Corinteni 11:31).
- d. Judecata începe din casa noastră și se termină în pragul ușii! Textele subliniază că leviții trebuiau să ucidă pe „fratele, prietenul, ruda sa”, adică pe cei din casa lor.

Imaginați-vă scena în care Moise dă porunca din partea lui Dumnezeu, iar levitul credincios, cu sabia în mână, trebuie să ucidă pe... cel cu care a copilărit, a râs, a plâns, a stat la masă, a dormit, a fost la nunta lui, pe cel pe care-l iubea...

(Întrebare cu voce tare, apăsată): Asta este dragoste sau răutate și cruzime? Ce are asta de-a face cu mântuirea? Unde este gingășia lui Dumnezeu în tabloul tatălui care-și ucide copilul?

Ioan 3:16; Matei 27:46

Ce a fost în inima Tatălui când și-a văzut Fiul pe cruce? – durere și dragoste, iar dragostea pentru oameni a învins durerea pierderii Fiului, și atunci Hristos... a murit pentru noi!

Atunci când Moise le-a spus celor cu sabia să meargă la „ai lor”, le-a transmis o lecție lor și celor de peste veacuri:

- Dumnezeu ne iubește, dar de dragul nostru nu poate schimba Legea. Dacă ar schimba Legea, înseamnă că nu ne-ar iubi și nu ne-ar dori binele.
- Înainte de a ne judeca El pe noi, ne dă șansa de a fi propriii noștri judecători

- Atunci când ne judecăm familia pe care o iubim, înțelegem care este costul mântuirii, prețul plătit și suferința cauzată. Atunci când ne judecăm și îi judecăm pe cei pe care îi iubim pentru că sunt sânge din sângele nostru, ne vedem cu adevărat ipocrizia în care trăim.

Ce spunea David generalilor săi în timpul răskoalei lui Absalom? (2 Samuel 18:5).

Când vom înceta să măsurăm cu măsuri duble, mai mică pentru ai mei și mai mare pentru alții, atunci vom înțelege judecata și dragostea lui Dumnezeu. Ca să putem, la revenirea lui Hristos, să spunem: „Iată-mă, Doamne, pe mine și pe cei pe care mi i-ai încredințat” – asta înseamnă că astăzi eu mă judec pe mine și pe cei din casa mea și deloc pe ceilalți.

Nicăieri în Biblie nu scrie că ar fi vreunul mântuit pentru că i-a judecat pe ceilalți din societate sau din biserică – nicăieri!

APEL

1. Ioan 4:10,11

Dumnezeu concluzionează pentru noi în idei scurte și ușor de înțeles:

1. În familie, dragoste și judecată.

2. În afara familiei, doar dragoste.

Aceștia sunt stâlpii pentru pregătirea noastră în vederea revenirii Mântuitorului. O astfel de viață și convingere ne va încadra în grupul celor cinci fecioare înțelepte!

AMIN!

Material realizat de pastorul Ciprian Mușuroi, Conferința Muntenia.

TREPTELE ÎNTOARCERII LA DUMNEZEU

D: 389 – Să fie oare-adevărat

Î: 392 – M-a aflat Păstorul nostru

Întoarcerea vasului în port, pe furtună, când vede lumina farului.

2 Petru 1:19

Latimer, un fost preot catolic, despre care citim și în *Tragedia veacurilor*, spunea: „Să nu luăm nici o altă cale, ci să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu să ne călăuzească. Să nu mergem după strămoșii noștri și nici să nu privim la ce au făcut ei, ci la ce ar fi trebuit ei să facă.”

Augustin a auzit un glas care i-a zis: Citește Romani 13:13-14.

Faptele apostolilor 9:3-18 – Întoarcerea lui Saul sau... treptele lui Saul

1. Căderea. versetul 4 – El a căzut la pământ.

În fața lui Dumnezeu, păcătosul cade. Capitulează necondiționat. Exemplu – Manase: până nu a căzut în cel mai de jos punct, nu s-a întors. Orice întoarcere este precedată de căderea la pământ a pretențiilor mele, a ambițiilor mele, a eului meu, a dreptății mele. Petru avea dreptate, Caiafa avea dreptate, Pilat avea dreptate, dar nu cu Dumnezeu.

2. Dumnezeu are inițiativa salvării noastre.

În Eden, în pustie cu Moise. Stop Moise. Nu ești aici ca să-ți satisfaci curiozitatea, ci să ascuți și să te închini. Azi Dumnezeu vorbește din Cuvântul Său. TĂCERE! Și ție îți vorbește Dumnezeu. Tu auzi glasul Lui? (Isaia 50:4,5)

3. Răspunsul la glasul lui Dumnezeu este în versetul 6 – „El a zis: «Doamne ce vrei să fac?»”

Mulți oameni fug de comunicarea cu Dumnezeu, deși este lucrul de care ar avea cea mai mare nevoie. Refuză să primească Cuvântul lui Dumnezeu pentru a nu cunoaște mai mult și a nu fi responsabili. Când Îl accept pe Dumnezeu ca Tată și Domn, este numai normal să-L întreb pe El ce trebuie să fac. Nu părerea omului, ci părerea lui Dumnezeu contează. El este specialistul specialiștilor. El este Mântuitorul. Dar... este foarte trist când copiii fug de comunicarea cu părinții. Tu cum stai de vorbă cu Tatăl tău ceresc?

4. Supunerea. verset 6-8 – „Intră în cetate și... s-a sculat... l-au dus în Damasc.”

Faptele apostolilor 26 – Agripa... „n-am vrut să mă împotrivesc vedeniei... Deci s-a supus. De acum și până la sfârșitul vieții, Pavel s-a supus totdeauna Mântuitorului său.

5. Rugăciunea. versetul 11 – „Căci iată, el se roagă.”

Pavel s-a rugat. Ești copil al lui Dumnezeu? Te rogi? Ce arată rugăciunea lui Pavel? Ea arată trei lucruri: 1. Recunoaște pe Hristos ca Domn. 2. Recunoaște neputința sa. 3. Arată dorința sa de a cunoaște calea lui Dumnezeu și de a primi putere pentru a o urma.

6. Căpătarea vederii.

Aceasta este strâns legată de supunere. Este strâns legată de Duhul Sfânt. (Apolipsa 3:18)

Elisei și tânărul său slujitor, la Dotan. Înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu nu este un merit personal, căci ea vine prin iluminarea adusă de Duhul Sfânt. Anania este doar agentul uman. Tot ce s-a întâmplat la Damasc ne arată că:

- a. Dumnezeu cere copiilor Săi să lucreze pentru salvarea altora.
- b. Dumnezeu arată necredincioșilor că transmite adevărul prin oameni și că invită pe cei ce cred în corpul bisericii. Pentru a vedea avem nevoie de lumină. Psalmii 119:105 – „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea.” Deschide-mi ochii, Doamne, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale!

7. Mărturia. Legământul cu Dumnezeu. versetul 18 – „s-a sculat și a fost botezat.”

Final fericit. Împreună cu Pavel, cu Latimer și toți cei ce l-au urmat pe Hristos Domnul, să mergem pe drumul întoarcerii acasă. (Latimer, preotul catolic care a primit credința biblică și pe Hristos ca Mântuitor.)

Deci legământul prin botez.

Patru elemente necesare pentru un bun serviciu în via Domnului:

1. părtășie
2. închinare
3. învățare
4. practicare (mărturie dată altora)

Material realizat de pastor Costel Rădoi, Conferința Muntenia

SALVAREA LUI EUTIH ȘI A TINERILOR DE ASTĂZI

„Dă-mi copii ori mor!” (Gen. 30:1). Aceste cuvinte rostite cu disperare de Rahela, cu mii de ani în urmă, ar putea fi considerate deplasate astăzi, când atât de mulți copii sunt nedoriți și chiar abandonați imediat după naștere. În trecut, copiii erau considerați comoara cea mai de preț a unei familii. Mulțimea lor însemna binecuvântare și abundență, iar absența lor, un blestem.

Există, însă, și astăzi familii care văd în copii o binecuvântare neprețuită din partea lui Dumnezeu. Pentru acești părinți, preocuparea cea mai importantă este de a veghea ca aceștia să crească frumos, să fie sănătoși și să își formeze niște caractere nobile.

Tot astfel, biserica, marea familie a celor credincioși, își concentrează atenția și eforturile pentru creșterea spirituală a copiilor, tinerilor și a celor nou-veniți în biserică. Fie că sunt născuți în familii credincioase, fie că sunt veniți de curând, aceștia reprezintă comoara cea mai de preț și speranța bisericii.

Principală misiune a noastră este aceea de a face ucenici și de a pregăti astfel calea pentru revenirea Domnului. Însă, în timp ce ne străduim ca Evanghelia să ajungă până la marginile pământului, se întâmplă să neglijăm tocmai pe cei care sunt cel mai aproape de noi, în familia și în biserica noastră, pe tineri și pe cei veniți de curând în familia lui Dumnezeu.

În 1 Timotei 5:8 ni se spune că „dacă nu poartă cineva grijă de ai lui, și mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credință”. Cuvântul casă (în greacă *oikeios*) are aici atât sensul de „familie” (rude de sânge, copii), cât și „familia lui Dumnezeu”. Pavel întărește astfel responsabilitatea noastră față de tinerii din familia bisericii Domnului Hristos.

Pentru a înțelege mai bine această idee, să călătorim în timp cu aproximativ 2000 de ani în urmă. Într-o seară de Sabat, într-o localitate de pe țărmul răsăritean al Mării Egee, la Troia, vorbea un evanghelist cunoscut. Sala era plină. Predicatorul urma să plece a doua zi, de aceea întâlnirea lor s-a prelungit mult în noapte. Un tânăr numit Eutih, probabil în jurul vârstei de 17-18 ani, care stătea pe pervazul unei ferestre, a adormit și s-a prăbușit în exteriorul clădirii, de la etajul 3. Ce situație dramatică! Totuși, acest episod tragic s-a transformat într-o mare bucurie și o încurajare pentru credincioși, atunci când biserica l-a primit din nou pe Eutih, viu, în mijlocul ei.

Deși a trecut mult timp de atunci, întâmplarea relatată în Faptele apostolilor 20:7-12 este de actualitate pentru că și din biserica de astăzi se mai pierd încă tineri. Fie că sunt tineri crescuți în familiile noastre, fie că sunt dintre cei veniți de curând în marea familie adventistă, aceste suflete prețioase îl părăsesc pe Dumnezeu lăsând în urmă răni sufletești adânci. Este adevărat că mulți alții se alătură bisericii în fiecare an, însă nimeni și nimic nu-i poate înlocui pe copiii bisericii care pleacă.

Este posibil ca, examinând episodul căderii și al învierii lui Eutih, să descoperim ce anume putem face, ca biserică, pentru a preveni „căderea” altor tineri ca el. Am putea

să ne întrebăm: ce anume l-a făcut pe Eutih să cadă? La prima vedere, răspunsul pare simplu: a adormit și nu oriunde, ci lângă o fereastră deschisă. Dar cum se face că Eutih era la fereastră și de ce oare a adormit?

Este interesantă analiza pe care a făcut-o pastorul John Graz pentru a găsi răspunsul la această întrebare. Relatarea lui Luca nu conține multe detalii și nu răspunde în mod clar unor întrebări ca cele de mai sus, însă ne ajută să deducem unele lucruri. Astfel, aflăm că „în odaia de sus, unde eram adunați, erau multe lumini”. Faptul că Luca amintește un amănunt ce nu are o legătură cu desfășurarea evenimentelor ne face să credem că nu este întâmplător. Dacă întâlnirea ar fi avut loc în zilele noastre, o încăpere luminată nu ar fi produs niciun fel de necazuri. În vechime însă, situația era cu totul alta. *Comentariile Biblice Adventiste* amintesc că lumina era produsă de candelă cu ulei sau de torțe, iar acestea produceau nu doar lumină, ci și fum și căldură. Este foarte posibil ca atmosfera încărcată să îl fi făcut pe Eutih să se ridice și să meargă la fereastră. Desigur, ar putea spune cineva, același aer îl respirau cu toții, însă să nu uităm că tinerii și copiii sunt mai sensibili.

Se pare că nu doar aerul închis din încăpere putea produce somnolența lui Eutih. Luca amintește de două ori faptul că Pavel și-a lungit vorbirea, iar în versetul 9 el face o legătură directă: „a adormit de-a binelea în timpul lungii vorbiri a lui Pavel”. Mulți dintre noi am fi socotit ca un privilegiu unic și o șansă de neratat să putem să îl ascultăm pe marele evanghelist Pavel. Timpul ar fi zburat fără să îl luăm în seamă. Însă pentru Eutih era prea mult. Copiii și tinerii aflați în perioada de creștere obosesc repede, iar puterea lor de concentrare scade.

Pe de altă parte, indiferent de cauzele care l-au făcut pe Eutih să adoarmă, modul în care au reacționat biserica și Pavel în situația de criză creată este un model de acțiune pentru biserica de azi, atunci când aceasta pierde pe unul dintre copiii ei. Pavel s-a oprit din vorbit, a coborât până la locul unde se afla Eutih, l-a luat în brațe și a strigat către Dumnezeu. Minunea s-a întâmplat, Domnul i-a redat viața. Tot așa, bucuria comunității din Troia este un exemplu de modul în care o biserică iubitoare primește înapoi pe cel care „era pierdut și a fost găsit” (Luca 15:32).

În același timp, ne putem pune întrebarea: de ce să așteptăm ca un tânăr sau un nou-venit să se piardă, pentru ca doar după aceea să ne manifestăm interesul față de el și să ne exprimăm bucuria doar când se întoarce? De ce să nu le arătăm interesul nostru întotdeauna și de ce să nu îi înconjurăm acum cu o atmosferă caldă și prietenoasă? Acum este momentul în care să le creăm un cadru potrivit pentru a se dezvolta și a lucra. Astfel, cu siguranță cei mai mulți nu vor pleca niciodată.

Este posibil să ne gândim că le-am oferit tinerilor tot ce aveau nevoie pentru a se simți împliniți, însă percepția lor poate fi diferită. Oare ce anume îi face pe unii tineri sau pe cei veniți de curând să plece din biserică chiar în anii în care ar trebui să fie cel mai mult implicați în misiunea ei?

Un sondaj recent, în care au fost chestionați peste 1 200 de tineri, arată că, în timp ce apreciază foarte mult doctrina bisericii, tinerii crescuți în familii adventiste simt că uneori sunt tratați cu neîncredere și indiferență. Printre motivele invocate de cei care au părăsit biserica, cele mai frecvente sunt următoarele: lipsa unor programe adaptate nevoilor lor,

lipsa prietenilor în biserică, botezul fără o convertire autentică, o atitudine indiferentă din partea membrilor adulți, diferența între ceea ce se spune și ceea ce se face. Există, desigur, și unii tineri care folosesc motivele de mai sus pentru a gusta din ofertele acestei lumi.

Sondajul amintit concluzionează că, în bisericile în care nu există programe și Școala de Sabat pentru copii și tineri, patru din cinci tineri născuți în biserică se pierd, în timp ce, acolo unde aceste programe sunt bine organizate, doar unul din cinci tineri va face acest lucru. Din moment ce, în ciuda unor programe speciale, vor fi totuși tineri care pleacă, înseamnă că programele în sine nu constituie o garanție și nu pot mântui pe nimeni. În același timp, diferența mai mult decât evidentă dintre numărul de tineri care rămân în biserică și cei care pleacă, în funcție de existența unor astfel de programe, întărește nevoia bisericii de a se îngriji de educația pe care o oferă tinerilor ei și de atmosfera cu care îi înconjoară.

„Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți” (Mat. 19:13-15), a spus Mântuitorul ucenicilor, care considerau că aceștia sunt prea tineri pentru a putea beneficia de binecuvântarea Sa (vezi *Hristos, Lumina lumii*. p. 522). Isus iubea copiii, iar ei simțeau acest lucru și se bucurau să stea în preajma Lui, să Îl asculte și să fie îmbrățișați de El.

Specialiștii în lucrarea de tineret au descoperit că relația dintre tineri și părinți influențează în mod puternic imaginea pe care și-o formează cei mici despre Dumnezeu. Cu cât legătura dintre părinți și copii este mai puternică, cu atât mai calde vor fi simțămintele lor față de Dumnezeu. Chiar mai mult, se spune că această legătură are un efect mai puternic decât intensitatea trăirii religioase a părinților. Gândiți-vă pentru un moment: familiile care întrețin o atmosferă caldă și deschisă față de copiii lor îi ajută să înțeleagă mai bine iubirea lui Dumnezeu. În același timp, lipsa acestei atmosfere și a acestei relații nu poate fi compensată de religiozitatea părinților. O atmosferă rece sau indiferentă în familie îl va determina pe tânăr să respingă dragostea lui Dumnezeu, pe care nu o poate înțelege, chiar dacă acea familie studiază Biblia, se roagă și îl aduce în fiecare Sabat la biserică.

Iată un exemplu sugestiv. Comandantul lagărului de la Auschwitz mărturisea că, în dorința de a-l face pastor, tatăl său îl pune să facă tot felul de exerciții religioase și îi verifica fiecare gest, ca să-l ferească de a păcătui, totul într-o atmosferă rece și dură. Modul în care a fost tratat l-a făcut ca ulterior să respingă învățăturile care i-au părut foarte atrăgătoare la început.

Un alt exemplu este cel al copiilor care au fost crescut fără părinți și fără afecțiunea unor adulți în primii ani de viață. Se știe că mulți dintre acești copii nu mai reușesc niciodată să aibă un echilibru emoțional satisfăcător. Doar acei copii care se bucură de grija și atenția părinților se dezvoltă sănătos și armonios. Tot astfel, cei veniți de curând își vor pierde entuziasmul misionar, dacă nu sunt integrați și implicați în acțiunile bisericii în primul an de când au fost renăscuți prin Hristos.

Ce ar putea face biserica pentru a-și păstra copiii și tinerii? În primul rând, ea trebuie să predice și să învețe faptul că religia este bazată în principal pe relație, atât cu Dumnezeu, cât și cu oamenii, și nu pe un cod de comportament. În al doilea rând, părinții, pastorii și liderii bisericii trebuie să fie modele de relații bune cu Dumnezeu și cu semenii.

Fiecare membru al bisericii să privească cu toată dragostea pe tineri, pe copii și pe cei nou-veniți și să îi înconjoare cu o atmosferă caldă și prietenoasă.

În plus, biserica trebuie să se ocupe de educația lor, pentru ca ei să își formeze un caracter creștin și să le ofere ocazii de a se implica în lucrarea lui Dumnezeu. Foarte multe pasaje din Scriptură accentuează responsabilitatea bisericii din toate timpurile pentru educația copiilor lor. Deuteronom 6:6-9,20-25 îi prezintă pe copii ca fiind o secțiune bine delimitată a obștii credincioșilor, cu nevoi specifice: nevoia de a cunoaște experiențele spirituale și valorile părinților, nevoia de a vedea poruncile lui Dumnezeu împlinite în viața celor maturi.

„Domnul meu, ... copiii sunt micșori... eu voi veni încet... la pas cu copiii” (Gen. 33:13,14) i-a spus Iacov lui Esau, iar cuvintele lui sunt pline de semnificație și pentru noi, astăzi. În același fel, Pavel consideră că laptele cu care o familie îi crește pe nou-născuți înseamnă, din punct de vedere spiritual, adaptarea învățăturilor spirituale la vârsta și experiența celor cărora li se adresează (1 Cor. 3:2). La fel cum un copil are nevoie de timp pentru a învăța să își coordoneze mișcările, să meargă să vorbească, la fel cei tineri ca vârstă sau experiență religioasă au nevoie de programe speciale și de ocazii de a aplica ceea ce învață.

„În copiii care l-au fost aduși, Isus a văzut bărbați și femei care vor moșteni harul Său și locuitori ai Împărăției Sale, iar pe unii dintre ei, martiri pentru cauza Sa. El a știut că acești copii Îl vor asculta și Îl vor primi ca Mântuitor al lor mult mai repede decât cei mari. În învățăturile Lui, El S-a plecat la nivelul lor. El, Maiestatea Cerului, nu a disprețuit întrebările lor, ci le-a răspuns și a simplificat lecțiile Lui importante ca să le facă pe înțelesul lor” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 515).

Este trist că o biserică atât de devotată misiunii încredințate de Dumnezeu nu a înțeles întotdeauna potențialul pentru lucrare pe care îl au tinerii. În mijlocul eforturilor susținute pentru evanghelizare, uităm că și tinerii noștri au nevoie de mântuire și că e nevoie de timp și de eforturi pentru a-i păstra.

Urmând exemplul Domnului Hristos, biserica trebuie să se ocupe de calitatea programelor de Școala de Sabat și a celor de tineret. Cunoștințele pe care tinerii le pot acumula prin participarea lor la aceste programe vor fi dublate de influența instructorilor, care vor deveni niște modele pentru aceștia. Deoarece rolul celor care se ocupă de tineri și de cei nou-veniți este atât de important, biserica trebuie să ofere aceste responsabilități persoanelor celor mai entuziaste de lucrarea cu tinerii și mai consacrate lui Dumnezeu. Trebuie să ținem seama că, după părinți, instructorii pot avea cel mai important rol în a-i conduce pe tineri la Hristos și a-i ajuta să-și formeze caractere pentru Împărăția Sa.

În afară de educație și modele, tinerii și nou-veniții au nevoie de o implicare activă în viața comunității. Implicarea lor în serviciile de închinare și în programele bisericii pot aduce multe beneficii pe termen lung. Astfel, ei vor înțelege credința lor în termeni practici.

„Biserica are nevoie de ajutorul tinerilor și tinerelor care să dea o mărturie curajoasă și să entuziasmeze poporul lui Dumnezeu cu zelul lor fierbinte și să sporească influența bisericii în lume” (*Solii pentru tineret*, p. 25). Ei pot avea o influență puternică nu numai asupra colegilor și prietenilor lor, ci și asupra societății în general. „Pastorii și membrii

mai în vârstă nu pot avea asupra tinerilor nici jumătate din influența pe care tinerii consacrați o pot avea asupra prietenilor lor (*Solii către tineret*, p. 204). „Cu o asemenea armată de lucrători cum sunt tinerii noștri bine instruiți și echipați, cât de curând mesajul despre un Mântuitor răstignit, înviat și care revine în curând ar putea fi dus în întreaga lume! (*Solii către tineret*, p. 196).

Multe familii s-au rugat cu credință pentru a primi copii și se roagă la fel de fierbinte în fiecare zi, pentru sănătatea și ocrotirea acestora. Tot astfel, noi, ca biserică, să ne rugăm pentru a avea succes nu doar în lucrarea pentru sufletele din această lume, ci și pentru copiii și tinerii din familiile noastre. Iar când aceștia sunt pe punctul de a cădea, să privim cu încredere și cu rugăciune către Dumnezeu pentru a ne da înțelepciune să-i păstrăm lângă El. Pentru cei care au căzut deja, să nu încetăm să ne rugăm fierbinte, așa cum a făcut Pavel pentru Eutih, chiar dacă acesta era socotit ca fiind definitiv pierdut.

Textul din Maleahi 4:5,6 arată că distanțarea dintre cele două generații este un blestem, pe când apropierea lor și împlinirea planurilor lui Dumnezeu din Deuteronom 6 este un semn al apropierii sfârșitului. Este timpul ca această profeție să fie împlinită. Să-i încurajăm pe copiii și pe tinerii noștri și să le oferim un loc în viața și în misiunea bisericii. Noi știm că atunci când îi îndreptăm spre Hristos, îi îndreptăm spre sursa de putere care îi va echipa cu Duhul Sfânt, îi va schimba pe ei și lumea din jurul lor.

Material realizat de pastorul Cristian Modan, Conferința Muntenia.

AURUL CREDINȚEI PLINE DE DRAGOSTE

Apocalipsa 3:15-18 – „...să cumperi de la Mine aur curățit prin foc...”

Să ne gândim puțin la cuvântul „aur”. Este un metal foarte prețuit pentru că nu ruginește, nu se pătează, nu este corodat de aer, apă sau acizi. El își păstrează poziția aparte, ca mijloc de schimb financiar și ca măsură a bogăției.

Apocalipsa 21:21 ne prezintă însă aurul ca fiind pavajul străzilor Noului Ierusalim. Tatăl nostru ceresc ne sfătuiește să cumpărăm de la El aur curățit prin foc...

Care este înțelesul spiritual al acestui îndemn? Ce reprezintă aurul curățit prin foc? E.G.White: „Aurul curățit prin foc este credința care lucrează din dragoste; numai aceasta ne poate aduce în armonie cu Dumnezeu. Putem fi activi, putem lucra mult, dar fără dragoste nu ne putem număra niciodată printre cei mântuiți.”

Evrei 11, marele capitol al credinței, nu numai că definește credința, dar ne spune și ce face credința. Ea (credința) nădăjduiește și este manifestarea unei încrederi depline. Astfel, credința este cunoașterea sigură că ai ceva chiar dacă nu l-ai văzut încă.

Făgăduința lui Dumnezeu se întemeiază pe realitate. Pentru cei care au credința aceasta, cunoașterea este nezguduită și nu depinde de simțăminte sau emoții. Credința ajută să acționezi cu tărie și curaj. Credința îți dă bucuria realităților spirituale ce sunt prezente aici și acum. Credința primește Cuvântul lui Dumnezeu și se întemeiază pe el.

Un exemplu biblic: Iov

Domnul îngăduie Satanei să se atingă de Iov și se întâmplă două lucruri:

1. Iov, dintr-un conducător bogat, ajunge un nenorocit sărac, fără copii...
2. Iov este lovit: cu răni îngrozitoare din talpă până-n creștet.

În vechime, oamenii credeau că necazurile cuiva sunt direct proporționale cu păcătoșenia sa. Astfel, prietenii lui Iov îi spun că oamenii seceră ce au semănat, îndemnându-l la pocăință. Soția lui îl îndemna la necredință: blestemă...

Dar Iov nu acceptă nimic din toate acestea. El răspunde:

1. „Domnul a dat, Domnul a luat, fie numele Lui binecuvântat.”
2. Cum să mă pocăiesc de ceva ce nu știu și nu am făcut?

Iov 38 și 39 – Dumnezeu vorbește cu Iov pentru că el a cerut o audiență. Ce-i spune Dumnezeu lui Iov: Bravo, Iov! Îmi place de tine. Să știi că ai fost minunat, grozav. Tot cerul te apreciază. Nu, nu... Dumnezeu a spus altceva. Unde erai tu când am întemeiat pământul? Cine a închis marea cu porți? Când i-am pus hotare... Când am zis: până aici să vii... Poți tu să înnozi legăturile Găinușei sau să dezlegi frânghiile Orionului?...

Copleșit de măreția lui Dumnezeu, Iov s-a rușinat de sine și s-a pocăit în praf și cenușă. S-a rugat pentru prietenii lui chiar dacă ei nu au fost prietenoși. Apoi Domnul l-a binecuvântat pe Iov cu sănătate, familie și prosperitate, dovedind că toate vin din mâna Lui.

Avem multe lecții de învățat din istoria lui Iov:

1. Suferința este adusă de Satana cu scopul de a ne descuraja și, în final, să blestemăm pe Dumnezeu. Dar Dumnezeu conduce totul pentru un scop spiritual mai profund (consolidarea credinței).
2. Îndreptățirea de sine pe care Iov o consideră necesară față de condamnarea și judecata prietenilor lui nu era necesară în fața lui Dumnezeu.
3. Trebuie să evităm să repetăm păcatele prietenilor lui Iov de a judeca și condamna fără să știm în realitate situația; mai ales cei în suferință trebuiesc ajutați și îmbărbătați.
4. Trebuie să ne rugăm pentru prietenii și frații care ne tulbură prin lipsa lor de înțelegere și empatie.
5. Aurul credinței lui Iov a fost cu adevărat curățit prin flăcările suferinței.

Cu toții trecem prin situații când strigătul inimii noastre este: De ce? De ce, Doamne?

În esență, Dumnezeu îi răspunde lui Iov, dar și nouă; nu trebuie să știi, trebuie doar să crezi. Încrede-te în Mine...

6. Pe măsură ce ne apropiem de timpul sfârșitului, va părea că Dumnezeu îngăduie Satanei controlul deplin și că lumea și-a pierdut cu totul direcția, dar Dumnezeu conduce totul spre slava Sa.
7. Dumnezeu are un scop când trimite (îngăduie) încercările asupra copiilor săi, și anume: credința lor să fie purificată și întărită, astfel ei vor lucra mai cu zel chiar suferind pentru El.

Exemplul apostolului Pavel

1. Întemnițat, dar nu regretă și nu este dezamăgit. Din contră, el laudă pe Domnul.
2. 2 Timotei 4:6-8 – „mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința...”

Sfatul către Laodiceea: cumpără de la mine aur curățit prin foc. Aurul este credința care lucrează din dragoste. Cum ajungem să cumpărăm acest aur prețios?

Trebuie să-L cunoaștem pe cel care ni-l poate oferi și noi L-am cunoscut bine pe Dumnezeu prin fiul său, Isus Hristos. Astfel, cu cât vom comunica mai mult și mai bine cu El, Domnul și Mântuitorul nostru, cu atât mai mult vom primi din dragostea Lui. Să vorbim cu El, să ascultăm ce are să ne spună, avem activități împreună (activitățile cu El nu le prea dorim. Urmarea: nu ne-am împrietenit cu El). Astfel, pentru a cunoaște pe Isus, vorbim cu El prin rugăciune, ascultăm cuvintele Sale din Biblie și lucrăm cu El prin slujire.

Atenție! Vrăjmașul are o dorință înfocată să ne distrugă. El știe că nu are importanță ce păcat ne va îndepărta de mântuire. Important este să o pierdem.

Linia dintre izbândă și cădere este foarte subțire. Nu are importanță pentru Satana dacă noi ne ocupăm de proiectele noastre favorite: plăceri lumești, avariție, lăudăroșie...

sau ne ocupăm de cele religioase: ceremonii, tradiții, fariseisme... Scopul Satanei este unul singur: să pierdem credința adevărată; să nu intrăm în posesia aurului curățit prin foc.

Este așa de ușor să fim grijulii față de o mulțime de lucruri trecătoare și să pierdem din vedere partea cea mai importantă: să rămânem la picioarele lui Isus privindu-l și ascultându-l. Cu Isus alături de noi, prin credință, nu putem da greș și numai așa vom fi părtași ai dragostei divine.

Amin! Vino, Doamne, în inima mea!

Material realizat de pastorul Cristian Voicu, Conferința Muntenia.

GESTURI MICI, APRECIERI MARI

Idee centrală:

Eroii credinței nu ies în evidență, dar Dumnezeu îi cunoaște.

Povestea lui Traian Popovici. El este poate un anonim pentru cea mai mare parte a românilor, însă este un erou pentru comunitatea evreiască. Avocat de carieră, cu un doctorat în drept, și personalitate de prim rang a vieții publice cernăuțene, Traian Popovici s-a remarcat prin solidaritatea și acțiunea sa curajoasă de salvare a evreilor cu ocazia desfășurării acțiunilor de închidere în ghetou și apoi de deportare a acestora în perioada celui de-al Doilea Război Mondial. Din poziția de primar al orașului Cernăuți, el a înfruntat ordinele militare și deciziile lui Antonescu și s-a opus cu înverșunare ghetozării și apoi deportării evreilor în Transnistria.

În timp ce persoane din anturajul lui Antonescu treceau în liste și rude ale celor care trebuiau deportați, Popovici a creat o nouă categorie de exceptați, fără nicio plată și, depășindu-și prerogativele, adăugând: „Valabil și pentru...” cu menționarea gradului de rudenie, semnătura sa și ștampila primăriei pe verso-ul unor autorizații.

În baza a 179 de liste, numite „autorizații Calotescu”, 5 619 capi de familie, însumând 16 569 de persoane din ghetoul din Cernăuți au fost salvate de la deportare. Alți 3 120 de evrei au primit „autorizații Popovici”, ce le-au permis să se întoarcă în casele lor după ce fuseseră forțați mai înainte să se mute în ghetou. Astfel, din cei 50 000 de evrei închiși în ghetoul din Cernăuți, Popovici salvează de la deportare aprox. 20 000 de evrei.

După război, Traian Popovici a publicat cartea *Spovedania*, cunoscută sub numele de *Spovedania unei conștiințe*, după fragmentul din introducere: „Spovedania unei conștiințe care, în tragedia umană ce a trăit-o, a făcut tot ce i-a fost cu putință să zăgăzuiească furia, să îmblânzească pe cel sălbatic, să încurajeze pe cel înfricoșat, să mângâie pe cel disperat și să toarne nădejde în cel plecat în surghiun.” În carte, fostul primar evocă tragedia evreilor bucovineni, pe care el o percepe ca o „barbarie” și ca pe o tragedie românească. Statul Israel i-a acordat titlul de „Drept între popoare”, fiind primul român care a primit o asemenea distincție.

Toată lumea știe de germanul Oskar Schindler, care a salvat 1 200 de evrei de la Holocaust, însă iată că există și un „Schindler al României”, unul care nu a ieșit atât de mult în evidență, și chiar nu a căutat să iasă, deși a făcut un gest atât de mare.

Ce credeți, ce atitudine are Dumnezeu față de oameni? Ne apreciază Dumnezeu pentru ceea ce facem sau suntem? Se bucură când facem ceva ce-l este plăcut?

Trei relatări din Marcu: cap. 5:21-34, cap. 12:38-44, cap. 14:3-9

1. Marcu 5:21-34

- Contrastul dintre abordarea lui Isus de către Iair și femeia bolnavă. În timp ce Isus era înconjurat de mulțime, Iair vine, se aruncă la picioarele Lui și, în dispe-

rarea sa, face o rugămintă stăruitoare lui Isus. Femeia bolnavă, pe de altă parte, prezentă în mulțime, avea aceeași ținută de a ajunge la Isus. Însă ea „a venit pe dinapoi... și s-a atins de haina Lui.” Iar îl abordează pe Isus direct, vizibil, audibil, în fața mulțimii. Femeia are o abordare în tăcere, în ascuns, „pe dinapoi”, cum spune textul.

- Rezultatul este, totuși, același: vindecarea. De aici învățăm că Dumnezeu nu e cucerit de forma în care-l cerem ajutorul, ci de nevoia în sine. „Nevoia omului este ocazia lui Dumnezeu”, ne spune adesea Ellen White.
- Concentrându-ne pe cazul femeii, observăm că gestul ei e plin de semnificație. Nu iese în public, îi este teamă, însă este o atingere a credinței, a speranței, a încrederii în Isus. Isus nu vrea ca acest gest mărunț să treacă neobservat și-i spune femeii: „Am simțit!”

2. Marcu 12:38-44

- Aici avem de-a face cu un alt contrast: oameni care acționează „de ochii lumii” (v. 40) și o femeie care acționează „de ochii lui Dumnezeu”. În timp ce oamenii religioși și bogați se etalau, văduva face ceva din inimă.
- Îmi place exprimarea lui Marcu: „Isus ședea jos în fața vistieriei Templului și Se uita cum arunca norodul bani...” Isus nu Se uita cât, ci cum... Exemplul acesta îmi arată că normele după care evaluează Dumnezeu sunt atât de diferite de ale lumii.
- După logica umană, femeia aceasta avea toate motivele să păstreze acei bani: era femeie, era văduvă, era săracă, tot ce mai avea erau doi bănuți.
- Așadar, motivația gestului ei este Dumnezeu. Femeia a făcut acest lucru cu privirea ațintită către Dumnezeu, nu spre sine, nu spre oameni. Și Dumnezeu care era de față, prin Isus, nu a vrut ca un astfel de gest să treacă neobservat și i-a spus: „Te-am văzut!”

3. Marcu 14:3-9

- Alt contrast: pentru oameni, un gest fără rost; pentru Maria și Isus, un gest de o valoare infinită. Pentru unii, un gest de doi bani, pentru Maria, un act făcut „cu mari sacrificii personale” (E.G.W.). Pentru unii risipă, pentru alții valoare infinită.
- „Ea căutase să rămână neobservată și mișcările ei nu ar fi fost luate în seamă, dar mirosul nardului a umplut casa și a făcut cunoscută fapta ei tuturor celor de față.” E.G.W.
- În timp ce unii văd numai risipă, Isus vede că „ea a făcut un lucru frumos față de Mine.” Isus nu vrea ca acest gest să treacă neobservat și-i spune femeii: „Te-am înțeles!”

Obişnuim să privim la marii oameni ai credinței – Avraam, Isaac, Iacov, Moise – însă iată că și-n aceste relatări întâlnim eroi ai credinței. Isus Hristos scoate la lumină valoarea lor și promite că „oriunde va fi propovăduită Evanghelia aceasta, în toată lumea, se

va istorisi și ce a făcut femeia aceasta”. Acesta e motivul pentru care vorbim în această ocazie despre ele.

Și tu, și eu putem fi eroi pentru Dumnezeu!

Prin aceste exemple, Dumnezeu ne încurajează:

- Să credem într-o relație personală, afectivă, cu El.
- Să știm că faptele inimii noastre, nevăzute de altcineva, sunt văzute de Cineva.
- Să-i apreciem, chiar verbal, pe cei de lângă noi care, fără a căuta etalare, au o inimă mare.

Apropo, când am mulțumit ultima oară soțiilor noastre pentru că ne-au călcat atât de bine cămașa sau că au gătit o mâncare gustoasă?

Prin scoaterea la lumină a unor astfel de gesturi mărunte și lipsite de semnificație în ochii oamenilor, Isus evidențiază un principiu al Împărăției lui Dumnezeu: „Domnul nu Se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul Se uită la inimă.” (1 Samuel 16:7)

Zi de zi lăsăm să treacă neobservate și neapreciate o mulțime de gesturi făcute de cei de lângă noi, care chiar au valoare și semnificație. Dacă facem astfel de lucruri, să știm că ele nu sunt pierdute. Dacă ați făcut un gest din inimă pentru cineva și nu a fost apreciat, să nu vă pară rău. Dumnezeu ne spune: „Te-am văzut! Te-am simțit! Te-am înțeles!” Să nu renunțăm a lupta pentru ceea ce este bun și frumos, chiar dacă nimeni de pe pământ nu vede! Să implementăm în viața noastră o religie a inimii, a credinței, a perseverenței, a încrederii în Dumnezeu.

Nu aș vrea să pierdem din vedere cel mai important aspect al acestor relatări – faptul că aceste femei au acționat ca răspuns la bunătatea lui Dumnezeu.

- Femeia cu scurgerea „a auzit vorbindu-se despre Isus, a venit pe dinapoi prin mulțime și s-a atins de haina Lui”. Avea o credință de nestrămutat că în atingerea aceasta va găsi eliberarea.
- Gestul văduvei nu rezulta dintr-un act nebunesc de legalism („uite ce sacrificii fac pentru Dumnezeu!”), ci dintr-o cunoaștere personală a Tatălui ceresc. Ea gustase și văzuse ce bun este Domnul. Poate fi și un act de profundă recunoștință în care „viața este mai mult decât hrana”. Cei bogați aruncau mult, dar femeia a aruncat tot, încredințându-și astfel viața în mâinile lui Dumnezeu.
- Maria avea o așa recunoștință pentru Mântuitorul ei drag, încât nimic din lumea aceasta nu i s-ar fi părut prea mult pentru a-l oferi.

Dacă Isus nu ar fi fost de față, faptele acestea nu ar fi fost povestite până azi. Hristos Se bucură ori de câte ori alegem să fim de partea lui, să ne încredem în El și să-L iubim pe El.

Material realizat de pastorul Florea Daniel, Conferința Muntenia.

UN MESIA PROVOCATOR

Luca 4:16-30

De când l-am cunoscut pe Isus, n-a fost moment în viața mea să nu fiu provocat de El. Provocat ca să înțeleg care este voia lui Dumnezeu, care este planul Lui pentru mine. Privind la viața lui Isus și la tot ce a făcut El, nu văd decât o dragoste fără margini, o dragoste căreia, din păcate, nu-i răspund așa cum se cuvine. Pasajul citit ne este martor al acestui aspect. Isus vine la noi, ni se prezintă, ne prezintă planul Lui cu fiecare, iar noi ce facem? Cu toate că veștile despre El și lucrarea Lui au ajuns și la Nazaret. Oare va răspunde Isus nevoilor lor? Oare vor fi ei dispuși să primească mesajul consăteanului lor?

În urma citirii acestui pasaj, aș vrea să răspundem la trei întrebări. Prima întrebare:

1. Pentru ce a fost pregătit Nazaretul?

Nazaretul (sau Nazara, cum era cunoscut) a fost patria lui Isus, unde a locuit zeci de ani, până nu de mult încă locul Lui de muncă. Întoarcerea acasă însemna că lui Isus nu îi era frică să se întoarcă în timp, să se întâlnească cu trecutul Lui. De ce? Mai ales că era foarte bine cunoscut de toți nazarinenii. Localitatea era mică, iar cu o parte dintre ei a copilărit, deci nu avea cum să se ascundă cu ceva de ei, mai ales de trecutul Lui.

În jurul vârstei de 30 de ani, începe lucrarea Tatălui Său pentru care și venise în lumea aceasta. La nunta din Cana, când a fost provocat de mama Sa să facă o minune, El i-a răspuns că nu-i sosise ceasul. Acel ceas era ceasul planului Tatălui Său cu El.

Între timp, Isus a fost botezat de Ioan în râul Iordan, acela fiind momentul ungerii de către Tatăl cu Duhul Sfânt și confirmat că El este Fiul cel iubit. Chiar Ioan Îl recunoaște ca fiind Mielul lui Dumnezeu.

După botez, s-a dus în Capernaum, unde a făcut lucruri nemaiauzite. Când stătea în fața lor, L-au rugat ... (v. 23 – „Fă și aici, în patria Ta, tot ceea ce am auzit că s-a întâmplat în Capernaum!”) Putea Isus să facă aceleași lucruri, mai ales la ai Săi, la rudele Sale? Cu siguranță, pentru aceasta venise să descopere cine este El în realitate. Din păcate, realitatea a fost alta. Vom vedea în continuare.

Ce se știa despre El? „Și vestea despre El s-a răspândit prin toată regiunea dimprejur. El *dădea învățătură* în sinagogi și era lăudat de toți.”

Pe lângă minuni, cea mai mare veste era aceea că dădea o învățătură pe care ei n-au mai auzit-o. Oamenii erau în extaz atunci când El le vorbea. Mai mult, oamenii Îl lăudau. Isus începuse să fie cunoscut. Vestea despre El a ajuns și la Nazaret, acasă la El.

Pentru Isus era o mare provocare să se întoarcă acasă. Ce le va arăta El nazarinenilor? Cu ce se va prezenta înaintea lor? Cuvintele pe care le va spune vor trezi în ei dorința de a-L cunoaște și altfel de cum L-au cunoscut până acum? Toți s-au adunat în sinagogă. Ce urmează să se întâmple? Este pregătit Nazaretul pentru un alt Isus decât Cel pe care L-au cunoscut până acum?

2. Pentru ce a fost pregătit Isus?

Haideți să citim.. „«Duhul Domnului este peste Mine, căci M-a uns ca să aduc celor sărmani vestea bună. El M-a trimis să vestesc celor captivi eliberarea și orbilor – căpătarea vederii, să-i eliberez pe cei asupriți și să vestesc anul de îndurare al Domnului!» Apoi a înfășurat sulul la loc, i l-a dat înapoi slujitorului și S-a așezat. Ochii tuturor celor din sinagogă erau ațintiți asupra Lui.”

Există și obiceiuri bune: obiceiul Lui a fost să meargă la sinagogă sub Cuvântul lui Dumnezeu. Cunoștea viața de sinagogă, obiceiurile, modul în care era citit Cuvântul. A fost pregătit pentru călăuzirea Tatălui Său. I s-a dat să citească cu toate că El nu a vrut să iasă în evidență. A dat exact peste pasajul din Isaia. A fost călăuzirea Tatălui? Da! El citește cunoscutul pasaj mesianic din Isaia 51 și 58 și spune: „Astăzi a fost împlinit acest pasaj din Scriptură în auzul urechilor voastre.” Ce a spus El de fapt prin aceasta? Care a fost mesajul Lui?

Isus Se încrede în Cuvântul lui Dumnezeu din Biblie. El este un Mesia al Cuvântului. El citește Cuvântul. Nu Se abate de la Cuvânt. Diferența dintre El și rabini era aceea că El îi dădea un nou înțeles.

El vrea să aducă mântuire. Programul Lui este eliberarea de vină, de păcat, de robia satanică, în niciun caz revoltă împotriva Romei. În niciun caz, instaurarea unei împărății mesianice viitoare. Isus știa că la Nazaret sunt orbi spiritual. Isus a fost pregătit pentru vindecare totală. Oare de ce nu au acceptat ei acest lucru?

Oare de ce nu acceptăm și noi acest lucru. Să fim uniți cu Duhul Sfânt, să acceptăm vestea bună, să-L lăsăm pe El să ne elibereze de poveri și păcate, să primim o vedere nouă, sfințită, și să vestim la rândul nostru bucuria primirii lui Isus.

3. Pentru ce a fost pregătit Nazaretul?

Comentariul Lui cuprinde o mărturie bună, de nezdruccinat. Dar cum se rezolvă problema originii Lui modeste (feciorul lui Iosif v. 22)? Poate El să ofere o minune convingătoare? Cum să accepte ei că El este mai mult decât un pământean? Prin aceste cuvinte, ei nu-L recunoșteau ca Fiu al lui Dumnezeu, ci doar fiul lui Iosif și al Mariei. Neacceptarea Lui așa cum era însemna respingerea Celui care L-a trimis, adică pe Tatăl Său.

Într-o primă fază, toți sunt uimiți de cuvintele Lui. Îi cer să facă și cu ei o minune. „Fă și aici, în patria Ta, tot ceea ce am auzit că s-a întâmplat în Capernaum!” Faptul că le refuză nazarinenilor o minune îi uimește pe aceștia. Amintirea faptului că Dumnezeu a acționat cu îndurare în afara Israelului îi face să se mânie. Faptul că Isus se opune atât de provocator așteptărilor lor și că le respinge dorințele îi face să fie și mai furioși. Numai ocrotirea lui Dumnezeu (este făcut nevăzut de îngeri – spune E.G.W. în HLL) îl salvează pe Isus de la moarte.

Stăm înaintea unei întrebări: Ne provoacă acest Mesia și pe noi? Unde se opune El așteptărilor noastre moderne?

Material realizat de pastorul Daniel Popa, Conferința Muntenia.

CUM AR FI FOST DACĂ...?

Text cheie:

„De îndată ce Saul a întors spatele ca să se despartă de Samuel, Dumnezeu i-a dat o altă inimă, și toate semnele acestea s-au împlinit în aceeași zi.” (1 Samuel 10:9)

Meditația are la bază pasajul biblic din 1 Samuel 10:1-12.

Pentru o înțelegere inspirată asupra chemării lui Saul ca împărat, consultați *Patriarhi și profeți*, cap. „Primul împărat al lui Israel”.

De câte ori vi s-a întâmplat să priviți retrospectiv cu amărăciune și să vă imaginați „cum ar fi fost dacă...?”, în spatele punctelor de suspensie fiind atitudini, cuvinte, decizii, pe care ați dori să nu le fi avut sau luat niciodată? Dacă faceți parte din grupul nostru, al celor care ar alege să facă lucrurile altfel dacă ar putea da timpul înapoi, Dumnezeu are un mesaj pentru dumneavoastră în acest Sabat.

Doresc să vă aduc în atenție cazul unui mare împărat sau, mai bine zis, al celui care ar fi putut deveni un împărat remarcabil. Probabil sunteți familiarizați cu povestea vieții lui Saul, însă urmează să privim în spatele cortinei. Vă invit să citim împreună pasajul central al acestei meditații: 1 Samuel 10:1-12.

Statura impunătoare a lui Saul, expresivitatea chipului său și musculatura bine dezvoltată păreau cartea de vizită ideală pentru cineva care lăsa impresia că se născuse să conducă, însă la momentul ungerii ca împărat, Saul avea un temperament vulcanic și era departe de a fi un exemplu de tânăr credincios.*

Privind dincolo de ceea ce izbește ochiul – la omul dinăuntru – era pregătit Saul să devină cel mai important om din stat? Analizând stilul de leadership adoptat de Saul și deciziile luate în plan personal, familial și profesional, l-ați fi desemnat pentru a ocupa o poziție atât de importantă? Probabil avem cu toții același răspuns categoric în minte.

Cu toate acestea, Dumnezeu – care cunoștea defectele lui Saul și viitorul eșuat al acestui bărbat – îi oferă șansa vieții sale. De ce riscă Dumnezeu atât de mult, ținând cont de contextul istoric al tranziției de la teocrație la monarhie, de starea spirituală a bisericii Sale din acele timpuri și de cadrul mai amplu al luptei dintre Hristos și Satana? Răspunsul pe care l-am găsit pe paginile Sfintelor Scripturi – și care se aplică atât de bine și la Saul – este că El nu vrea să renunțe la visul pe care Îl are pentru copiii Săi fără să le fi oferit o perspectivă a ceea ce pot deveni prin harul Său.

* „Însușirile personale ale viitorului împărat erau de așa natură încât lingușeau mândria inimii care dusesse la dorința de a avea un împărat.[...] De o înfățișare nobilă și demnă, în floarea vieții, cu făptura frumoasă și înaltă, făcea impresia că e născut să comande. Dar farmecului acestuia exterior al lui Saul îi lipseau însușirile cele mai importante, care formează adevărata înțelepciune. El nu se obișnuise în tinerețe să-și înfrâneze pasiunile violente și furioase și nu simțise până atunci puterea înviorătoare a harului lui Dumnezeu.” – Ellen White, *Patriarhi și profeți*, „Primul împărat al lui Israel”, pp. 621–622, ed. 2015.

Ziua cea mai remarcabilă din viața lui Saul nu a fost petrecută pe tronul său și nici în luptă, ci a fost cea în care Dumnezeu i-a dat o altă inimă; atunci s-a văzut așa cum era în realitate, a înțeles cât de nepregătit era pentru marea însărcinare primită, iar Dumnezeu i-a arătat cât de dispus este să-l călăuzească la fiecare pas.*

Providența lui Dumnezeu condusesse firul evenimentelor într-un mod atât de înțelept și plin de iubire, începând de la pierderea măgărițelor tatălui până la împlinirea numărării sale în ceata profeților, pentru a naște în inima unui tânăr promițător, însă neconvertit, foame și sete după o căutare autentică și continuă a lui Dumnezeu.

Duhul Sfânt lucrase cu atâta putere asupra lui Saul în acea zi, încât schimbarea i-a uluit pe toți cei care cunoșteau comportamentul și temperamentul lui Saul (1 Sam. 8:6,11); din păcate însă, nu a fost o impresie dăinuitoare. Cât de trist este faptul că ziua cea mai demnă de remarcat din viața unui om ar fi putut fi doar începutul împlinirii unui plan măreț al lui Dumnezeu!

Dincolo de traiectoria vieții lui Saul, scena aceasta se repetă în dreptul fiecăruia dintre noi. De ce? Pentru că Dumnezeu caută în fiecare zi păcătoși doritori să pornească în fascinantă călătorie a umblării prin credință pentru a face lucruri mari pentru Dumnezeu.

Povestea lui Saul este una dramatică, nu pentru că a avut căderi după investirea cu autoritate, ci pentru că a ales să persiste pe un drum greșit, în ciuda mustrărilor de conștiință pe care le-a avut.

Poveștile unor oameni precum Cain, Core, Saul, Iuda, Petru, Maria Magdalena, Pavel sunt secvențe inspiratoare despre cât de mult este implicat Cerul în a ne oferi șanse pentru a deveni oameni asemenea lui Hristos, Marele Model. Dacă avem remușcări pentru căderile noastre, dacă suntem dispuși să ne recunoaștem eșecurile, dacă facem tot ce ne stă în putere pentru a îndrepta trecutul și dacă ne prindem de Hristos prin credință, Dumnezeu va continua să ne folosească pentru slava Sa (Filipeni 1:6). Succesul acestui mare plan însă depinde de fiecare dintre noi. Care este răspunsul nostru?

Material realizat de pastor Daniel Zota, Conferința Muntenia

* „Când Saul s-a unit cu profeții din serviciul de adorare a lui Dumnezeu, s-a produs în el o mare schimbare prin Duhul lui Dumnezeu. Lumina curăției și a sfințeniei lui Dumnezeu a strălucit în întunericul inimii firești. El s-a văzut așa cum era, cum îl vedea Dumnezeu. A văzut frumusețea sfințeniei. De acum era chemat să ducă lupta împotriva păcatului și a lui Satana și i s-a arătat că numai de la Dumnezeu trebuie să primească puterea necesară pentru această luptă. Planul de mântuire, care mai înainte i se păruse întunecos și nelămurit, i-a fost descoperit puterii sale de pricepere. Domnul i-a dat curaj și înțelepciune pentru înalta chemare. El i-a descoperit Izvorul puterii și al harului și i-a luminat mintea cu privire la cererile lui Dumnezeu și la propria datorie.” *Ibid.*, p. 624.

SPERANȚĂ DIN CUVÂNT

„Străjerii să înalțe vocea și să dea solia care este adevărul prezent pentru acest timp. Să arătăm poporului unde ne aflăm în istoria profetică.” 5T 7

Apocalipsa 12:17 – „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos.”

Marcu 14:12 – „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.”

Prezentarea celor două contexte diferite.

Rămășița: (1) Păzesc poruncile lui Dumnezeu și (2) țin mărturia lui Isus Hristos.

Sfinții: (1) Păzesc poruncile lui Dumnezeu și (2) au credința lui Isus.

Conceptul de rămășiță în Biblie:

Geneza 7:23 – „Toate făpturile care erau pe fața pământului au fost nimicite, de la om, până la vite, până la târătoare și până la păsările cerului; au fost nimicite de pe pământ. N-a mai rămas (*sha' ar*) decât Noe și ce era cu el în corabie.”

Ezechiel 9:8 – „Pe când ucideau ei astfel, și eu stăteam încă singur acolo, am căzut cu fața la pământ și am strigat: «Ah! Doamne Dumnezeule, vrei să nimicești oare tot ce a mai rămas (*sha' ar*) din Israel, vărsându-Ți urgia asupra Ierusalimului?»”

Geneza 6:22 – „Așa a și făcut Noe: a făcut tot ce-i poruncise Dumnezeu.”

Deuteronom 6:4 – „*Shema Yisrael, Adonai Elohamu, Adonai Echad*”. „Ascultă, oh, Israele, Domnul este Dumnezeu, Domnul este unul!”

Apartenența cuiva la rămășiță nu este rezultatul nașterii naturale, a moștenirii de familie sau a obținerii dreptului prin vreun mijloc material, ci este rezultatul experienței nașterii din nou. Este o chestiune de alegere bazată pe credință – LEGĂMÂNT.

Geneza 9:20-22 – „Noe a început să fie lucrător de pământ și a sădit o vie. A băut vin, s-a îmbătat și s-a dezgolit în mijlocul cortului său. Ham a văzut goliciunea tatălui său...”

Noe: (1) Predicator; (2) Preot al familiei; (3) Când ochiul public nu vede...

Geneza 16:1-4 – „Sarai, nevasta lui Avram, nu-i născuse deloc copii. Ea avea o roabă egipteană numită Agar. ... El (Avram), a intrat la Agar și ea a rămas însărcinată...”

Ieremia 7:9-10 – „Cum? Furați, ucideți, preacurviți, jurați strâmb, aduceți tămâie lui Baal, mergeți după alți dumnezei pe care nu-i cunoașteți, și apoi veniți să vă înfățișați înaintea Mea, în Casa peste care este chemat Numele Meu și ziceți: «Suntem izbăviți!»..., ca iarăși să faceți toate aceste urâciuni!”

Corupție, compromis, certuri, segregare și conflicte fratricide, adulter, legalism, ipocrizie, erezii, idolatrie în incinta Templului, conducători civili corupți, preoți apostatați etc.

Conceptul de rămășiță în rămășiță în Biblie:

Isaia 11:11 – „Se va întâmpla în ziua aceea că Domnul Își va întinde mâna a doua oară, ca să răscumpere rămășița poporului Său, risipit în Asiria și în Egipt...”

Ieremia 23:3 – „Și Eu însumi voi strânge rămășița oilor Mele, din toate țările în care le-am izgonit; le voi aduce înapoi la pășunea lor.”

Ezechiel 6:8 – „...Dar voi lăsa o rămășiță dintre voi, care vor scăpa de sabie printre popoare, când veți fi risipiți în felurite țări.”

Zaharia 8:8 – „Îi voi aduce și vor locui în mijlocul Ierusalimului; ei vor fi poporul Meu și Eu voi fi Dumnezeu lor, în adevăr și dreptate.”

Abandonarea reconstruirii Templului și Ierusalimului, creșterea interesului pentru lucrurile materiale, căsătorii cu popoarele păgâne din jur, separare în clase bogate și clase sărace, cămătărie, permisivitate în lucrurile spirituale, afaceri în Sabat, obținerea de posturi religioase prin mituirea conducătorilor civili străini etc.

Rămășița în timpurile Noului Testament:

De la compromis și amestec cu păgânismul la autoizolare. Nu mai e bună de nimic, precum sarea care și-a pierdut gustul, sau lumina pusă sub obroc.

O nouă rămășiță: Biserica nou-testamentală:

Adevărul încredințat? Mântuirea prin jertfa de la Golgota.

Ucenicii? Ambițioși, mânați uneori de alt spirit, certăreți, mândri etc.

După Cincizecime: robi ai plăcerilor, bigotism etnic, falși învățători, desfrâu, imoralitate, bârfitori, falși teologi, certuri, judecăți, părăsirea bisericii etc.

Această biserică a devenit o fiară (Apocalipsa 13), care a „alergat” sute de ani rămășiță credincioasă – valdenzi, albigenzi, hughenoti... și să nu mai vorbim de persoane, de indivizi care s-au ridicat împotriva abuzurilor bisericii, iar mulți dintre ei au plătit cu viața acest curaj.

Rămășița seminței ei:

Nașterea Mișcării adventiste – 22 octombrie 1844.

Cei cinci piloni ai Mișcării adventiste:

1. Doctrina sanctuarului
2. Doctrina celei de a 2-a veniri
3. Doctrina Sabatului
4. Starea morților
5. Spiritul profeției

Rămășița seminței ei:

(1) Păzesc poruncile lui Dumnezeu și (2) țin mărturia lui Isus Hristos.

Laodiceea, o rămășiță perfectă?

„Stimați frați și surori, Domnul mi-a arătat în viziune câteva lucruri cu privire la biserică, aflată în starea ei prezentă de căldicel, lucruri pe care vi le voi relata.” – E.G.W., *Mărturii*, vol. 1, p. 141

„Această solie trebuie dusă de servii lui Dumnezeu unei biserici încropite.” – E.G.W., *Mărturii*, vol. 3, p. 259

„Solia către biserica laodiceenilor este o acuzație înspăimântătoare și se aplică poporului lui Dumnezeu din timpul de acum.” – E.G.W., *Mărturii*, vol. 3, p. 253

Ellen White despre Laodiceea secolului al XIX-lea: „Spirit lumesc, starea de căldicel, apostazie, fanatism, rasism, imoralitate, adulter, egoism, corupție, slujbași nesfințiți, gelozie, legalism, bârfă, masturbare, tineret refractar, jefuirea zecimii, abuz conjugal, revoltă, respingerea *Mărturiilor* etc.

Laodiceea este o biserică și totuși este în afara împărăției pe care Isus este pe punctul să o aducă. O biserică ce trăiește în afara lui Isus; Isus este la... „ușă!”, adică în afara ei.

Este: căldicică, numai muștrări, singura care nu are nici o apreciere, Isus e în afara ei.

„Mi-a fost arătată starea decăzută a poporului lui Dumnezeu; Dumnezeu nu s-a depărtat de ei; ei s-au depărtat de Dumnezeu și au devenit căldicea. Ei au adevărul în teorie, dar nu cunosc puterea lui salvatoare. Pe măsură ce ne apropiem de timpul sfârșitului, Satana vine cu mare putere știind că timpul lui este scurt. Puterea lui va fi exercitată mai ales asupra rămășiței.” – *Spiritual Gifts*, 4B:45

„Înclinația spre lume, egoismul și lăcomia au distrus spiritualitatea din viața poporului lui Dumnezeu. ...Pericolul pentru poporul lui Dumnezeu în ultimii câțiva ani a fost *iubirea de lume*. Din aceasta au izvorât păcatele egoismului și lăcomiei.” – E.G.W., *Mărturii*, vol. 1, p. 141

Dacă sunteți cumva în căutarea bisericii desăvârșite, perfecte, a sfârșitului, să știți că n-o veți găsi. Trebuie să căutați una ticăloasă, nenorocită, săracă, oarbă și goală – atunci o veți găsi.

O biserică cu apostazie, și nu în apostazie.

„Toate adevărurile pe care Dumnezeu le-a dat pentru aceste zile din urmă trebuie să fie proclamate lumii. Toți stâlpii pe care El i-a așezat trebuie să fie consolidați. Nu putem acum să călcăm alături, depărtându-ne de temelia zidită de Dumnezeu. Nu putem acum să intrăm într-o nouă organizație, căci aceasta ar însemna apostazie de la adevăr.” – Ellen White, *Mărturii selectate*, vol. 2, p. 390

Decretul duminical sau impunerea semnului fiarei:

„Domnul mi-a arătat clar că acel chip al fiarei va fi făcut înainte ca timpul de probă să se încheie; pentru că aceasta trebuie să constituie marea încercare pentru poporul lui

Dumnezeu... Aceasta este încercarea pe care poporul lui Dumnezeu trebuie să o aibă înainte ca ei să fie sigilați. Acesta va fi marele test pentru poporul lui Dumnezeu prin care destinul lor veșnic va fi decis... Este testul pe care poporul lui Dumnezeu trebuie să-l aibă înainte de a fi sigilați.” – *Bible Commentary*, vol. 7, p. 976

„Nu este departe timpul când fiecare suflet va fi încercat. Semnul fiarei va fi impus asupra noastră. Aceia care pas cu pas au cedat cerințelor lumești și s-au conformat obiceiurilor lumești nu vor vedea o greutate deosebită în a se supune puterilor omenești, decât să se expună pe ei înșiși derâderilor, insultelor, amenințărilor, închisorii și morții. Lupta se va da între poruncile lui Dumnezeu și poruncile oamenilor. În acea vreme, aurul va fi separat de zgură în biserică.” – Ellen White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 5, p. 81

Conceptul de rămășiță în rămășiță în NT:

„În timp ce un mare număr al celor ce au mărturisit a fi credincioși își neagă credința prin faptele lor, va fi o rămășiță care va îndura totul până la sfârșit.” – *Adventist Review*, 26 septembrie 1912

„«Începutul timpului de strâmtorare», menționat aici, nu se referă la vremea în care încep să fie revărsate plăgile, ci la o scurtă perioadă de timp înainte de a fi revărsate, în timp ce Hristos este încă în Sanctuar. În acea vreme, în care se încheie lucrarea de mântuire, necazul va veni pe pământ și toate neamurile vor fi mânioase, dar ținute totuși în frâu pentru a nu împiedica lucrarea celui de al treilea înger. În timpul acela va veni «ploaia târzie» sau înviorarea de la fața Domnului, pentru a da putere marii strigări a celui de al treilea înger și a-i pregăti pe sfinți să rămână în picioare în intervalul de timp în care vor fi turnate cele șapte plăgi.” – *Experiențe și viziuni*, p. 85

Rămășița seminței ei:

(1) Păzesc poruncile lui Dumnezeu și (2) țin mărturia lui Isus Hristos.

„Chiar ultima amăgire a lui Satana va fi aceea de a anula influența mărturiei Duhului lui Dumnezeu. ...Va fi stârnită o ură satanică împotriva mărturiilor. Lucrările lui Satana vor avea scopul de a tulbura credința bisericilor în mărturie...” – Ellen White, *Solii alese*, vol. 1, p. 44

„Am întrebat care este înțelesul zguduirii pe care o văzusem și mi s-a arătat că aceasta va fi provocată de mărturia directă, adusă de sfatul Martorului Credincios către laodiceeni. ...Unii nu vor suporta mărturia directă. Ei se vor ridica împotriva ei, și aceasta este ceea ce va provoca o zguduire în poporul lui Dumnezeu. ...Această mărturie trebuie să producă o pocăință profundă.” Ellen White, *Experiențe și viziuni*, pp. 241–242

Sfinții:

(1) Păzesc poruncile lui Dumnezeu și (2) au credința lui Isus Hristos.

Isus și credința sfinților: noaptea Ghetsimanilor, nevoia de susținere în rugăciune, arestarea, judecata, Pilat, Via Dolorosa, răstignirea.

„Dar El, Isus, nu era liniștit pentru că puterea Sa era nemărginită. Nu ca Domn al cerului și al pământului stătea El așa de liniștit. El renunțase la puterea aceea pentru că zice: «De la Mine Însumi nu pot face nimic» (Ioan 5:30). El Se încredea în puterea Tatălui. Isus Se sprijinea pe credință – *credință în iubirea și purtarea de grijă a lui Dumnezeu* – și puterea acelui cuvânt care a liniștit furtuna era puterea lui Dumnezeu, Tatăl Său.” – Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 307

„Mântuitorul nu putea vedea prin porțile mormântului. Speranța nu-i înfățișa ieșirea din mormânt ca biruitor și nici nu-i spunea că Tatăl a primit sacrificiul Său. El Se temea de faptul că păcatul Său este atât de neplăcut înaintea lui Dumnezeu, încât despărțirea lor avea să fie veșnică.” – Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 705

„Satana frământa inima Domnului Hristos cu ispitele, Apoi strigă: «Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit? Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul Meu!»” – HLL 705

Isaia 55:6-7 – „Căutați pe Domnul cât timp se mai poate găsi; chemați-L cât timp este aproape. Să se lase cel rău de calea lui și omul nedrept de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul, care va avea milă de el, la Dumnezeu nostru care nu obosește iertând.”

Numai adâncă iubire de Dumnezeu va susține sufletul în mijlocul încercărilor care sunt gata să se abată asupra noastră.” – Ellen White, *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 463

Material realizat de pastorul Emil Eremie, Conferința Muntenia.

CUVÂNTUL ȘI CREDINȚA

Daniel 11:40-45; 12:1 – „La vremea sfârșitului, împăratul de la miazăzi se va împunge cu el. Și împăratul de la miazănoapte se va năpusti ca o furtună peste el, cu care și călăreți și cu multe corăbii; va înainta asupra țărilor lui, se va revărsa ca un râu și le va îneca. Va intra și în țara cea minunată, și zeci de mii vor cădea...

Își va întinde corturile palatului său între mare și muntele cel slăvit și sfânt. Apoi, își va ajunge sfârșitul și nimeni nu-i va veni în ajutor.

În vremea aceea, se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta. Dar în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit, și anume oricine va fi găsit scris în carte.”

Celui care este mai puțin familiarizat cu Sfintele Scripturi, și în mod special cu imagistica ei, cu metaforele și comparațiile sale, poate îi va fi greu să înțeleagă un pasaj de genul acesta. Vom cere însă Domnului înțelepciune și prezența Duhului Sfânt pentru iluminare.

În primul rând, și în mare, pasajul face parte dintr-o lungă dispută dintre bine și rău, purtată pe pământul nostru de Satana, vrăjmașul declarat al lui Dumnezeu împotriva poporului Său în diferite perioade ale istoriei: mai precis, începând din vremea Imperiului Babilonian și până la timpul sfârșitului. De asemenea, este inclus și conflictul din timpul întrupării Domnului Isus pe pământul nostru.

Pasajul citat se referă chiar la această ultimă încleștare a forțelor demonice între ele, care afectează într-un mod sau altul viața poporului lui Dumnezeu din timpul dinaintea încheierii harului lui Dumnezeu.

Împăratul de miazăzi (Sud) – Egiptul – simbol al necredinței, ateismului, secularismului, al religiei fără Dumnezeu.

Împăratul de miazănoapte (Nord) – Babilonul – simbolul religiei false, idolatria în actul închinării.

Orientarea se face după o anumită zonă geografică, și anume Palestina – vechiul Canaan, țara în care Dumnezeu l-a adus mai întâi pe Avraam și în care apoi Și-a dezvoltat un popor al legământului.

Se spune că la vremea sfârșitului – sfârșitul veacului al XVIII-lea – secularismul va accede religiei false. Revoluția Franceză ne-a demonstrat din plin ce înseamnă lucrul acesta: Biblii arse, preoți uciși sau alungați, bisericile transformate în depozite sau pur și simplu închise. Câțiva ani mai târziu, 12 februarie 1789, papalitatea pierde supremația pe care o deținuse timp de veacuri, prin arestarea papei de către generalul împăratului Napoleon. Se dă astfel rana de moarte fiarei din mare.

De atunci și până astăzi, umanismul, raționalismul științific, evoluționismul par să-L fi alungat pe Dumnezeu de pe pământ și din mintea oamenilor. Biblia, care odată cu primii

ani ai secolului al XIX-lea începe să fie tipărită din ce în ce mai mult, prin intermediul societăților de editură care se înmulțesc, încât astăzi este cea mai răspândită carte de pe glob, a ajuns aproape ineficientă pentru viața spirituală a omului postmodern. Profeția biblică ne spune că va veni un timp când religia falsă va reveni în forță pe scena istoriei, zdrobind secularismul și ateismul prin forță, și nu de bunăvoie, și se va impune global. Și practic, atunci va fi și sfârșitul dominației păcatului pe planeta noastră.

Întrebare: ce se întâmplă cu poporul lui Dumnezeu din timpul sfârșitului, în timpul confruntărilor dintre forțele răului: secularismul, necredința și religia falsă, idolatră? Cum este el afectat în timp ce Egiptul își duce trupele peste teritoriul Palestinei, iar ulterior Babilonul vine cu forțe sporite distrugând Egiptul și forța lui?

Pentru a înțelege, ne vom întoarce în VT.

Ezechiel 33:31-33

Când și unde au loc aceste evenimente?

Ezechiel 33:21

Suntem aproximativ în luna ianuarie 585 î.Hr. în cetatea Babilon. Cu circa șase luni înainte, în iulie 586 î.Hr., cetatea Ierusalimului căzuse în mâinile armatelor babiloniene și tot atunci s-a pornit și solul spre Babilon cu veștile. I-au trebuit șase luni să ajungă la destinație. Ultimul bastion al închinării către adevăratul Dumnezeu al cerurilor, ultima lumină a cunoașterii Dumnezeului cel adevărat, s-a stins. Odată cu cea de-a treia invazie a oștilor lui Nebucadnețar, cetatea Ierusalimului a fost distrusă definitiv, iar mărețul Templu al lui Solomon, demolat complet.

În afară de robii evrei aduși în Babilon în incursiunile anterioare, alții au sosit sporind atât numărul emigranților, cât și al sclavilor.

În lipsa unui templu în care să se închine lui Dumnezeu, așa cum erau ei obișnuiți, au ales întâlniri sporadice la început, fie în jurul unui învățător al Torei, fie în jurul unui profet. Astfel că Ezechiel, profetul, a început să fie asaltat de tot mai mulți închinători care se așezau cuminți la picioarele lui și-l ascultau. Dorind să le slujească nevoilor lor sufletești și spirituale, considerând că sunt străini în Babilon, Ezechiel le-a deschis Cuvântul lui Dumnezeu. Mai mult, profetul era vorbit de bine în cercurile familiilor evreilor, iar motivul venirii lor la serviciile de închinare era acela că era un vorbitor bun. Pentru ei era un orator bun. Îl priveau și îl ascultau precum ascuți un cântăreț cântându-și aria la scenă deschisă. Mergeau acasă și spuneau altora: „Ai fost?” „Unde?” „Acolo, la profet!” „Nu!” „A, ai pierdut; data viitoare să nu lipsești!”

Cineva însă cunoștea dedesubturile; Cel care cunoaște motivația inimii i-a descoperit profetului motivul pentru care mulțimile îl înghesuiau. Le plăcea să asculte Cuvântul prin intermediul darului oratoric al lui Ezechiel, dar nu erau interesați cu niciun chip să asculte Cuvântul lui Dumnezeu și ce avea El de spus pentru ei în situația lor dramatică în care se aflau – robi în Babilon. Nu-i găsesc aici pe evrei rupți de durerea pierderilor materiale de acasă și nici de deportarea lor forțată. Faptul că fac dintr-un serviciu de închinare încă provizoriu un moment de încântare exterioară, și nu unul de adâncă pocăință pentru că păcatele lor îi aduseseră în situația respectivă, este un semn de întrebare pentru mine dacă ei mai judecau corect lucrurile din punct de vedere spiritual.

Sunt în fața Cuvântului lui Dumnezeu, nu vin cu întrebări, nu se deschid spre dialog cu Dumnezeu, ci doar participă emoțional. De ce? Lipsa credința, deoarece credința te îndeamnă să faci ceva. Ei sunt doar ascultători, nu și împlinitori ai Cuvântului.

Dar ce se întâmplă în același timp în Palestina?

Ieremia 39:10

Cu șase luni de zile înainte de sosirea solului în Babilon, pe când cetatea Ierusalimului cădea în mâinile cuceritorilor, Nebucadnețar a lăsat în viață un mic număr de iudei, nu neapărat de mila lor, ci strategic: avea nevoie ca cineva să-i trimită tributul din zona respectivă. Peste ei l-a pus ca dregător pe Ghedalia, fiul lui Ahicam.

Ieremia 40:6-8

Într-un fel, grupa celor lăsați de babilonieni s-a mai mărit cu cei care se refugiaseră din calea războiului pe la popoarele vecine. În urma unor conflicte interne, numărul lor iar a mai scăzut. În cele din urmă, ei iau o decizie:

Ieremia 41:17-18

Înainte de a face pasul acesta însă, le-a venit inspirația de a-L întreba și pe Dumnezeu prin profetul Său – Ieremia.

Ieremia 42:1-7

Mai întâi să analizăm atitudinea petiționarilor, ca și cum n-am cunoaște contextul. Cum vi se pare ea? Ce denotă? Umilință? „Fie bine primită rugămintea, cererea noastră...”; Recunoașterea stării de fapt: „Am rămas doar puțini...”; Sinceritate? „Binevoiască Domnul să ne arate drumul și ce avem de făcut...”; Dorință exprimată de a se supune descoperirii lui Dumnezeu prin Cuvântul Său „fie bine, fie rău...”; înțelegerea faptului că fericirea omului depinde de revelația lui Dumnezeu din Cuvânt și aplicarea acestui Cuvânt, trăirea lui în viață, „ascultând de glasul Domnului...”.

Putem considera că, teoretic, această rămășiță de iudei, bărbați și femei, conducători și oameni de rând știau că dependența de Dumnezeu și trăirea după Cuvântul Său aduce fericire omului.

Necunoscând contextul, pare o dovadă clară de pocăință profundă, adâncă, o atitudine pe care orice predicator ar vedea-o ca un fericit început al unei mari redeșteptări în poporul lui Dumnezeu. În timp ce în Babilon frații lor căutau spectacolul Cuvântului, redeșteptarea părând că vine mai degrabă din creșterea numărului de credincioși care umplu bisericile, dar care nu sunt mânați de spiritul pocăinței adevărate, ci mai degrabă mișcări charismatice, în mijlocul rămășiței din Palestina, în urma nenorocirilor abătute asupra lor, pare că urmează acum ceea ce nu s-a mai întâmplat niciodată în istoria zbuciumată și plină de necredință a lui Israel – redeșteptare prin Cuvânt.

După ce profetul este convins să mijlocească pentru ei, urmează o reasigurare sub jurământ că ei vor asculta și vor împlini orice descoperire dumnezeiască în dreptul lor.

Urmează zece zile de rugăciune. Pare că la început profetul nu a sesizat profunzimile situației, nu a distins nimic dincolo de aparenta cerere de pocăință. În timpul rămânerii sale în prezența lui Dumnezeu și pledării pentru popor, Dumnezeu îi descoperă lucruri pe care probabil nu ar fi dorit niciodată să le știe.

Am convingerea că după toate traumele psihice și suferințele fizice prin care a trecut, Ieremia a văzut în cererea acelor oameni o gură de oxigen. Avea să fie doar o bulă care avea să se spargă după acea săptămână de rugăciune intensă și personală.

Ieremia 42:8-22, 19-22; Ieremia 43:1-3,7

Care a fost motivul, sau motivele acestei respingeri atât de categorice a Cuvântului lui Dumnezeu exprimat prin profetul Ieremia?

1. Hotărâseră deja ce aveau de făcut înainte de a-L întreba pe Domnul.
2. Mândria.

Ce pagubă imensă! Să ai parte de atâta descoperire dumnezeiască și cu toate acestea să respingi într-un mod atât de dramatic! De ce? Pentru că, înainte de a veni în fața lui Dumnezeu, tu știi ce ai de făcut, ai luat deja hotărârea, atitudine care, coroborată cu mândria, distruge orice urmă de credință care vine sau se naște, conform Romani 10:17, prin, sau în urma descoperirii Cuvântului, în urma auzirii lui. Cei din Babilon, ascultătorii profetului Ezechiel, practică o religie a extazului – ascultă, dar nu împlinesc nimic, nu se observă nicio înclinare spre o pocăință autentică; spre o rupere a sufletului, din pricina faptului că se găseau acolo din cauza neascultării de acel Cuvânt.

De partea cealaltă, în Palestina, mica rămășiță pare că și-a venit în fire; umilința, smerenia, părerea de rău, pocăința autentică, zile de post și rugăciune, toate sunt ingrediente și premise ale unei reveniri din punct de vedere spiritual. Problema lor este că ei sunt cei care hotărăsc ce se va întâmpla în viața lor – fie că se căsătoresc, fie că își propun să călătorească, să cumpere sau să vândă, să construiască sau să dărâme; nimeni nu trebuie să se bage în viața lor, nici măcar Dumnezeu. Iar când li se atrage cumva atenția, mândria își spune cuvântul.

Urmează acum o profeție cutremurătoare pentru cei care au respins atât de categoric Cuvântul pentru auzirea căruia au pledat atât de mult pe lângă profet – Ieremia 43:10-13.

Fără să țină cont de nici măcar o iotă din Cuvântul lui Dumnezeu spus spre fericirea lor, iudeii pleacă în Egipt. Acolo are loc dezastrul lor spiritual – Ieremia 44:8.

La necredință adaugă păcatele idolatriei egiptene. Urmarea? – Ieremia 44:13-14.

Ceea ce surprinde aici este faptul că, deși sunt total neascultători, ei încă speră că într-o zi se vor întoarce în Canaan – Ieremia 44:16-17.

„Zeița Cerului” – zeitatea asiro-babiloniană – Iștar – mama dumnezeilor; ebr. Aștoret; Canaan – Astartea – zeița fertilității, maternității și dragostei sexuale. Actul religios implica ceremonii și ritualuri pline de imoralitate. În Egipt o avem pe Isis, iar în creștinism pe Maria, maica Domnului, în jurul căreia renasc vechile culte păgâne.

Astfel, iudeii, ca de altfel toți oamenii sensibili la o religie a simțurilor, au respins cu vehemență în adâncul lor Cuvântul lui Dumnezeu, deși păreau că îl ascultă, pentru că nu puteau renunța la păcatul firii. Credința a fost astfel înăbușită, iar reforma și redeșteptarea, care sunt rezultate numai ale Cuvântului, mai aveau de așteptat.

Istoria ne confirmă faptul că Babilonul a învins Egiptul și că a devenit o împărăție universală și fără rivali pentru un timp istoric.

Acum Biblia spune că „la timpul sfârșitului” se vor repeta evenimentele istoriei. De peste două veacuri secularismul, necredința, ateismul, raționalismul științific, umanismul, evoluționismul darwinist, reprezentate de fiara care iese din abis (Apoc. 11), aproape că au șters experiența spirituală a omului cu Dumnezeu. În acel context istoric, s-a născut „rămășița seminței femeii” (Apoc. 12:17), o mișcare chemată să-și însușească Cuvântul adevărului biblic, sau adevărul prezent (Apoc. 10), și să-l predice apoi oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. Un mesaj mondial. A fost mișcarea care a apărut în urma unei redeșteptări determinate de un studiu mai profund al Cuvântului lui Dumnezeu, respectiv al profețiilor apocaliptice. O mișcare care a tradus în viață Cuvântul prin reforme serioase în alimentație, stil de viață, spiritualitate etc.

În Daniel 11 se spune că acest timp a fost prevăzut în profeția biblică – un timp al îndepărtării de Dumnezeu prin necredință, în ciuda înmulțirii Cuvântului. Un timp al dezvoltării democrațiilor lumii moderne și postmoderne. Un timp când religia nu va mai fi ceva impus, cel puțin în zona dominată de creștinism. Dar această stare nu va dura la nesfârșit. Conform aceleiași profeții, religia, cu tentă de impunere, va reveni în forță. Începuturile au fost pe 11 februarie 1929, când la Lateran a fost încheiat acel concordat între Regatul Italiei și Sfântul Scaun, prin care Vaticanul a fost declarat stat liber. Rana de moarte se vindeca. Înainte ca Babilonul spiritual să reapară pe scena lumii distrugând efectele Egiptului, cu sensul de libertate de conștiință, libertate de credință, și când se va impune prin decret un sabbat fals, ce se întâmplă cu Israelul spiritual, cu poporul lui Dumnezeu – cu Laodiceea?

Niciodată în istorie cele două entități nu au dispărut, ci a fost doar o chestie de dominație: când Egiptul a fost mai puternic, Babilonul a fost mai slab și invers. Egiptul și Babilonul sunt figuri importante pe paginile cărții Apocalipsa.

Ce se întâmpla cu poporul lui Dumnezeu pe măsură ce Babilonul se ridica și a ajuns și în țara cea minunată, adică Palestina vremurilor lui Ieremia, Daniel și Ezechiel? Ce se întâmpla pe măsură ce avansa către granița Egiptului, urmând, conform profeției, să-l cucerească într-un viitor apropiat? Poporul lui Dumnezeu a ajuns captiv, rob. Orice încercare de reformă și redeșteptare păreau sortite eșecului. Pe de o parte, unii au dat o formă bizară și ușor de înșelat prin declarațiile lor – totul este frumos, totul este Isus, este bucurie, pace, relații bune între membri etc., dar nicio înclinație către pocăința profundă. Și Babilonul continuă să se ridice pe arena lumii internaționale.

De cealaltă parte, alții păreau mult mai apropiați de Cuvânt. Parcă prețuiau mai mult Cuvântul pentru ei înșiși. Ba chiar insistau pentru momente speciale de descoperire, exprimându-se angajamente de pocăință și reforme ulterioare. Însă în adâncimile inimilor acestor credincioși fierbea lava necredinței Egiptului, a necredinței, a tendinței de a-și croi drumul vieții nu după Cuvântul lui Dumnezeu, ci după propria lor voință alimentată de o mândrie de care cred că nici ei nu erau conștienți.

Punctul pe l:

Frați dragi, noi suntem poporul lui Dumnezeu din timpul sfârșitului. Noi suntem și trăim prin harul lui Dumnezeu în acest timp stricat din punct de vedere al credinței. În timp ce Babilonul spiritual se îndreaptă vertiginos către apogeul istoriei sale – când va

deveni un locaș al dracilor, al idolatriei dusă la extrem (Apocalipsa 18) –, Egiptul spiritual este încă puternic. Necredința abundă în jurul nostru. Oamenii trăiesc conform impulsurilor, și nu rânduielilor divine. Sunt senzuali, imorali, religia lor este eul lor. Este religia sinelui, religia omului – umanismul.

Cine suntem noi, adventiștii de ziua a șaptea în acest context global, indiferent unde ne ducem existența? Care este atitudinea noastră față de Dumnezeu și Cuvântul Său în aceste vremuri atât de tulburi din punct de vedere al spiritualității, al curăției și purității sufletești?

În care dintre cele două atitudini ne regăsim? Se recomandă și se dorește chiar de la conducerea bisericii o redeșteptare și o reformă prin Cuvânt și determinată de Cuvântul lui Dumnezeu. Dar ce găsește el la noi?

Evrei 4:2

Dacă acest Cuvânt, atât de abundent astăzi, nu naște credința în suflet, atunci va fi la fel de nefolositor ca în orice timp când el n-a fost primit de oameni. Iar dacă ne uităm spre noi, prin intermediul mesajului Martorului credincios și adevărat, ar trebui să ne mai gândim puțin.

Martorul credincios, în cartea Apocalipsei, îi sugerează bisericii rămășiței – Biserica adventiștilor de ziua a șaptea – să se pocăiască: Apocalipsa 3:19. Care este însă răspunsul rămășiței – „Sunt bogat..., mă descurc, pot decide..., nu duc lipsă de nimic...”

Speranță:

Întorcându-ne la cartea lui Ieremia (44:14), descoperim că Dumnezeu spune că vor fi totuși unii iudei care se vor întoarce la El în adâncă pocăință. O pocăință autentică în urma ascultării de Cuvântul lui Dumnezeu. Este singura rază de lumină din tot acel tablou sumbru. O rămășiță de oameni care vor fi sigilați prin Cuvânt și ascultare și care va moșteni din nou țara Canaanului.

„Când vorbim despre credință, atunci trebuie să facem totdeauna o deosebire în mintea noastră. Există un fel de credință care este cu totul deosebită de adevărata credință. Existența și puterea lui Dumnezeu, adevărul Cuvântului Său sunt realități pe care nici Satana și îngerii săi nu le pot tăgădui. Sfânta Scriptură ne spune că „și dracii cred... și se înfioară” (Iacob 2:19). Dar aceasta nu este credință. Acolo unde este nu numai credință în Cuvântul lui Dumnezeu, ci și o supunere a voinței noastre lui Dumnezeu, acolo unde inima este consacrată Lui, iar simțămintele îi aparțin, acolo este credință: o credință care lucrează prin iubire și care curățește ființa. Prin această credință, inima este înnoită după chipul lui Dumnezeu. Iar inima care, în starea ei nereînnoită, nu se supunea legii lui Dumnezeu și nici nu se putea supune acum își găsește plăcerea în preceptele ei sfinte, exclamând împreună cu psalmistul: «Cât de mult iubesc Legea Ta! Toată ziua mă gândesc la ea» (Psalmii 119:97). Astfel, neprihănirea pe care o dă legea este împlinită în noi, care nu mai trăim.” CCH 63

Material realizat de pastorul Emil Eremie, Conferința Muntenia

HAIENE SĂ-ȚI FIE ALBE ÎN ORICE VREME ȘI UNTDELEMNUL SĂ NU-ȚI LIPSEASCĂ DE PE CAP

Eclesiastul 9:8

Introducere

a. Adică hainele să fie mereu albe, niciodată de altă culoare? Sau să fie albe doar într-un anumit context, iar în altul să fie altă nuanță.

b. Adică undelemnul să fie prezent pe cap mereu, permanent, constant, continuu, perpetuu.

c. Îndemnul textului este să fim CONSTANȚI, CONSECVENȚI, în privința lucrurilor cerute de text.

d. Este un îndemn să PĂSTRĂM starea de lucruri așa cum este. Să CONSERVĂM într-o anumită stare lucrurile din viața noastră.

e. Este o încurajare în a nu permite să lipsească vreodată culoarea albă de pe haine și uleiul de pe cap.

f. Cât este de rău dacă lipsește ceva unui obiect. Cât de grav este să fie un lucru incomplet?

- Mașina frumoasă, arătoasă, are combustibil, are motor, are dotări, dar lipsește cheia de pornire. Cât de grav este?
- Pianul frumos, mare, cu coadă, lipsește clapa pentru Do. Cât de grav este?
- Ceasul are toate componentele vizibile, arată bine, dar undeva în interior lipsește o rotiță. Cât este de grav?

Ilustrație: Imnul de Excursie – se cântă un imn cu copiii când se pleacă în excursii: „O zi în care n-ai făcut nimic e-o zi pierdută”, și începe să se compare ziua pierdută cu următoarele situații:

- e ca pluta fără apă – mai are utilitate?
- ca pianul fără clapă – mai poți cânta normal?
- vioara fără arcuș – mai iese cântarea corect?
- oul fără gălbenuș – mai poate fi numit ou?
- e ca tabla fără cretă – mai are utilitate?
- sau șaua fără bicicletă – își mai găsește rostul?
- bicicleta fără roți – mai este bicicletă?
- un bunic fără nepoți – mai poate fi numit bunic?

Este total neplăcut când unui lucru îi lipsește ceva care-i schimbă sensul de a fi. Hai-deți să analizăm în continuare cele două obiecte puse în discuție de text (hainele albe și untdelemnul) și care nu trebuia să lipsească și cât de grav este lucrul acesta... Dar, ca să înțelegem cât de gravă ar fi lipsa lor, trebuie să înțelegem semnificația fiecăruia.

Accentul textului nu este pe adjectiv (haine albe) sau pe substantiv (untdelemn), ci pe adverbul nehotărât de timp (în orice vreme) și pe adverbul de loc (de pe cap). Așadar, intenția autorului este să ne sugereze mai degrabă o anumită stare de fapt (haine albe și untdelemn) pe care să o păstrăm în timp și spațiu (în orice vreme pe cap).

1. Hainele să-ți fie albe în orice vreme

Hainele albe erau purtate la sărbători (nuntă) și erau socotite ca simbol al bucuriei și veseliei. Este culoarea miresei la o nuntă.

- „Mă bucur în Domnul, și sufletul Meu este plin de veselie în Dumnezeuul Meu; căci *M-a îmbrăcat cu hainele mântuirii*, M-a acoperit cu mantaua izbăvirii, ca pe un mire împodobit cu o cunună împărătească și ca o mireasă împodobită cu sculele ei. (Isaia 61:10)
- *Îngerii s-au arătat îmbrăcați în alb* (Marcu 16:5; Ioan 20:12), iar Ioan i-a văzut astfel îmbrăcați pe *sfinți* (Apocalipsa 6:11; 7:9; 19:8), ca simbol al curăției de caracter și al stării de bucurie.
- *Ce ar însemna să nu mai aibă îngerii hainele albe?* Dar sfinții? Dar mireasa? Cât este de grav? Îngerii n-ar mai fi îngeri și sfinții n-ar mai fi sfinții apocalipsei, mireasa n-ar mai fi mireasă, nu?
- Ca sfinții să poată purta haine albe, au trebuit să treacă mai întâi printr-un proces de schimbare a hainelor. (Zaharia 3:4)
- Îndepărtarea hainelor murdare însemna *iertarea păcatelor și repunerea în favoarea divină. Noul veșmânt reprezintă neprihănirea atribuită a lui Hristos* (E.G.W., *Profeți și regi*, p. 584). Apoc. 6:11
- Hainele mântuirii. „Hainele acestea *reprezintă caracterul desăvârșit al lui Hristos* (4T 88) pe care trebuie *să-l poarte poporul Lui, chiar în viața aceasta* (E.G.W., *Parabolele Domnului Hristos*, p. 319)

Așadar, marea provocare pentru poporul lui Dumnezeu nu este aceea ca au primit haine albe, ci aceea de a le putea păstra ASTĂZI (în prezent, în viața aceasta) așa cum le-au primit (*Hainele să-ți fie albe în orice vreme*):

„Acum, când Marele nostru Preot face ispășire pentru noi, trebuie să căutăm să devenim desăvârșiți în Hristos. ... Domnul Isus păzise poruncile Tatălui Său și în El nu era niciun păcat pe care Satana să-l poată exploata spre folosul lui. Aceasta este starea în care trebuie să fie găsiți aceia care vor sta în timpul strâmtorării.” (E.G.W., *Tragedia veacurilor*, p. 622)

„În viața aceasta, trebuie să îndepărtăm păcatul de la noi prin credința în sângele ispășitor al lui Hristos.” (E.G.W., *Tragedia veacurilor*, p. 622)

„Sfințenia este temelia tronului lui Dumnezeu... Dacă doriți să fiți niște sfinți în cer, trebuie să fiți mai întâi sfinți pe pământ.” MP 145.1

Apocalipsa 3:4

Poate să spună Dumnezeu și despre noi anul acesta la fel? Că nu ne-am mânjit haina (că nu ne-am pătat caracterul?). Ilustrație: Hermina este un animal cu blană albă, care preferă să se lase prinsă de vânători, atunci când aceștia îi înfundă vizuina cu noroi, decât să-și murdărească blana.

Care sunt consecințele dacă îți pătezi hainele albe ale caracterului mereu? Ce se întâmplă dacă le albești mereu (menții albul)? Apocalipsa 7:14; Apocalipsa 22:14.

Dacă vrei să faci parte dintre cei 144 000 trebuie să ai parte de experiența lor. Și-au spălat haina (caracterul) în sângele lui Hristos. Vrei să ai parte la pomul vieții și să intri pe porți în cetate? MENȚINE ALBUL!!

Cine este sfânt să se sfințească și mai departe... cine este alb să se albească și mai departe.

2. Untdelemnul să nu-ți lipsească de pe cap

Untdelemnul. [Alifia, KJV]. Literal, „uleiul”.

Ilustrație

- Ce se întâmplă când lipsește uleiul de unde trebuie? Nu este bine, nu?
- Când lipsește uleiul din salată? Cum este salata?
- Când lipsește uleiul din motor? Cum este mașina? Mai funcționează?
- Când lipsește uleiul din balama? Cum este poarta? Greoaie, scârțâie.
- Când lipsește uleiul din candelă? Se stinge, nu? Nu mai este lumină.

a. să nu-ți lipsească de pe cap...

Era un obicei oriental de a aplica untdelemn pe cap pentru a răcori trupul și ca parfum (vezi Psalmii 23:5; Amos 6:6, vezi, de asemenea, Maria care unge capul lui Isus cu mir (Ioan 12/Matei 26/Luca 7).

Neungerea capului era considerată un semn de doliu sau de post (2 Samuel 14:2; Matei 6:17).

Untdelemnul este folosit și ca simbol pentru binecuvântările cele mai bogate ale lui Dumnezeu (Psalmii 92:10; 104:15; cf. Isaia 61:3). Este, de asemenea, *lichidul care te transforma* dintr-un om obișnuit într-un om special, ales, pus deoparte: preot, rege, slujitor, mire etc.

b. să nu-ți lipsească de pe cap... De ce? În ziua când va lipsi:

- de pe capul preotului, acesta nu va mai fi unsul Domnului.
- de pe capul regelui, acesta nu va mai avea autoritate și respect.
- de pe capul slujitorului, acesta va fi scos din slujbă,
- de pe capul mirelui/miresei, nu va mai exista o căsătorie.

Dar ce se va întâmpla când va lipsi de pe capul unui așteptător al venirii Mirelui?

Așteptătorul trebuie să poarte veșmintele purității (integritatea morală a caracterului) în orice vreme (permanent, constant, necondiționat de circumstanțe). Sunt eu în situația aceasta? Ești tu un om ca acesta?

Acesta să nu ne lipsească niciodată din locul din care se iau decizii (capul). Este Duhul Domnului în deciziile noastre? În stilul nostru de conducere? În familie? În biserică? În mintea noastră?

Material realizat de pastorul Radu Eugen, Conferința Muntenia.

GOLGOTA – APOGEUL IUBIRII

Câtă iubire?

În septembrie 1985, Reader's Digest a publicat o povestire intitulată „Scrisoarea din portofel”, scrisă de Arnold Fine. El ne povestește cum, într-o zi geroasă, a găsit pe stradă, din întâmplare, un portofel. În el se aflau doar trei dolari și o scrisoare uzată, care se vedea că fusese purtată multă vreme. Scrisoarea era datată cu șaiszeci de ani în urmă și începea cu: „Dragă Michael.” Frumos formulată în cuvinte triste, scrisoarea punea capăt unei povești de dragoste din cauză că părinții fetei se opuneau. Ultimul rând suna astfel: „Michael, te voi iubi întotdeauna”, iar semnătura era „A ta Hannah”.

S-a hotărât să încerce să dea de urma proprietarului scrisorii. Folosind adresa lui Hannah, încă lizibilă, a reușit în cele din urmă să găsească un număr de telefon. Dar când a sunat, a fost dezamăgit – deși nu surprins – să afle că Hannah și familia ei se mutaseră de multă vreme din casa aceea. Persoana de la celălalt capăt al firului cunoștea totuși denumirea azilului unde fusese dusă mama lui Hannah. Prin urmare, Fine a sunat la azil și a aflat că aceasta nu mai trăia. Dar când le-a spus ce dorea să facă, îi dădură adresa și numărul de telefon pe care îl aveau în arhivă pentru Hannah. El a sunat la numărul respectiv și a aflat că și Hannah locuia acum într-un azil. A cerut numărul azilului și apoi găsi numărul de telefon. Curând a primit confirmarea că da, Hannah locuia într-adevăr acolo. Cât a putut de repede, Fine a decis să viziteze azilul și să încerce să vorbească cu ea.

La intrare a fost întâmpinat de director, care i-a spus că Hannah era la etajul trei și se uita la televizor. Cineva l-a condus imediat acolo și după aceea a plecat. Fine i se prezentă lui Hannah și îi relată cum găsise scrisoarea în portofel. I-o arată și o întreabă dacă ea o scrisese.

„Da, îi răspunse ea, i-am trimis lui Michael scrisoarea pentru că aveam doar doi-sprezece ani și mama nu voia să mă lase să ne vedem. Vedeți dumneavoastră, el era un băiat foarte chipeș, ca Sean Connery.” Fine îi putu vedea licărirea din ochi și bucuria de pe chip, care îi dovedeau dragostea pentru Michael. „Da, îl cheamă Michael Goldstein. Dacă îl găsiți, spuneți-i că mă gândesc deseori la el și că nu m-am măritat niciodată. Ni-meni nu s-a ridicat la nivelul lui”, declară ea, ștergându-și discret lacrimile din ochi. Fine îi mulțumi pentru timpul acordat și plecă.

La ieșire din azil, portarul îl întreabă pe cine vizitase. El îi relată povestea și spuse: „Cel puțin am putut afla de la ea numele lui de familie. Îl cheamă Michael Goldstein.”

„Goldstein?” repetă portarul. „Aici, la etajul opt, locuiește un bărbat pe nume Mike Goldstein.” Fine a făcut stângă-mprejur și a intrat din nou în clădire, de data aceasta urcând la etajul opt, unde a întrebat de Michael Goldstein. Când a fost îndrumat către un domn în vârstă, îl întreabă: „V-ați pierdut cumva portofelul?”

„O, da, l-am pierdut zilele trecute, când făceam o plimbare”, îi răspunse Michael.

Fine îi întinse portofelul și îl întreabă dacă îi aparține. Michael a fost încântat să-l revadă și, plin de recunoștință față de găsit, i-a mulțumit pentru că i-l returnase, când Fine îl întrerupe.

„Trebuie să vă spun ceva, recunosc el. Am citit scrisoarea dinăuntru.”

Luat prin surprindere, Michael se opri o clipă și apoi întrebă: „Ați citit scrisoarea?”

„Da, domnule, și am vești pentru dumneavoastră, continuă Fine. Cred că știu unde este Hannah.”

Michael se albi la față. „Știți unde e? Ce face?”

„E bine și e la fel de frumoasă ca atunci când ați cunoscut-o.”

„Puteți să-mi spuneți unde se află? Mi-ar plăcea mult s-o sun. Știți, când am primit scrisoarea aceea, viața mea s-a terminat. Nu m-am căsătorit niciodată. N-am încetat niciodată s-o iubesc.”

„Veniți cu mine”, îi spuse Fine. Îl luă de braț și îl conduse la lift, apoi coborâră la etajul trei. În momentul acela, directorul clădirii li se alătură. Intrară cu toții în camera lui Hannah.

„Hannah, șopti directorul, gesticulând în direcția lui Michael, îl cunoști pe omul acesta?”

Ea își potrivi ochelarii și îl privi, în timp ce-și răscolea amintirile. Apoi, cu o voce înăbușită, Michael vorbi: „Hannah, sunt eu, Michael.” Ea se ridică în picioare când el se îndreptă spre ea. Se îmbrățișară și rămaseră așa timp îndelungat. Apoi se așezară, ținându-se de mână și, printre lacrimi, depănară ce se întâmplase în anii îndelungați care trecuseră. Simțindu-se ca niște intruși într-un moment sacru, Fine și directorul s-au retras încetisor afară pentru a-i lăsa pe cei doi singuri, să se bucure de regăsire.

Trei săptămâni mai târziu, Arnold Fine a primit o invitație la nunta lui Hannah în vârstă de șaptezeci și șase de ani, și a lui Michael, care avea șaptezeci și opt de ani. Fine își încheie povestea spunând: „Cât este de bună lucrarea Domnului!”

Un băiat și-a iubit prietena atât de mult încât i-a rămas credincios, rămânând celibatar o viață întreagă pentru că n-a mai putut iubi o altă fată ca pe ea. O fată a rămas credincioasă primei ei iubiri deși era doar o adolescentă și s-a angajat să cinstească dorințele părinților ei. Un bărbat s-a hotărât să returneze un portofel pentru că a considerat că o scrisoare sfâșietoare păstrată șaiszeci de ani merită să fie returnată posesorului.

Câtă iubire îți trebuie ca să nu te mai căsătorești niciodată?

Ce ne va despărți de dragostea lui Hristos?

„Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi.” Ioan 15:13

Câtă dragoste îți trebuie ca să-ți dai viața pentru un prieten? Dar pentru un om dur, rău, neglijent, unul care te rănește, te tratează cu indiferență, te trădează?

Romani 5:8 – „Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.”

Apostolul Pavel în Epistola către corinteni ne surprinde printr-o afirmație legată de jertfa Domnului Isus: „Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos, și pe El răstignit.” (1 Cor. 2:2).

De ce dorea apostolul Pavel ca Isus cel răstignit să fie vieții credincioșilor? De ce insista el asupra jertfei Domnului Hristos? Pentru că Golgota este apogeul iubirii lui Dumnezeu. În Romani 8:35-39, Pavel face o afirmație surprinzătoare (citiți versetele).

Această planetă este plină de multe locuri și istorii deosebite. Unele sunt pline de frumuseți, altele sunt pline de rușine și durere. Dacă toate aceste locuri importante de pe planeta noastră ar fi evaluate și comparate între ele, niciunul dintre aceste locuri nu ar putea fi comparate cu locul Golgotei.

Golgota este locul unde s-a câștigat cea mai mare bătălie a tuturor timpurilor, este locul unde a fost pecetluită făgăduința vieții veșnice, este locul unde iubirea lui Dumnezeu atinge apogeul pentru fiecare dintre noi.

Golgota ne arată dimensiunea mântuirii

Golgota ne arată cât de îngrozitor și cât de monstruos este păcatul. Fiecare minciună, necinste, incorectitudine, fiecare răutate a mea l-a ucis pe Fiul lui Dumnezeu. Dacă te joci cu păcatul, dacă glumești cu păcatul, înseamnă că nu ai fost niciodată la Golgota. Sunt atâtea forme în care căutăm să scuzăm păcatul, dar dacă mergem la Golgota ne îngrozim de ceea ce înseamnă păcatul. Golgota ne arată cât costă păcatul, ce face păcatul, cum îl vede Dumnezeu. Golgota ne arată cât de mult ne-a iubit Dumnezeu. Pentru că ne iubește, Isus a luat locul nostru, a suferit în locul nostru, a răbdat și a murit în locul nostru. Golgota arată cât ține Dumnezeu la noi. Golgota ne arată cea mai mare dragoste care s-a manifestat pe această planetă.

La Golgota, mesajul cerului ajunge la noi cu cea mai mare intensitate. Descoperim cea mai profundă predică și cel mai actual mesaj care ne-a fost dat să ascultăm vreodată. Jertfa Domnului Hristos ne dă putere să biruim orice încercare și orice suferință din viața noastră. Atunci când mâinile și picioarele erau străpunse de cuie, când coroana de spini făcea ca sângele să curgă pe fața Sa, când toți la unison strigau: „La moarte cu El”, se aude cea mai frumoasă rugăciune: „Tată, iartă-i”; se aude cea mai frumoasă făgăduință rostită pentru un tâlhar: „Vei fi cu Mine în rai”. Aceste cuvinte neobișnuite depășesc orice așteptare.

În aceste momente de agonie și durere nu găsim niciun cuvânt de respingere, niciun cuvânt de indignare, niciun cuvânt de acuzare, ci numai cuvinte pline de dragoste, lumină și har. Deși avea toate argumentele pentru a cere socoteală de actele iresponsabile la care era supus, Domnul Isus alege să se roage pentru cei care l-au pironit pe cruce. Nimic nu l-a împiedicat să fie un Mântuitor plin de iubire. În timpul unor suferințe cumplite, în timpul agoniei dintre viață și moarte, Domnul Isus Se îngrijește de nevoile celor care l-au crucificat, ale tâlharilor de pe cruce, ale mamei Sale și ale ucenicilor Săi iubiți.

Ce facem noi după această demonstrație a iubirii? Continuăm să ne bălăcim în păcat? Să glumim cu păcatul? Golgota ne arată că Isus ne vrea curați, ne vrea sfinți. El vrea ca și noi să trăim cum a trăit El.

Golgota este un loc al împlinirii profeției, este un loc al durerii, este locul unde s-a plătit pentru vinovăția păcatului, este locul unde primim putere pentru a fi curățiți, este locul unde păcatul a fost biruit, este locul făgăduinței învierii și a mântuirii. Prin jertfa Sa,

Domnul Isus ne oferă un exemplu despre modul cum trebuie să iubim, să iertăm, să răbdăm, să trăim prin credință și cum să murim cu o deplină încredere în speranța învierii.

Golgota – manualul trăirii creștine

Dacă treceți prin suferințe fizice, priviți la cruce și veți primi mângâiere și încurajare. Dacă treceți prin suferințe sufletești, veniți și veți fi alinați de Acela care a cunoscut într-o măsură mult mai mare durerea sufletească. Nedreptate? Isus ne spune că viața are sens dacă manifestăm iubirea cerului. Dacă ați fost înșelați și trădați de cei pe care îi iubiți, Isus ne oferă un model de trăire plină de speranță chiar și în astfel de condiții. *În lumina crucii, încercările și dificultățile, durerea și umilința vor fi văzute ca pași care ne apropie mai mult de cer.* Veșnicia ne va sta la dispoziție pentru a aprofunda și a aprecia toate nuanțele iubirii.

La cruce, un tâlhar a fost atras și schimbat. Soldații romani au fost impresionați și au declarat: „Cu adevărat acesta a fost Fiul lui Dumnezeu.”

Isus pe cruce ne dă putere pentru a birui ispitele, pentru a birui inevitabilele conflicte ale vieții și ne dă înțelepciune pentru complexitatea tuturor problemelor vieții.

Privind la Isus vom fi transformați. Jertfa Domnului are o atracție irezistibilă. Atunci când ucenicii au înțeles jertfa Lui, inimile lor au fost zdrobite și câștigate.

Isus pe cruce ne dă exemplu de iubire, răbdare, de încredere în Dumnezeu. Și de supunere față de voința Tatălui. Jertfa Domnului Isus pe cruce este sursa noastră de putere, dragoste, har și milă.

El a murit pentru mine

Un vizitator care se plimba într-o zi prin cimitir observă pe un om care era ocupat cu sădirea unor flori.

„Este fiul dvs. îngropat aici?” întrebă el. „Nu”, răspunse acesta. „Atunci este fratele sau poate vreo rudă a dvs.?” „Ei bine, răspunse omul, oprindu-se o clipă, îți voi istorisi povestea acestui mormânt. Când a izbucnit războiul, am fost și eu chemat să mă înrolez. Eram sărac, cu 7 copii și o soție bolnavă, pe care m-am văzut silit să îi părăsesc. Nu aveam bani să plătesc pe cineva să meargă în locul meu, așa cum îngăduia legea. Tocmai când mă pregăteam să plec, a venit la mine un tânăr pe care-l cunoșteam și mi-a zis: Dumneata ai o familie numeroasă. Eu sunt singur. Voi pleca eu în locul dumitale și a plecat într-adevăr în locul meu. Într-o luptă crâncenă a fost rănit și dus la spital, unde, după o lungă suferință, a murit și a fost îngropat aici. De atunci doream mult să văd mormântul său. În vederea acestui fapt am economisit bani ca să vin până aici. Ieri am sosit și abia azi am reușit să descopăr mormântul lui. Zicând acestea, cu ochii plini de lacrimi, luă de jos o scândurică pe care scrisese cuvintele: „El a murit pentru mine”, și o înfipse lângă crucea pe care era scris numele tânărului.

Există Cineva care a murit pentru fiecare dintre noi, ca noi să trăim, scăpându-ne de blestemul păcatului. A suferit o moarte rușinoasă în locul nostru, niște păcătoși, ca noi să putem fi salvați. Câtă iubire!

Material realizat de Gabriel Dincă, pastor, Conferința Muntenia.

AI ÎN VEDERE LEGĂMÂNTUL!

Imnuri:

Deschidere: 486 (sau 255) / Închidere: 507 (sau 203)

Lăudat să fie Dumnezeu în locurile preaînalte și binecuvântați să fie toți aceia care și-au deschis inimile spre Soarele Neprihănirii, ca să primească tămăduirea ce izvorăște de sub aripile Sale! Vă invit să deschidem Sfânta Scriptură și să ascultăm mesajul special pe care bunul Dumnezeu dorește să ni-l transmită în ora aceasta:

Psalzii 74:20 – prima parte...

Ai în vedere legământul!

Legământul este o promisiune solemnă – echivalentă cu seriozitatea unui jurământ – între două persoane, între două grupuri de oameni sau între om și Dumnezeu.

„Așa cum Biblia ne prezintă două legi: una neschimbătoare și veșnică – Legea celor zece porunci –, cealaltă vremelnică, abolită la cruce, tot astfel sunt și două legăminte. Legământul harului a fost făcut cunoscut pentru prima dată omului în Eden, așa cum este consemnat în Geneza 3:15. Acest legământ oferea tuturor iertare și har din partea lui Dumnezeu, cu condiția ascultării de El, prin credința în Isus Hristos ca Mântuitor personal.” (E.G.W., *Patriarhi și profeți*, p. 370)

„În timp ce Adam și Eva erau acum păcătoșii care trebuiau să facă față unei vieți de trudă și suferință, ei puteau privi înainte, către victoria finală.” (*Idem*, p. 66)

Legământul cu Noe, referitor la potop, este prima referire a Bibliei cu privire la un „legământ”. Legământul făcut cu Avraam (Geneza 15:18; 18:18; 22:18) avea un aspect nou și deosebit, și anume, făgăduința Răscumpărătorului pentru binecuvântarea tuturor popoarelor. Legământul făcut cu Israel la Sinai, numit și „Vechiul Legământ” (Exod 19:5,6; Evrei 8:8,9), reia din legământul făcut cu Avraam hotărârea lui Dumnezeu de a alege un popor deosebit, care să fie al Său și care urma să se împărtășească de comuniune cu El. Acest legământ, de la Sinai, a fost sigilat prin vărsare de sânge, așa cum citim în Exod 24:7-8. Poporul nu a păstrat însă acest legământ, călcându-l prin neascultare.

Legământul harului a fost făcut înainte de întemeierea lumii, când, în Sfatul ceresc s-a hotărât ca Domnul Hristos să fie Răscumpărătorul omului, în caz că el va cădea prin neascultare. Acest legământ, făcut din veșniciei și care va dura în veșniciei, a fost ratificat tot prin sânge, la cruce, prin marea jertfă a Domnului Hristos. Prin faptul că ratificarea lui a avut loc după ratificarea legământului de la Sinai, este numit Noul Legământ. Legământul cel veșnic al lui Dumnezeu este un act de har divin pentru mântuirea tuturor acelor care cred și care trăiesc în totală ascultare de voința descoperită a lui Dumnezeu.

În *Comentariile biblice adventiste* găsim scrise următoarele: „În Noul Legământ, condițiile pentru a beneficia de viața veșnică sunt aceleași ca și în Vechiul Legământ: ascultare desăvârșită... în totul totulul tot de voința lui Dumnezeu.”

„Prin propria Sa ascultare de Lege, Domnul Hristos a dat mărturie despre caracterul Său și a dovedit că, prin harul Său, ea poate fi ținută de orice fiu și fiică a lui Adam.” (*Cugetări...* p. 49). „Aceeși Lege, care a fost săpată odinioară pe tablele de piatră, este săpată de Duhul Sfânt pe tablele inimii, în Noul Legământ.”

Observăm în Deuteronom 4:13 că tablele legii sunt numite tablele legământului. Iar în Deuteronom 9:15, Moise relatează...

Ele constituie temelia guvernării lui Dumnezeu și esența dragostei Sale. Prin extensie, împăratul Iosia numește Biblia, cartea legământului. Iată ce citim în 2 Împărați 23:2...

Așadar, Biblia reprezintă, în esență, legământul lui Dumnezeu pentru mântuirea oricărui om și așteaptă răspunsul personal al fiecăruia dintre noi la marea Sa dragoste dovedită prin sacrificiul suprem al Domnului Isus. Evrei 8:6-7; Evrei 10:4; 1 Petru 1:18-19; Ieremia 31:31-33.

Minunată făgăduință, de care au avut, au și vor avea parte toți aceia care îndeplinesc condițiile puse de Dumnezeu pentru împlinirea ei! Legea lui Dumnezeu sau cartea legământului cuprinde atât responsabilități față de Creator, cât și responsabilități – în egală măsură – față de semenii noștri.

Iacov 2:10-12

Deși misiunea noastră, ca Israel spiritual, este să fim lumină pentru toți oamenii, să ne amestecăm printre ei, asemenea Domnului Hristos, să le împlinim nevoile și să fim pentru ei epistole vii, pilde vrednice de urmat, iată ce poruncă expresă ne dă Mântuitorul: Exodul 23:32.

Nu este un paradox, ci o delimitare principială a umblării noastre în temere de Dumnezeu. Pentru că Legea lui Dumnezeu cuprinde, pe de o parte, închinarea și dragostea noastră față de Creator și, pe de altă parte, dragostea față de semenii noștri, tot la fel și Legământul nostru cu El și cu semenii cuprinde mai multe aspecte, ca niște ramuri cu flori frumos colorate care pornesc din aceeași tulpină și au aceeași rădăcină. De fapt, nivelul și intensitatea dragostei și respectului nostru față de Dumnezeu se reflectă fidel în modul cum ne raportăm la semenii noștri.

În timpul meditației cu rugăciune asupra acestui subiect, am descoperit cinci aspecte ale legământului nostru cu aproapele.

1. Legământul frățesc

Amos 1:9 u.p.: „Nu s-au gândit la legământul frățesc.”

Chiar de la începutul istoriei acestui pământ descoperim cum Satana a inspirat pe întâiul născut al primei familii omenești să nu țină cont de legământul frățesc. Pentru că Dumnezeu nu a putut primi jertfa sa adusă pe altarul închinării, o jertfă fără sânge, o jertfă a îndreptăririi de sine și a meritelor personale, nerecunoscând astfel nevoia mântuirii prin Domnul Hristos, Cain – căci despre el este vorba – pune la cale un plan diabolic și curmă viața fratelui său. De atunci au curs râuri de sânge, ale tuturor acelor care au

încheiat legământ prin jertfă cu Mântuitorul și care au fost o continuă mustrare pentru aceia care au ales îndreptățirea prin fapte și excluderea lui Dumnezeu din viața lor.

Doresc, în continuare, să vă relatez o experiență pozitivă a ceea ce înseamnă legământ și dragoste frățească. Într-o familie s-au născut doi gemeni: Fried și Walter, fapt care a produs o nespusă bucurie nu numai părinților, ci și bunicilor, rudelor apropiate și prietenilor. Fiecare zi era încărcată de noi bucurii și surprize, de surâs și de poveri purtate cu altruism de către părinți, iar fiecare noapte era plină de vegheri și rugăciuni, pentru ca pruncii să crească sănătoși și credincioși înaintea Domnului. Anii au trecut, copiii au devenit adolescenți, apoi tineri în floarea vârstei și, în aceeași măsură, au crescut și grijile, și responsabilitățile părinților față de ei. Încetul cu încetul însă, cărările celor doi frați gemeni au început să se despartă. Dumnezeu ne-a creat cu liberă voință de alegere și nu forțează pe nimeni, dar ne conștientizează și ne îndrumă: „lau azi cerul și pământul martor împotriva voastră” – spune El în Deuteronom 30:19 – „că ți-am pus înaintea viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața, ca să trăiești, tu și sămânța ta!” Fried a ales să rămână lângă Dumnezeu, în credința dată sfinților o dată pentru totdeauna. Însă Walter a ales anturaje lumești, obiceiuri păcătoase și prieteni care l-au tras din zi în zi tot mai jos. Fried a stat de vorbă cu fratele său, la fel și părinții săi, care îl îndemneau să nu se mânjească, să nu coboare standardele și să nu se afunde în mocirla păcatului. Dar Walter părea tot mai absorbit de vraja jocurilor de noroc, a băuturii și a imoralității. A început să lipsească nopțile de acasă, nopți albe pentru părinții săi, nopți de rugăciune și lacrimi fierbinți.

Într-o noapte, în urma unui conflict cu partenerul de la un joc de noroc, Walter îl înjunghie pe acesta și, dându-și seama de fapta comisă, fuge spre casa părintească, ce se afla în apropiere. Văzând lumină în camera fratelui său, dă buzna și-i spune în câteva cuvinte ce i s-a întâmplat. Fratele său, care tocmai se ridicase de la rugăciune, își dă seama de iminența apariției forțelor de ordine și, dezbrăcându-se de hainele lui curate – la propriu și la figurat –, i le oferă fratelui său, luând în schimb hainele pătate de sânge ale acestuia. Întrucât semănau leit la fizionomie, fiind gemeni, când poliștii au intrat în casă, au distins ușor și repede pe cel „vinovat” – în ghilimele – după petele de sânge proaspăt de pe haine. L-au arestat, apoi l-au judecat și l-au condamnat la moarte. I s-a permis ca, înainte de a fi executat, să primească vizita celor din familie. Când Walter l-a văzut pe fratele său, a izbucnit în plâns și i-a spus:

– Fried, îmi pare rău. Este nedrept să mori în locul meu. Eu sunt cel vinovat!

– Walter, eu mi-am pus viața în ordine cu Dumnezeu. Tu ai nevoie de timp ca să te întorci de unde ai căzut. Întoarce-te la Dumnezeu, șterge lacrimile părinților noștri și pune balsamul ascultării peste rănilor adânci pe care li le-ai făcut. Te-am iubit până la capăt, ca și Domnul Hristos! Îți dau întâlnire la marea de cristal! La revedere, Walter, și păstrează-te curat!

Atât a mai putut spune, căci timpul convorbirii a expirat și ora execuției se apropia. În timp ce unul murea, celălalt învia la noi hotărâri, la noi alegeri și la o nouă viață în Hristos. Cu adevărat acesta a fost un legământ frățesc și o dragoste frățească până la sacrificiu!

Al doilea aspect al legământului cu semenii noștri este:

2. Legământul de prietenie

În 1 Samuel 18:3-4 citim...

În *Comentariile biblice* la versetele 1-4 ni se oferă amănunte cu privire la această frumoasă prietenie: „Mișcătoarea prietenie dintre David și Ionatan este un exemplu clasic de îngemănare a inimilor, fiecare recunoscând în celălalt aceleași idealuri și bucurându-se de prietenia acestuia. Ionatan își exprimase deja dezaprobarea față de atitudinea tatălui său și de felul lui de a acționa (cap. 14:29). Pentru el, răspunsurile umile și spirituale ale lui David la întrebările lui Saul, prin care acesta dădea lui Dumnezeu toată slava pentru realizările sale, au fost ca apa rece și răcoritoare pentru un călător obosit și însetat...

Legământul prieteniei trebuie să fi fost rezultatul nenumăratelor conversații, al expedițiilor dure făcute împreună, al afecțiunii mature. În plăcuta prietenie a acestor două suflete înfocate și devotate este privilegiul nostru să vedem ceva din simțămintele Domnului Hristos care, într-o zi, va observa în viața răscumpăraților Lui aceeași profunzime spirituală, aceeași umilință a sufletului, același spirit calm, aceeași ascultare față de veșnicele principii ale adevărului care au stăpânit propria Lui inimă când a fost pe pământ. Văzând astfel rodul muncii sufletului Său, va fi mulțumit (Isaia 53:11). Ce bucurie va fi în cer pentru asemănarea în caracter a celor care vor rămâne împreună pentru veșnicie! Iubirea lui pentru David a fost atât de mare, încât el a fost gata să spună așa cum a spus Ioan Botezătorul secole mai târziu: „Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez” (Ioan 3:30). El a văzut în David ceea ce visase odată că ar fi putut ajunge el. Toate trăsăturile bune ale celor doi eroi erau cimentate într-o iubire adevărată, iar Ionatan și-a dat seama de faptul că fericirea constă mai mult în a iubi decât în a fi iubit. Hristos ne-a iubit atât de mult încât S-a dezbrăcat, de bunăvoie, de Sine Însuși, de orice prerogativă divină (Filipeni 2:6-8), ca să poată sădi aluatul adevărului în orice om (Ioan 1:9).”

Prietenia dintre David și Ionatan a rămas un model și s-a reeditat adeseori în familiile omenești, de-a lungul istoriei timpului.

Vă redau, în continuare, o altă experiență autentică: Damon și Pythias, doi tineri din Siracuza, erau buni prieteni. Prietenia lor se înfiripase pe urma unei plăcute potriviri de caracter și fusese întărită prin cultivarea celor mai nobile virtuți.

Pe vremea aceea, Siracuza era condusă de regele tiran Dionisie (Denys). Orice virtute omenească îl făcea să fie bănuitor. Pe motiv cu totul neîntemeiat, el osândi la moarte pe Damon. Mama și sora lui Damon locuiau într-un oraș situat la oarecare depărtare de Siracuza. Damon îl rugă pe rege să-i îngăduie să se ducă să le îmbrățișeze pentru ultima oară și-i făgădui că va fi înapoi în cel mult patru zile de la plecare, spre a-și primi apoi osânda. Cererea i-a părut tiranului rege atât de ieșită din comun, încât îl pufni râsul.

– Mă crezi tu atât de naiv, spuse el, ca să mă încred în ceea ce spui tu?... Și cine va fi chezaș că te vei întoarce, dacă te las să pleci?

– Eu, spuse Pythias, care-și însoțise prietenul în fața tiranului. De nu se va întoarce în ziua și la ora rânduite de domnia ta, primesc să fiu eu dat morții în locul său.

Regele se învoi bucuros. Orice s-ar întâmpla, unul tot va muri! Căci amândoi acești prieteni îi erau deopotrivă de nesuferiți, amândoi fiind la fel de virtuoși și de nobili. Îi dădu drum liber lui Damon, iar pe Pythias îl băgă la închisoare.

Judecând pe cei doi tineri după criteriile inimii sale, era sigur că Damon, odată scăpat de sub puterea lui tiranică, nu se va mai întoarce. Și astfel, unul dintre acești doi tineri prieteni, atât de vestiți prin virtuțile lor, va fi sacrificat, iar celălalt va rămâne descumpănit, singur și îndoliat.

Trecură trei zile... Veni și ziua a patra. Ora fatală se apropia. Toți locuitorii din Siracuză se adunară la locul unde se ridicase eșafodul și așteptau înfrigurați să vadă sfârșitul.... Damon încă nu se întorsese. Pythias, în închisoare, se ruga lui Dumnezeu din toată inima să împiedice întoarcerea prietenului său, pentru a rămâne în viață, fiind dispus să o ofere pe a sa în loc.

În sfârșit, sosi ora hotărâtă! Pentru că Damon nu sosise încă, au fost trimiși slujitorii regelui tiran pentru a-l aduce pe Pythias din închisoare. În timp ce poporul fremăta de durere, iar tiranul se îmbăta de o cruntă bucurie, iată că Pythias urcă pe eșafod, gata de execuție.

Dar, deodată, când tăcerea era mai mare, se auzi un strigăt: „Iată-! E Damon!”... Și numele lui Damon trecu din gură în gură. Ca pierdut și găfâind din greu, Damon, care nu putuse veni mai curând, din pricina unui râu întâlnit în cale, ce se revărsase, se repezi prin mulțimea adunată, urcă pe eșafod și își strânse în brațe prietenul, în timp ce lacrimile îi curgeau fierbinți pe obraz. A urmat, apoi, o adevărată întrecere de mărinimie între cei doi prieteni, care ar fi putut topi și inimile cele mai împietrite!

– Ora hotărâtă pentru execuție a trecut, spuse Pythias. Se cade ca eu să fiu executat!

– Eu sunt cel osândit, răspunse Damon. Tu trebuie să trăiești!

Oricât de tiran și de crud ar fi fost regele, el a fost uimit de această priveliște minunată, nemaîntâlnită și nemaiauzită de el până atunci. El n-a putut să se împotrivescă admirației și înduioșării ce izbucniseră din toate părțile!

Astfel că, el a hotărât ca să ofere grațiere și viață și lui Damon, și lui Pythias. Iar mulțimea, scoțând mii de strigăte de bucurie, îi duse în triumf la casele lor. (colecția „Culmi de viață” – p. 222)

Al treilea legământ, de o importanță covârșitoare, este:

3. Legământul de căsătorie sau în vederea ei

Îndemn pe adolescenții și tinerii necăsătoriți ai bisericii noastre să calce pe urmele tânărului Iosif și să păstreze cu sfințenie legământul castității. Deși departe de casă, rob printre străini și în condiții incomparabil mai grele decât acelea în care trăiți voi, Iosif nu și-a permis să se mânjească, nici să accepte păcatul adulterului, pe care îl consideră „un rău atât de mare”, cum scrie în Geneza 39:9: „Cum aş putea să fac un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” El nu a acceptat păcatul nici de bunăvoie, nici forțat de doamna Potifar, ci a preferat mai degrabă închisoarea decât despărțirea de Dumnezeu prin păcat. Ca și pentru Iosif, castitatea este propria voastră carte de vizită și, în același timp, bucuria Domnului de a vă binecuvânta în experiența vieții voastre, în acest aspect, precum și în toate celelalte.

Pentru toți cei căsătoriți, tineri sau mai în vârstă, iată ce spune Domnul, prin apostolul Pavel, în Evrei 13:4; Proverbe 2:10,16-17; Proverbe 5:15

„Dacă întrebați: «Pentru ce (nu vă mai primește Domnul)?» – scrie Maleahi în cap. 2:14 – Pentru că Domnul a fost Martor între tine și nevasta din tinerețea ta, căreia acum nu-i ești credincios, măcar că este tovarășa ta și nevasta cu care ai încheiat legământ!”

Stimați frați și stimate surori! Ori de câte ori Satana se furișează cu ispitele sale ademenitoare, aveți în vedere legământul încheiat cu partenerul dvs. de viață în fața unui Dumnezeu sfânt și a unei mulțimi de martori!

Nu călcați legământul! Aveți în vedere legământul! Orice abatere este iremediabilă, mânjește prestigiul dvs., scade bucuria părtășiei, umbrește fericirea și răspândește o influență negativă față de copiii dvs. și față de toți cei din cercul dvs. de influență!

În privința loialității în căsătorie, avem un exemplu extraordinar în persoana lui Iov: Iov 31:1. Domnul Hristos Însuși confirmă aprobarea Sa asupra poziției sfinte a lui Iov, când spune: Matei 5:27-28.

Eu cred că, asemenea lui Petru, care i-a spus Domnului, la un moment dat: „Nu numai picioarele, dar și mâinile, și capul” – Ioan 13:9 –, am putea extinde legământul lui Iov la întreaga noastră ființă și vă îndemn să-l preluați personal: „Am făcut legământ cu ochii mei”, cu urechile, cu sentimentele, cu picioarele, cu mintea și cu inima mea, ca să nu mă pătez niciodată și să nu înjosesc demnitatea partenerului meu de viață, să nu-i rănesc sentimentele și încrederea și să nu mă abat niciodată nici la dreapta, nici la stânga, în păstrarea legământului căsătoriei!

În cartea *Lecții morale*, doctorul Richard Selzer descrie o scenă dintr-un salon de spital, scenă ce s-a petrecut după terminarea unei operații la fața unei tinere – „Stăteam lângă patul în care era întinsă tânăra femeie. Fața ei, postoperatoriu, îi lăsase gura contorsionată înspăimântător. Un nerv facial ce-i activa un mușchi de la gură îi fusese atins. Va rămâne așa de acum înainte. Am urmărit cu foarte mare atenție structura nervoasă facială; totuși, ca să pot elimina tumoarea din obraz, a trebuit să tai acest mic nerv. Soțul ei este și el în salon. El stă de partea cealaltă a patului și par să fie amândoi într-o lume a lor... izolați de mine...”

Cine sunt ei? – mă întreb... El și această femeie cu gură contorsionată în urma operației de extirpare a tumorii, pe care i-am făcut-o eu. Se mângâie unul pe altul, își zâmbesc și se ating cu atâta dragoste!

Tânăra femeie mă întrebă: „Gura mea va rămâne așa pentru totdeauna?” „Da,” răspund eu. „Asta, deoarece a trebuit să tai un nerv când ți-am scos tumoarea facială.”

Ea tace, resemnată, dar tânărul bărbat îi spune zâbind: „Mie îmi plăci. Ești dragă-laşă. Ești iubirea mea pentru toată viața, așa cum ți-am spus în ziua când amândoi ne-am îndreptat spre altar. Dacă mie mi s-ar fi întâmplat ceea ce suferi tu acum, mi-ar fi plăcut ca tu să-mi fi spus aceleași cuvinte și să-mi fi oferit aceeași dragoste.” (Sărutul – adaptat după „Ilustrații fierbinți”, nr. 55).

Într-adevăr, frumoasă împlinire a legământului căsătoriei în situații de criză iremediabilă! Doresc ca nimeni dintre dvs. să nu aibă parte de asemenea crize, dar dacă Dumnezeu le va îngădui, să nu uitați acest exemplu minunat și să rămâneți fideli soțului sau soției dvs. până la mormânt!

Cercetând în Scriptură subiectul legământului, prin concordanță, Duhul Sfânt mi-a descoperit un alt aspect al vieții noastre, în relația cu aproapele nostru, și anume:

4. Legământul celui chemat să fie conducător

Fiecare dintre noi suntem chemați să avem misiunea de conducător, de lider, de înaintemergător: tatăl și mama, în familie; frații mai mari față de frații mai mici; pionierii și slujitorii bisericii – indiferent de funcție și de grad, față de membrii bisericii; conducătorii diferitor instituții, guvernatorii, regii, împărații și cercul se poate lărgi și mai mult.

Iată câteva întrebări de baraj pe care fiecare dintre noi trebuie să ni le punem în procesul cercetării personale: Ce fel de conducător sunt eu? Ce ton dau eu prin influența pe care o răspândesc? Despre ce vorbesc? La ce gândesc? Ce privesc? Ce ascult? Cum mă îmbrac? Cum îmi petrec timpul? Cum mă recreez? Cei ce privesc la mine și calcă în urma pașilor mei vor ajunge în cer, împreună cu mine? Poate pune Domnul Hristos aprobarea și binecuvântarea Sa peste toate aspectele vieții mele?

Iată ce citim despre unul dintre cei mai buni conducători din istoria biblică, în 2 Împărați 23:3.

Când tonul care se dă este bun, poporul prosperă spiritual și binecuvântările lui Dumnezeu se revarsă peste ei. Cât de mult doresc ca această frumoasă istorie să se reediteze și în comunitatea noastră, precum și în viața noastră personală!

Iată o experiență autentică, petrecută în România anilor '50. Un tânăr student credincios este ales lider al tineretului pe țară, într-o altă confesiune. În 1951 este arestat, pe motive neîntemeiate – cum se proceda pe vremuri – și închis la Aiud, una din cele mai înfiorătoare închisori din vremea aceea. Închisoarea avea șase niveluri: trei la suprafață și trei sub nivelul pământului. Nivelul cel mai de jos se chema „zarcă”. Practic, cel trimis la zarcă, era trimis la moarte.

În frig și întuneric, tânărul, flămând și singur, simțea cum moare treptat. În astfel de împrejurări, când omul tace, chiar moare. Când cântă, din contră, e semn că trăiește. Dar nu era voie să cânti în închisoare! Tânărul și-a zis: „Voi cânta! Va veni gardianul și mă va omori. Important este să fiu pregătit, împăcat cu Dumnezeu!” Și a început să cânte imnuri sfinte cu glas tare, de-l auzea toată închisoarea. Curios, niciun gardian nu a venit la el. În celula vecină era liniște.

Deodată, s-a auzit un zgomot mare, ca o prăbușire!... După un timp, tânărul a fost mutat din zarcă într-o celulă mare, cu alți deținuți. A continuat să fredoneze melodiile preferate pe care le intonase când era la zarcă. Auzindu-l, unul dintre deținuți l-a întrebat: „Dumneata ai fost luna trecută la zarcă? Dumneata ai cântat acolo?” „Da, eu” – i-a răspuns tânărul, cu bucurie și seninătate pe fața lui. Și deținutul a continuat: „Mi-ai salvat viața. Mă urcasem să mă spânzur cu cămașa, dar când am auzit mesajul dragostei lui Dumnezeu din cântecul tău, am renunțat!” Tonul de speranță pe care tânărul l-a dat, de parcă și aici el ar fi fost lider, a salvat multe vieți de la prăbușire psihică și a inspirat curaj celor care erau în jurul lui, de a lupta până la eliberare, până la întâlnirea cu cei dragi! Și Dumnezeu i-a mai pregătit o frumoasă surpriză: sfârșitul comunismului i-a găsit pe el și pe cel salvat de la spânzurătoare, ca membri, în aceeași biserică, în unul din orașele mari ale țării. (Straja dimineții 2008 – 8 septembrie – adaptat).

În afară de legământul frățesc, de prietenie, de căsătorie și de conducător, mai există cel de-al cincilea legământ,

5. Legământul special, personal

Cel mai important legământ pe care-l facem în viață este legământul cu Dumnezeu, prin botez, prin care ne angajăm public să renunțăm la orice formă de păcat și să-L urmăm pe Domnul până la moarte.

Așa cum am experimentat fiecare dintre noi, am constatat că există și legăminte legate de anumite situații extreme, prin care trecem cu greu și în care ne prindem cu toată ființa de Creatorul nostru.

Mulți spun, în astfel de situații, pe masa de operație, în fața unui diagnostic fatal sau în urma unui accident groaznic: „Doamne, dacă mă vei salva, voi face cutare sau cutare lucru...” Și Dumnezeu îi salvează, dar jurământul, sau legământul, este repede uitat.

Desigur, nu toți procedează așa.

Cunoaștem cazul Anei, care, mâhnită de înțepăturile invidioase ale Peninei, își varsă sufletul înaintea Domnului și-l cere un copil de parte bărbătească, pe care făgăduiește că i-L va închina Lui. Dumnezeu îi ascultă rugăciunea, iar Ana își respectă promisiunea. Samuel este închinat Domnului pentru toate zilele vieții lui.

În Eclesiastul 5:4-5 ni se dă solemn îndemnul: „Dacă ai făcut o juruință lui Dumnezeu, nu zăbovi s-o împlinești, căci Lui nu-i plac cei fără minte; de aceea, împlinește juruința pe care ai făcut-o! Mai bine să nu faci nicio juruință decât să faci o juruință și să n-o împlinești!”

Despre oamenii care vor locui pe Noul Pământ, citim în Psalmii 15:4 u.p.: „El nu-și ia vorba înapoi, dacă face un jurământ în paguba lui.” Iar în Psalmii 50:5, Domnul face o selecție pentru Împărăția Sa, spunând: „Strângeți-Mi pe credincioșii Mei, care au făcut legământ cu Mine prin jertfă!”

Legământul lui Dumnezeu față de noi

Ceea ce Dumnezeu ne cere nouă, și anume, de a ne respecta legămintele încheiate cu El și legămintele cu semenii noștri, sub toate aspectele, El Însuși împlinește în relația cu noi și ne este cel mai sfânt Model, vrednic de urmat!

În Judecători 2:1 u.p, El ne asigură: „Niciodată nu voi rupe legământul Meu cu voi!”

Hagai 2:5: „Eu rămân credincios legământului pe care l-am făcut cu voi, când ați ieșit din Egipt, și Duhul Meu este în mijlocul vostru; nu vă temeți!”

Neemia 1:5 u.p: „Tu ții legământul Tău și ești plin de îndurare față de cei ce Te iubesc și păzesc poruncile Tale!”

„Pot să se mute munții – ne asigură El prin profetul Isaia –, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine și legământul Meu de pace nu se va clătina, zice Domnul care are milă de tine!” (Isaia 54:10)

Iar psalmistul David confirmă credincioșia lui Dumnezeu, în Psalmii 105:8 și Psalmii 89:28,34: „El își aduce aminte totdeauna de legământul Lui, de făgăduințele făcute pentru o mie de neamuri de om.”

„Îi voi păstra totdeauna bunătatea Mea și legământul Meu îi va fi neclintit.” „Nu-Mi voi călca legământul și nu voi schimba ce a ieșit de pe buzele Mele!”

Condițiile legământului

Asemenea făgăduințelor din cuvântul Sfințelor Scripturi, și legămintele sunt condiționate.

În Ieremia 11:3, verdictul Domnului este clar pentru fiecare dintre noi, verdict de asemenea condiționat de ascultarea sau neascultarea noastră: „Zi-le: «Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: Blestemat să fie omul care n-ascultă cuvintele legământului acestuia...»”

Iar prin profetul Moise, Domnul ne transmite: „Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu.” (Exodul 19:5)

Observăm în viața lui Solomon binecuvântările din perioada de început, când inima lui era întreagă a Domnului, și declinul ulterior, din cauza compromisurilor cu păcatul în mai multe aspecte ale vieții lui. Iată ce îi spune Domnul, în urma alegerilor lui greșite și a stăruinței în ele: „Și Domnul a zis lui Solomon: «Fiindcă ai făcut așa și n-ai păzit legământul Meu și legile Mele pe care ți le-am dat, voi rupe împărăția de la tine și o voi da slujitorului tău»” (1 Împărați 11:11).

În schimb, observăm în viața ninivitenilor, care au primit mesajul transmis de Dumnezeu prin Iona, cum verdictul nimicirii lor este abrogat, datorită pocăinței lor. Și sunt multe exemple de felul acesta, experimentate chiar în propria noastră viață: Dumnezeu e același, ieri, azi și în veci!

Vă invit, în încheiere, să răspundem chemării și invitației lui Dumnezeu de a intra în legământ cu El, rugându-L să ne ajute ca acest legământ să fie veșnic. Pentru aceasta, rog întreaga asistență să se ridice pe picioare!

Ieremia 11:6: „Domnul mi-a zis iarăși: «Vestește toate cuvintele acestea în cetățile lui Iuda și pe ulițele Ierusalimului (iar ca aplicație – în biserica DE AICI ... scrie numele bisericii) – și zi: Ascultați cuvintele legământului acestuia și împliniți-le!»”

Ieremia 50:5 u.p.: „Veniți să ne alipim de Domnul printr-un legământ veșnic, care să nu fie uitat niciodată!”

Ezra 10:3 p.p: „Să facem acum un legământ cu Dumnezeul nostru!...”

Maleahi 3:1 u.p.: „Domnul, pe care-L căutăm, este Solul legământului pe care-L dorim; iată că vine!”

2 Împărați 17:38.39: „Să nu uităm legământul pe care Domnul l-a făcut cu noi și să nu ne temem de alți dumnezei. Ci să ne temem de Domnul, Dumnezeul nostru; și El ne va izbăvi din mâna tuturor vrăjmașilor noștri!”

Psalmi 103:17-18; Isaia 46:3 u.p.-4.

AMIN

Material realizat de Gabriel Kadar, pastor, Conferința Muntenia

BOGATUL NEBUN

Domnul Isus a spus mai multe pilde în care a vorbit despre oamenii bogați și chiar a amintit despre ei și în unele sfaturi și îndemnuri pe care le-a dat oamenilor. Are ceva Dumnezeu împotriva oamenilor bogați? Oare vrea Dumnezeu ca acești oameni să devină săraci ca să îi poată mântui?

Cu siguranță că Dumnezeu nu se așteaptă la acest lucru de la acești oameni, deoarece avem multe exemple de oameni bogați care au avut o relație foarte frumoasă cu Dumnezeu, o legătură foarte strânsă și sunt convins că Dumnezeu nu s-a împiedicat de bogăția acestor oameni.

Doresc ca în momentele care urmează să urmărim o pildă pe care a spus-o Domnul Hristos și în care vorbește despre un om bogat. Sunt convins că din această pildă avem toți ceva de învățat, nu doar cei care au o situație financiară mai bună.

În Luca 12:16-21, găsim Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina. Să o citim împreună.

Dacă ne uităm la versetele 13-15 din același capitol, vom vedea contextul în care Domnul Isus spune această pildă, motivul pentru care alege să vorbească despre acest subiect. Pe scurt, o neînțelegere între doi frați, motivul fiind moștenirea (de câte ori nu se întâmplă și astăzi același lucru?).

Dar Domnul Isus nu îi dă câștig de cauză niciunuia, ci chiar spune că nu aceasta este lucrarea Lui, nu acesta este rolul Lui și apoi rostește o avertizare în care îi atenționează pe oameni să se ferească de „orice fel de lăcomie de bani”. Nu le-a spus oamenilor să fugă de bani, să urmărească să fie săraci, să se ferească de bani, ci de „lăcomia de bani”. Motivul este simplu: „Viața nu stă în belșugul avuției”, ci stă în altceva.

Și haideți să reluăm această pildă și să vedem care a fost problema bogatului și în ce „stă viața”. După cum spune pilda, țarina omului rodise mult. Sunt convins că era un om gospodar, un om cu viziune, un om care se pricepea la agricultură, dar mai presus de înțelepciunea lui, Dumnezeu l-a binecuvântat și țarina lui a rodit mult. Bogatul s-a bucurat de ploaie de la Dumnezeu, de soare și de tot ce a fost nevoie ca să obțină o recoltă însemnată.

În momentul când a adunat recoltele, și-a dat seama că nu o să-i încapă în hambarele pe care le avea și, fiind un om descurcăreț, cu viziune largă în viitor, i-a venit ideea să își mărească hambarele și să adăpostească totul. Până aici poate că nu avem nimic ce să-i reproșăm acestui om. Câți dintre noi nu am face la fel dacă am trece prin situația lui. Unii dintre noi poate că au și făcut treaba asta, fără să fie condamnați de Dumnezeu.

Problema apare în versetul 19, unde găsim filozofia de viață a acestui om: „Suflete, ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea și înveselește-te.” Dar ce era rău în asta, pentru că în următorul verset pilda spune că Dumnezeu l-a numit „nebun”, ba chiar i-a rostit sentința, și nu era una de bine, ci era încetarea vieții?

Eu am descoperit trei probleme în filozofia de viață a acestui om, în modul în care el percepea viața, vedea desfășurarea vieții.

1. Ignorant față de Dumnezeu

Dumnezeu îl binecuvântase, făcuse să-i rodească țarina, și iată că Dumnezeu nu are loc în filozofia lui de viață. Dumnezeu nu are loc în viața acestui om, deși lui Dumnezeu îi datora totul.

Sunt multe lucruri pe care le face un om în viață, dar dacă Dumnezeu nu este prezent în viața lui, tot ceea ce face nu are nicio valoare. Putem să facem lucruri mărețe, uriașe, proiecte îndrăznețe pline de succes, dar dacă Dumnezeu nu este prezent în viața noastră, totul este egal cu zero, chiar aș putea spune, totul este o „nebunie”.

Atenție, nu trebuie să fim oameni bogați ca să cădem în capcana aceasta a ignoranței față de Dumnezeu, pentru că acest lucru nu ține de nivelul economic, ci de filozofia de viață care o avem și de care ne lăsăm conduși. Orice om poate fi victimă a acestei capcane. Să-L recunoaștem pe El în toate căile noastre.

2. Indiferent față de aproapele

Pentru acest om bogat, aproapele nu exista. Tot ce făcea era îndreptat doar către el, avea legătură doar cu el. În versetul 19 declară că doar viitorul lui este asigurat pentru mulți ani de aici înainte. Nu are nimic și pentru aproapele său pentru că în viziunea lui doar el trebuie să o ducă bine.

Totuși, în Deuteronomul 15:11, este o poruncă foarte clară din partea lui Dumnezeu, prin care ne spune să ne deschidem inima față de aproapele nostru, să nu fim indiferenți față de cel de lângă noi care este într-o situație dificilă. Orice am face, dacă nu ne gândim și la cel de lângă noi, care este într-o situație mai grea decât a noastră, facem degeaba, nu are nicio valoare. Nu trebuie să urmărim doar interesul nostru, ci trebuie să ne gândim și la aproapele nostru.

Mi s-a povestit despre un băiat care venea acasă câteodată fără șosete, câteodată fără bluză, altădată fără geacă etc. Și când era întrebat de mama lui ce s-a întâmplat, spunea că s-a întâlnit cu cineva care avea nevoie, care era mai sărac decât el. Și nici băiatul de care mi s-a povestit nu era bogat, ci avea o situație materială modestă, dar simțea cu aproapele său care era într-o situație mai delicată decât el.

Nu e nevoie să fim bogați pentru a simți cu aproapele nostru, ci orice om poate să fie atent la nevoile din jurul lui și să nu fie indiferent față de aproapele său.

3. Preocupat doar de mâncare și băutură

Ultima problemă din filozofia de viață a acestui om este legată de lucrurile care îl preocupau cel mai mult. El era preocupat doar de lucrurile vremelnice. Tot ce făcea, făcea pentru aceste lucruri trecătoare. Tot ce investea, investea pentru aceste lucruri care se duc, dar pentru lucrurile spirituale, veșnice nu avea timp nici interes probabil. Nu uitați că toți putem cădea în ispita de a ne ocupa doar de lucrurile vremelnice, ori de a le acorda importanță mai mare. Ori Dumnezeu așteaptă să ne așezăm corect prioritățile.

La final aș dori să vă lansez câteva întrebări la care să meditați în perioada care urmează:

- a. Este Dumnezeu prezent în viața mea, în preocupările mele, în acțiunile mele, în planurile mele, în familia mea? Are El loc în activitățile mele?
- b. Este aproapele meu prezent în viața mea, în preocupările mele?
- c. Care sunt lucrurile care mă preocupă cel mai mult?

Dumnezeu să călăuzească viețile noastre în așa fel încât tot ceea ce facem să nu fie considerat de El ca o nebunie, ci să fie expresia dragostei Sale care ne umple inima. Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți, Amin!

Material realizat de pastorul Gabriel Plăcintă, Conferința Muntenia

ALEGERI CARE ADUC SCHIMBARE

Text biblic: Romani 12:2

Citate Ellen White: *Minte, caracter, personalitate*, vol. 2, Secțiunea 14 – „Gândurile și influența lor”, cap. 72 – „Tiparele de gândire”

Educarea gândurilor. „Adevărata disciplină a vieții este constituită din lucrurile mici. Educarea gândurilor este esențială.” Manuscript 76, 1900. 2 MCP 656.2

Gândurile bune nu vin de la sine. „Fiecăruia dintre noi i s-a încredințat o lucrare ce trebuie îndeplinită în mod perseverent. Gândurile bune și hotărârile curate și sfinte nu vin de la sine. Pentru a le avea, trebuie să ne luptăm.” *The Review and Herald*, 28 noiembrie 1899. 2 MCP 656.4

Educarea gândurilor. „Educarea inimii și stăpânirea gândurilor, în cooperare cu Duhul Sfânt, ne vor face capabili să ne controlăm vorbirea. În aceasta constă adevărata înțelepciune, care ne va conferi liniștea, mulțumirea și pacea minții. Contemplarea bogățiilor harului lui Dumnezeu este o sursă a bucuriei.” *Letter 10, 1894*. 2 MCP 656.3

Rezumat: Trei alegeri care ne pot schimba viața.

1. Trebuie să ne alegem GÂNDURILE.
2. Trebuie să alegem să depindem de DUHUL SFÂNT.
3. Trebuie să alegem să răspundem în mod înțelept la CIRCUMSTANȚE.

Creșterea spirituală nu este automată. Schimbarea este o chestiune de alegere. Nu putem să ne așezăm în mod pasiv fără să facem nimic și să așteptăm să creștem. Trebuie să facem alegeri dacă dorim cu adevărat să ne schimbăm.

1. Trebuie să ne alegem GÂNDURILE

Știați că Dumnezeu este preocupat de ceea ce gândiți? Biblia ne spune în Filipeni 4:8. Asta pentru că ceea ce gândim este important pentru Dumnezeu.

Permiteți-mi să vă întreb: „Cum devine o persoană creștină?” Unii ar putea spune: „Prin pocăință”. Este adevărat, dar pocăința este adesea un termen neînțeles. Mulți cred că se pocăiesc dacă își schimbă comportamentul. Cuvântul grecesc pentru pocăință este *metanoia* și înseamnă să vă schimbați mintea sau perspectiva.

Romani 12:2. Biblia ne învață că modul în care gândim determină modul în care ne simțim și modul în care ne simțim determină modul în care acționăm. Deci, dacă doriți să vă schimbați acțiunile, trebuie să vă întoarceți la sursă și să schimbați modul în care credeți.

Ilustrație: Imaginați-vă că aveți o barcă rapidă și barca rapidă are un pilot automat. Barca se îndreaptă spre est și decideți că doriți să mergeți spre vest. Există două modalități prin care puteți face asta:

1. Poți apuca volanul și să întorci barca prin forță. Acum, barca se îndreaptă spre vest, dar întreaga perioadă în care forțezi prin puterea voinței să mergi spre vest, tu ești în tensiune. Asta pentru că barca este înclinată în mod natural (pilotul automat) să meargă pe invers. Ești încordat și în curând vei obosi. Știi ce se întâmplă atunci. Renunți la „roată” și... renunți la dietă sau începi să fumezi din nou sau încetezi să faci exerciții fizice sau... etc.

2. Schimbi setările la pilotul automat. Reprogramezi. „Pilotul automat” din viața ta sunt gândurile tale. De aceea Pavel a scris în Romani 12:2...

Nu te concentra asupra acțiunilor tale. Nu te concentra asupra sentimentelor tale. Oamenii spun adesea: „O să fiu mai iubitor.” Dar... nu funcționează. Pur și simplu concentrează-te pe schimbarea gândurilor.

Când schimbi modul în care gândești, schimbi și modul în care simți. Nu te mai gândești la ceea ce te pune în dificultate și începe să te gândești la ceea ce te duce acolo unde dorești să mergi.

Dumnezeu ne dă lucruri la care să ne gândim. El ne-a dat Cuvântul Său. El ne-a scris povestiri la care să ne gândim, poezii la care să ascultăm, pilde pentru a contempla. El ne-a oferit o Carte întreagă pentru a schimba modul în care gândim lucrurile.

Vă provoc să citiți Cuvântul Lui, să studiați Cuvântul Lui, să meditați la Cuvântul Său și, dacă veți face asta, se va schimba modul în care gândiți.

Psalzii 1:1-3.

Dumnezeu spune că atunci când medităm la Cuvântul Lui, vom da roade. Vom fi oameni roditori, productivi, oameni plini de iubire, bucurie, pace, răbdare și restul roadelor Duhului. El mai spune că vom prospera, vom duce la bun sfârșit.

Ce înseamnă să meditezi la Cuvântul lui Dumnezeu? Conceptul biblic al meditației este să te umpli de Cuvântul lui Dumnezeu, nu să te golești... Meditația nu înseamnă că îți pui mintea pe neutru și să nu te gândești la nimic. Meditația înseamnă să te gândești serios la ceea ce citești. Tu iei un verset și te întrebi: „Ce înseamnă asta pentru viața mea?” Vorbește cu Dumnezeu despre asta.

Coloseni 3:16.

Trebuie să petrecem timp regulat în fiecare zi – minimum zece-cincisprezece minute – în care să ne așezăm și să citim o porțiune din Biblie și să ne gândim la ceea ce tocmai am citit.

2. Trebuie să alegem să depindem de DUHUL SFÂNT.

Educarea gândurilor. „Educarea inimii și stăpânirea gândurilor, în cooperare cu Duhul Sfânt, ne vor face capabili să ne controlăm vorbirea. În aceasta constă adevărata înțelepciune, care ne va conferi liniștea, mulțumirea și pacea minții. Contemplarea bogățiilor harului lui Dumnezeu este o sursă a bucuriei.” Letter 10, 1894. 2 MCP 656.3

Ioan 15:5.

În acest pasaj al Scripturii, ramura depinde total de vița-de-vie. Nu poate produce fructe de la sine. Amintiți-vă: dacă doriți să produceți fructe, trebuie să fiți conectat la vița-de-vie.

Ai putea spune: „Cum știu dacă rămân în Hristos? De unde să știu dacă depind de Duhul Lui?” Simplu: ai o dorință după lucruri evlavioase? Ai dorința de a fi ca Hristos? Când păcătuiești, te simți vinovat pentru asta? Te străduiești să mergi în lumină, nu în întuneric? Ai dorința de a produce roada Duhului?

Galateni 5:22-25

Dacă depindem de Duhul Sfânt, vom fi conduși de Duhul Sfânt și El ne va conduce la lucruri evlavioase.

3. Trebuie să alegem să răspundem în mod înțelept la CIRCUMSTANȚE.

Pe lângă faptul că ne alegem gândurile și alegem să depindem de Duhul lui Dumnezeu, putem alege și modul în care reacționăm la circumstanțele vieții noastre. Atitudinea este modul de a reacționa.

Atitudinea ta este o alegere pe care tu o faci. Deși nu putem controla multe dintre circumstanțele în care ne aflăm, putem totdeauna să ne controlăm atitudinea. Alegerea unei atitudini pozitive face ca orice fel de circumstanțe să arate mai bine.

Atitudinea ta îți afectează perspectiva asupra vieții. Atitudinea ta din acest moment îți colorează atât perspectiva din prezent, cât și pe aceea legată de viitor.

Atitudinea ta precede acțiunile tale. Prin alegerea unei atitudini pozitive îți va fi mai ușor să alegi acțiuni pozitive. Și aceasta duce adesea la un rezultat pozitiv.

Atitudinea îți îmbunătățește relațiile. Dacă alegi să vezi pe cineva într-o lumină pozitivă, te vei și purta într-un mod pozitiv cu persoana respectivă. De obicei, ți se va răspunde la fel.

Atitudinea îți modifică rezultatele. Dacă alegi să fii bucuros în fața lucrului pe care îl ai de făcut sau alegi să crezi în capacitatea ta de a-l duce la îndeplinire, o atitudine pozitivă îți dă puterea să lucrezi cel mai bine.

Viktor Frankl a fost unul dintre evreii condamnați la lagărul de concentrare nazist. El spune că în timp ce era în tabără, paznicii l-au dezbrăcat de tot. L-au luat soția. L-au luat familia. L-au luat hainele. L-au luat și verigheta. Dar era un lucru pe care nimeni nu-l putea lua de la el. Într-o carte clasică, el scrie: „Ultima libertate umană este capacitatea de a alege, atitudinea cuiva într-un anumit set de circumstanțe.” Gardienii nu au putut să-i ia libertatea de a-și alege atitudinea.

Nu putem controla toate circumstanțele din viața noastră. Nu știm ce se va întâmpla mâine sau chiar azi. Nu ne putem controla circumstanțele, dar putem controla modul în care le răspundem. Putem controla dacă o experiență ne face o persoană plină de amărăciune sau o persoană mai bună. Ceea ce contează în viață nu este atât ceea ce ni se întâmplă, ci ceea ce se întâmplă în noi.

Pavel vorbește despre asta în Romani 8:28, unde spune: „De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.”

Dumnezeu veghează asupra noastră și în circumstanțe bune, și în rele și El are puterea de a „face ca toate lucrurile să funcționeze spre binele nostru”.

Pavel a mai spus – Filipeni 4:11-13.

De asemenea, Dumnezeu folosește situațiile și circumstanțele pentru a ajuta la dezvoltarea caracterului nostru. Aceasta este o lecție ilustrată în viața lui Iosif. Iosif a fost trădat de frații săi și vândut în sclavie. Ani mai târziu a spus: Geneza 50:20.

Acest lucru este valabil și în viața ta. Poate că există cineva chiar acum care încearcă să te rănească. Nu-ți face griji. Dacă ești credincios, dacă ți-ai pus viața în mâinile lui Dumnezeu, Dumnezeu poate folosi chiar și o situație atât de dureroasă. El va dezvolta în interiorul tău un personaj matur. Și aici putem vorbi de roada Duhului. Dumnezeu vrea să producă caracterul lui Hristos în viețile noastre, deoarece știe că, cu cât devenim ca El, cu atât vom fi mai împliniți.

Când Dumnezeu l-a creat pe om, l-a făcut „după chipul Său” (Gen. 1:27). Acesta a fost planul inițial al lui Dumnezeu și nu s-a schimbat. Vrea să ne facă asemenea Lui – nu zei, ci evlavioși. El o face lucrând la caracterul nostru prin Cuvântul Său, prin Duhul Său Sfânt și prin circumstanțe.

Iată un adevăr-cheie: Dumnezeu produce roada Duhului în noi, permițându-ne să întâlnim situații și oameni cu caracteristici care sunt exact opusul roadei Duhului.

Isus a spus – Luca 6:35-36.

Pentru a ne învăța iubirea reală, Dumnezeu pune niște oameni nepocăiți în jurul nostru. Învățăm dragostea reală iubindu-l pe acel coleg ranchiunos de la serviciu sau pe aproapele acela neplăcut. Dumnezeu ne învață să iubim lăsându-ne să exersăm „iubirea”.

Un ultim punct pe care vrem să-l fac cu privire la schimbarea vieții – ESTE NEVOIE DE TIMP.

Nu există niciun fel de maturitate sau creștere spirituală instantanee. Timpul este esențial. Când încerci să grăbești coacerea fructelor, nu funcționează. Trebuie să le dai TIMP.

Cum poți crește spiritual? Puteți începe prin a-l spune lui Dumnezeu chiar acum că dorești să fii un creștin productiv, roditor, că dorești să cooperezi cu Duhul Său. Angajați-vă să citiți, să studiați, să memorați și să meditați la Biblie. Cereți lui Dumnezeu să-și folosească Cuvântul pentru a schimba modul în care gândiți.

Invită-l pe Duhul Sfânt să aibă frâu liber în viața ta. Nu ține nimic pentru tine. Rugați-vă și vorbiți cu El despre tot. Acceptați circumstanțele ca parte a planului lui Dumnezeu de a vă schimba viața. Cereți-l să vă ajute să răspundeți oamenilor dificili și situațiilor neplăcute, așa cum ar face Isus. Dumnezeu vrea să producă roada Duhului în viața ta.

Vei coopera cu El în acest proces de schimbare a vieții?

Material realizat de pastorul Ionel Calotă, Conferința Muntenia

ISTORIA CELOR TREI GRĂDINI

PARADISUL PIERDUT – PARADISUL REGĂSIT

Istoria lumii noastre începe într-o grădină și se termina tot într-o grădină. Este istoria paradisiului pierdut și regăsit. Mântuirea neamului omenesc are ca punct de plecare Grădina Edenului.

Prima grădină – Geneza 2:8-17

Edenul, o grădină creată de Dumnezeu într-o armonie desăvârșită, unde bucuria și fericirea urmau să fie partea omului pentru totdeauna. Într-un spectacol de lumină și culoare, omul – coroana creațiunii – trebuia să aducă recunoștința și ascultarea zi de zi față de Creator. Termenul „grădină” se referă la un spațiu amenajat de cineva cu un scop.

A doua grădină – Ioan 19:41

Locul unde a fost răstignit Domnul Hristos. Acolo a fost tot o grădină. Contextul este cu totul diferit. Grădina nu mai reflecta opera desăvârșită a Creatorului, ci efectele distrugătoare ale păcatului și opera prințului întunericului. Un contrast izbitor între frumusețea desăvârșită a primei grădini și imaginea întunecată și dezgustătoare din a doua grădină.

A treia grădină – Apocalipsa 21:1-27; 22:1-5.

Apariția păcatului a întrerupt planul inițial al lui Dumnezeu. Libertatea de alegere oferită oamenilor a costat timp, răbdare și sacrificiu din partea lui Dumnezeu pentru ființele create. Dar finalul istoriei aparține lui Dumnezeu. Cu El a început totul și tot El va încheia istoria neamului omenesc. El nu a abandonat lumea noastră, deși părinții noștri au ales un alt conducător. Rezultatul alegerii lor nefericite îl simțim cu toții până astăzi. Efectele păcatului au afectat natura și pe orice om care s-a născut în această lume.

Vestea bună a Evangheliei ne aduce în atenție șansa unui nou început. Paradisul poate fi iarăși locul unde oamenii se vor bucura de viață pentru totdeauna în condițiile desăvârșite concepute de Dumnezeu. Răul, păcatul și păcătoșii nu vor mai fi. Nu vor mai fi spitale. Durerea, suferința și moartea nu vor mai fi.

O scurtă analiză comparativă între cele trei grădini.

În fiecare grădină apare o femeie – simbolul bisericii – mireasa lui Hristos.

În fiecare grădină apare un pom care testează loialitatea omului față de Creator.

În fiecare grădină se aude o poruncă ce garantează viața.

În prima grădină, femeia alege să asculte glasul marelui amăgitor, dovedind neascultare față de cuvântul lui Dumnezeu. Această neascultare a dat naștere istoriei păcatului. Consecințele inevitabile ale răului sunt cele mai vizibile în cea de-a doua grădină.

Ioan 19:41; Ioan 19:17-19.

Aici pomul nu mai avea înfățișare plăcută, iar fructele nu mai erau atrăgătoare. Fructele înroșite ale păcatului erau coapte. Locul Căpățânii, o imagine sinistă, în locul pomilor din grădina de altădată, aici avem cruci și sânge. Cruzime și violență, spini și blesteme. Lumea întoarce spatele Creatorului. Crucea este rezultatul păcatului, consecințele alegerii noastre greșite. Femeia din prima grădină primește porunca – „să nu mănânci din pomul din mijlocul grădinii” – și nu respectă această poruncă. Privind la imaginea din a doua grădină, porunca lui Dumnezeu este – „luați și mâncați, acesta este trupul Meu, acesta este sângele Meu. Cine nu mănâncă din trupul meu și cine nu bea din sângele Meu nu poate să aibă viața veșnică.”

Și aici apare o femeie. Ea nu mai intră în dialog cu șarpele, ci plânge de durere după Domnul și Dumnezeu ei. În această grădină, femeia caută disperată pe Domnul care vindecă rănilor păcatului din sufletul ei. Efectul și consecințele păcatului au fost anulate. Lacrimile acestei femei arată pocăința și regretul pentru experiența păcatului.

Femeia reprezintă biserica născută din nou, încercând să repare efectul păcatului care l-a separat pe om de Dumnezeu. Femeia reprezintă pe toți cei care plâng de dor după Domnul lor, pe toți care au experimentat pocăința și au fost cucerți de dragostea Mântuitorului. Jertfa de la cruce a convins cerul și pământul cine avea dreptate între Dumnezeu și Satana. Femeia reprezintă o minoritate de credincioși care, cu prețul vieții, în ciuda mulțimii, vor să rămână alături de Dumnezeu și să asculte de El. Femeia reprezintă poporul lui Dumnezeu din toate veacurile istoriei, un popor convins că Dumnezeu are dreptate și de El trebuie să ascultăm.

Paradisul pierdut a fost recâștigat prin Domnul Hristos. Ce a fost pierdut de primul Adam, a fost recâștigat de al doilea Adam. Istoria lumii se va încheia atunci când efectele păcatului vor dispărea pentru totdeauna și moartea nu va mai fi.

A treia grădină va străluci de slava lui Dumnezeu. Într-o nesfârșită splendoare, cei mântuiți, vindecați de rănilor păcatului, vor sluji lui Dumnezeu pe vecie. El va șterge orice lacrimă din ochii lor și moartea nu va mai fi. Femeia de aici este o mireasă împodobită pentru Mirele ei și împreună vor trăi într-o relație ce nu va mai fi tulburată de nimeni și nimic niciodată.

Și tu poți fi acolo, alegerea îți aparține. Acolo unde a greșit Adam, eu și cu tine suntem chemați să reparăm. Prin Domnul Hristos putem moșteni Paradisul. Ceea ce a fost pierdut a fost recâștigat. E șansa ta să alegi. Nu rata această ocazie. Alege viața, alege astăzi pe Dumnezeu, și nu vei regreta. „Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după faptele lui.” Adam și Eva au ales greșit, au pierdut Paradisul. Astăzi e rândul tău să alegi, ca să poți fi în Paradisul recâștigat.

Deuteronom 30:15-20

Iată, îți pun înaintea viața și moartea, binele și răul,... alege viața, ca să trăiești tu și sămânța ta.

Material pregătit de pastorul Ionel Preda, Conferința Muntenia

SUBIECTUL PREDICII DE PE MUNTE: „CONVERTIREA CELOR POCĂIȚI”

Deschidere: 95 / Închidere: 349

Ai visat vreodată că te-ai trezit? Mi s-a întâmplat să visez că m-am trezit și totuși, în realitate, încă dormeam. Ulterior, când că m-am trezit de-adevăratelea, am realizat ce se întâmplase.

De cele mai multe ori, convertirea creștinilor este ca și când ai visat că te-ai trezit, însă continui să dormi. Sau ca vindecarea orbului din Betsaida (Marcu 8:22-26).

Așa se întâmplă și cu convertirea. În general, oamenii când vin la Dumnezeu o fac pentru a primi ceva de la El: iertare, pace, ajutor, binecuvântare, o viață mai bună, viață veșnică, putere pentru a se lăsa de vicii. Nu știu câți vin la început la Dumnezeu să ceară putere pentru a-i iubi pe semenii, pentru a fi răbdători cu ei sau pentru a-i ierta. Ținta convertirii însă este ca cel convertit să aducă roada Duhului, din care prima este dragostea. În cuvinte simple, credinciosul pocăit este încă destul de egoist la început, așa că are încă nevoie să se convertească.

La aceasta se referea Domnul Isus în Predica de pe Munte, când spunea că, dacă dreptatea* noastră nu va întrece cu mult** dreptatea fariseilor, cu niciun chip nu vom intra în Împărăția lui Dumnezeu (Matei 5:20).

Care este problema cu dreptatea acestei elite religioase a iudeilor. Diavolul a creat o capcană în care, la început, cădem cam toți cei „pocăiți”, așa că avem nevoie să fim eliberați din ea. În ce constă această capcană? Un om care vine la Dumnezeu își pune în minte dorința de a face schimbări comportamentale prin care să devină plăcut lui Dumnezeu: să lase alcoolul, să se lase de înjurat și de furat, să dea zecimi și daruri, să participe la serviciile bisericii etc. Toate lucruri bune și necesare. Așa că face un efort susținut pe o perioadă lungă, pentru a reuși să atingă acest deziderat, iar când reușește să facă toate aceste lucruri, se consideră desăvârșit și începe să judece sau să disprețuiască pe cei care nu sunt ca el (vezi „Pilda fariseului și a vameșului”, Matei 18:10-14). Capcana constă în faptul că dreptatea pe care o atinge el este doar una comportamentală, care, deși plină de satisfacție pentru „desăvârșirea” ajunsă, ascunde o inimă neconvertită și răutăcioasă, lipsită de dragoste pentru semenii.

De fapt, Isus a spus Pilda fiului risipitor atunci când păcătoșii se apropiau de Isus, iar fariseii cei „drepti” îl criticau cu răutate că îi primește pe păcătoși (Luca 15). Erau așa de

* Termenul *dikaïosyne*, tradus de Cornilescu „neprihănire”, înseamnă, de fapt „dreptate”.

** Chiar dacă Cornilescu a pierdut acest detaliu în traducere, în textul original grec al Noului Testament, apare și adverbul comparativ (singular, neutru) *pleion*, care înseamnă „cu mult”.

mândri de realizările lor, încât ajunseseră, nu doar să disprețuiască pe semenii lor păcătoși, dar să judece și pe Fiul lui Dumnezeu.

Domnul Isus ne-a învățat clar să fugim, mai întâi de toate, de aluatul fariseilor (Luca 12:1), care consta în învățătura că, dacă ai un comportament conform cu regulile, ești drept înaintea lui Dumnezeu, uitând de faptul că omul se uită la ce izbește ochiul. Dumnezeu Se uită la inimă (1 Sam. 16:7). De aceea Domnul numește acest mod de a gândi „ipocrizie”, care vine de la substantivul *hypocritos*, care înseamnă „actor”. Învățătura fariseilor era că, dacă știi să joci bine rolul de om religios, ești drept înaintea lui Dumnezeu. De aceea i-a comparat Domnul pe farisei cu „mormintele văruite” (Luca 23:27). Este cel mai oribil lucru pentru Dumnezeu să fii un mare păcătos, neajutorat și vrednic de milă, sărac, orb și gol din punct de vedere spiritual și să te consideri totodată drept înaintea lui Dumnezeu (Vezi Apoc. 3:14-16)

Care dintre bărbați și-ar dori ca soția lui să fie căsătorită cu el pentru bani? Oricâte schimbări comportamentale ar face ea ca să mimeze că îl iubește, ea nu iubește decât banii lui. Dar o soție care se căsătorește din dragoste, nu doar că are un comportament agreabil față de soțul ei, ci îi este credincioasă și îi este atașată cu adevărat și se consideră una cu el.

Așa este și cu Dumnezeu. El își dorește oameni care, nu doar au făcut schimbări comportamentale, ci care cunosc dragostea Lui și Îl iubesc fără limite (Exod 20:6). Care este deosebirea dintre unii și alții?

În Predica de pe Munte, Domnul Isus pune în contrast „dreptatea” fariseilor, care erau impecabili din punct de vedere comportamental, dar aveau inima plină de răutate, cu dreptatea Tatălui ceresc, care iubește în mod impecabil pe toți oamenii, fără deosebire (vezi Matei 6:38-48). Aici intervine adevărata convertire: să treci de la „desăvârșirea” fariseică, la desăvârșirea Tatălui ceresc (vezi v. 48).

Cel care cunoaște cu adevărat dragostea Tatălui ceresc doar așa trece de la „pocăit” la convertit. Să ne uităm la convertirea fiului risipitor. Când era la cocină și rânea la porci, s-a pocăit, și-a zis în sinea lui și a recunoscut că este mai bine cu tatăl lui decât fără el, așa că s-a întors la tatăl lui pentru interese personale, să fie angajat ca argat (zilier). Totuși, când a văzut modul în care l-a primit tatăl lui, a rămas uimit: nu i-a reproșat nimic de banii risipiți, nu l-a pedepsit și, pe deasupra, l-a reabilitat instantaneu ca fiu și a făcut petrecere pentru întoarcerea lui acasă. Atunci a avut loc adevărata convertire a lui. Cu siguranță că forța acestei revelații a iubirii tatălui i-a schimbat definitiv viața, l-a transformat într-un fiu care nu își mai dorea banii tatălui lui, ci să fie ca tatăl lui și să fie plăcut tatălui.

Care este schimbarea pe care o aduce adevărata trezire din somnul morții păcatului? Domnul ne spune că cel care este convertit cu adevărat iubește ca Dumnezeu, deoarece este fiul lui Dumnezeu, pentru că Duhul lui Dumnezeu este în el și aduce roada lui, dragostea. Este fiul Tatălui lui care este în ceruri, care iubește și pe buni, și pe răi. Dragostea: a iubi pe Dumnezeu și ca Dumnezeu constituie adevăratul indiciu al convertirii autentice.

Diferența dintre creștinul convertit și cel neconvertit este că cel convertit nu caută doar schimbări comportamentale, ci dorința lui este să iubească ca Dumnezeu și împreună cu El.

În aceasta a constatat convertirea lui Pavel descrisă în Filipeni 3. Înainte să-L întâlnească pe Domnul, a strâns cel mai mare morman de gunoi al „dreptății” comportamentale și se considera impecabil. Dar, odată ce s-a întâlnit cu Dumnezeu în persoana lui Isus Hristos, s-a convertit și țința vieții lui s-a schimbat radical. De atunci înainte a urmărit cu pasiune să fie cu Isus, ca Isus, să iubească împreună cu El și ca El pe Dumnezeu și pe semenii.

Ținta religiei nu este o simplă schimbare comportamentală, ci una relațională, este fidelitate și dragoste. De fapt, Domnul le reproșa fariseilor că fac doar lucruri necesare, dar de fațadă, în timp ce lăsauf nefăcute cele mai importante lucruri din Lege: „dreptatea, mila (iubirea de semenii) și credincioșia” (Matei 23:23). De aceea ne-a învățat Tatăl ceresc să nu ne părăsească „bunătatea și credincioșia”, să le legăm la gât și să le scriem pe tăblița inimii (Proverbe 3:3), deoarece acestea sunt cele care schimbă omul din interior spre afară.

Din nefericire, cei mai mulți creștini de astăzi visează că sunt plăcuți lui Dumnezeu, dar sunt în cea mai jalnică stare: neajutorați, vrednici de milă, săraci, orbi și goi, căci sunt fără Isus în inimă. De aceea El îi invită să fie plini de râvnă și să se convertească*, să îi deschidă ușa inimii și, invitându-L înăuntru, să aibă părtășie: ei cu El și El cu ei, să se hrănească împreună cu El din mâncarea Lui („Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui” (Ioan 4:34) și voia lui Dumnezeu este să credem în Domnul Isus (Ioan 6:27-29) și să ne iubim unii pe alții cum ne-a iubit El (1 Ioan 3:23-24).

Eu cum sunt? Sunt doar un pretins „pocăit” sau convertirea mea este autentică? M-am trezit cu adevărat la viață în Isus și umblu cu El în dragoste sau doar visez că m-am trezit?

Apelul apostolului Pavel din Rom. 13:8-11 este elocvent aici. Dacă nu am ajuns să căutăm cu toată inima să iubim pe aproapele nostru așa cum ne iubește pe noi Dumnezeu, suntem încă neconvertiți, doar visăm că ne-am trezit.

Pavel spunea: „Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții: căci cine iubește pe alții, a împlinit Legea. De fapt: «Să nu preacurvești, să nu furi, să nu faci nicio mărturisire mincinoasă, să nu poftești», și orice altă poruncă mai poate fi, se cuprind în porunca aceasta: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.» Dragostea nu face rău aproapelui: dragostea deci este împlinirea Legii. Și aceasta cu atât mai mult cu cât știți în ce împrejurări ne aflăm: este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn; căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut!”

Material realizat de pastor Iulian Sava, Conferința Muntenia

* Metanoia, tradus cu „pocăință”, înseamnă schimbare a minții, răzgândire, reorientare, convertire.

ÎNVINGE ISPITA

„Nu știm ce să facem, dar ochii noștri sunt îndreptați spre Tine!” (2 Cronici 20:12)

Când Domnul Isus i-a spus lui Petru că în scurt timp se va lepăda de El, Petru s-a lăudat: „Poate alții, dar nu eu!” Cu toate acestea, în decurs de câteva ore, se jura și dezmințea orice cunoaștere a Domnului Isus. Ni se poate întâmpla tuturor. Biblia spune: „Fiecare este ispitit când este atras de pofta lui însuși și momit” (Iacov 1:14).

Cu toții avem vulnerabilități care, dacă nu sunt strunite prin tărie de caracter și dedicare, au potențialul de a ne înfrânge și chiar de a ne distruge. Ce putem face noi?

1. Recunoaște! Înainte de a ceda în fața ispitei, de obicei trecem prin câteva etape. Prin neglijarea rugăciunii și a Cuvântului Scripturii, devenim indiferenți față de Dumnezeu, insensibili la pericol și ne trezim atrași de ispită ca un fluture de noapte de lumină. Apoi căutăm să ne găsim scuze pentru neascultare și ne gândim: „Nimeni nu știe. Ce rău e în asta?”

Așa că, reducând la tăcere vocea conștiinței, pofta firii devine tot mai puternică. Apoi ne înconjurăm de oameni care fac aceleași lucruri sau care cel puțin sunt dispuși să privească în altă parte. Domnul Isus a spus: „Rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită” (Marcu 14:38). Roagă-te pentru putere înainte să vină ispita!

2. Caută ajutor. Când Iosafat s-a ridicat împotriva unui dușman prea puternic pentru a-l putea învinge singur, el s-a rugat: „Noi suntem fără putere înaintea acestei mari mulțimi, care înaintează împotriva noastră, și nu știm ce să facem, dar *ochii noștri sunt îndreptați spre Tine!*”

Iosafat a știut că nu-i poate ține piept dușmanului și a știut unde să meargă pentru a găsi ajutor. *Care este secretul victoriei?* Bazează-te mai puțin pe tine însuși și mai mult pe Dumnezeu!

I. „IATĂ CĂ V-AM DAT PUTERE...” (fizică și mentală) (Luca 10:19)

Un plan pentru a fi victorios:

1. Indiferent cât de des cazii, ridică-te! „*Cel neprihănit de șapte ori cade și se ridică*” (Proverbe 24:16). Maturitatea spirituală este un proces care durează toată viața. El are loc de fiecare dată când te întorci la Dumnezeu în slăbiciune și când Îl lași să facă pentru tine ceea ce tu nu poți face singur.
2. Nu nega ispita, confruntă-te cu ea. „Domnul este aproape de cei cu inima înfrântă” (Proverbe 34:18). Dumnezeu răspunde de fiecare dată cu har unei inimi care se pocăiește. El îți va veni în întâmpinare când ai ajuns cel mai jos, va sta alături de tine prin valea părerii de rău și a căinței, te va ridica și te va face mai puternic.

3. Scrie ce ai învățat din această ispită. Când meditezi la cele întâmplătoare, vei înțelege ce trebuie schimbat prin „înnoirea minții” (Romani 12:2). Nu uita să scrii și noile obiceiuri pe care dorești să le integrezi în viața ta: rugăciunea, răspunderea față de un prieten, citirea și memorarea Scripturii, identificarea punctelor slabe și vegherea asupra propriei persoane mai îndeaproape.
4. Folosește cele învățate. Domnul Isus i-a spus lui Petru: „Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta; și după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi” (Luca 22:31-32). Fie ca ziua de astăzi să marcheze un nou început prin faptul că folosești ce ai învățat nu numai pentru a evita o nouă cădere, ci pentru a-i ajuta și pe alții să facă față ispitei.
5. Crede că poți trăi victorios. Domnul Isus a spus: „V-am dat putere... peste toată puterea vrăjmașului.” Scapă de atitudinea „nu pot” și apelează la puterea lui Dumnezeu.

II. ÎNVINGE ISPITA

„El... a fugit afară din casă...” (Geneza 39:12)

Biblia spune: „Iosif era frumos la statură și plăcut la chip. După câțeva vreme, s-a întâmplat că nevasta stăpânului său a pus ochii pe Iosif și a zis: «Culcă-te cu mine!» El n-a voit și a zis nevestei stăpânului său: «Vezi că stăpânul meu nu-mi cere socoteală de nimic din casă și mi-a dat pe mână tot ce are. El nu este mai mare decât mine în casa aceasta și nu mi-a oprit nimic, în afară de tine, pentru că ești nevasta lui. Cum aș putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?» Măcar că ea vorbea în toate zilele lui Iosif, el n-a voit să se culce și să se împreuneze cu ea. Într-o zi, pe când intrase în casă ca să-și facă lucrul, și pe când nu era acolo niciunul din oamenii casei, ea l-a apucat de haină, zicând: «Culcă-te cu mine!» El i-a lăsat haina în mână și a fugit afară din casă” (v. 6-12).

Să remarcăm cuvintele: „Ea vorbea în toate zilele lui Iosif.” Deci, Iosif era ispitit zilnic atunci când se afla în preajma aceleiași persoane: soția lui Potifar. Și ispita a continuat câtă vreme s-a aflat într-un loc anume: casa lui Potifar. Așa că a fugit. Nu pentru că a fost slab, ci pentru că a fost înțelept!

El a înțeles că, dacă stai ca să fii ispitit prea mult timp, te joci de fapt cu focul și te pregătești singur să „te arzi”. Așadar, care sunt persoanele și locurile pe care tu trebuie să le eviți? Care sunt sursele ispitei pe care trebuie să le îndepărtezi din viața ta pentru a duce o viață victorioasă?

Kenny Rogers folosea într-unul din cântecele sale expresia: „Tu trebuie să știi când să-i ții aproape, când să-i păstrezi, când să pleci și când să fugi?”

Tu nu îl necinstești pe Dumnezeu când fugi, tu ești dezonorat când nu o faci!

„Pomul era bun de mâncat... A luat, deci,... și a mâncat...” (Geneza 3:6)

Să ne uităm în Scriptură când a fost ispitit omul pentru prima dată și să vedem ce învățăminte putem extrage. Biblia spune: „Șarpele era mai șiret decât toate fiarele câm-

pului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. El a zis femeii: «Oare a zis Dumnezeu cu adevărat?» (v. 1).

Mai întâi, Satana te va orbi ca să nu vezi toate lucrurile bune pe care ți le-a pregătit Dumnezeu. Apoi el se va folosi de substanțele care schimbă starea de spirit, cum ar fi drogurile sau alcoolul, de soția sau soțul altcuiva, de pornografia de pe internet și îți va spune că nu te vor răni. Nu cădea în plasă! E un mincinos! Nu-l crede!

„Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuși și momit. Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul, odată făptuit, aduce moartea. Nu vă înșelați, preaiubiții mei frați” (Iacov 1:14-16).

Orice slăbiciune care este tolerată în mod constant, care este scuzată, negată sau ascunsă, are puterea de a te face rob. Neputința de a identifica și de a arăta cu degetul spre slăbiciunea ta, de fapt, o întărește. Ignorarea vulnerabilităților tale face ca înfrângerea să fie inevitabilă.

Satana a desemnat anumite persoane ca să-ți alimenteze slăbiciunea. Fii cu băgare de seamă. Slăbiciunea oricui va fi atrasă de orice prietenie care o acceptă, se bucură de ea și își desfată privirile cu ea. Ea are itinerariul propriu, acela de a-ți acapara viața și de a sabota planul lui Dumnezeu pentru tine.

Slăbiciunea ta te va face să te simți bine în prezența acelor care o tolerează și să te simți stânjenit în prezența acelor care nu agreează asemenea lucruri.

Ce poți să faci în asemenea situație? Cere ajutorul lui Dumnezeu, și El te poate ajuta să fii victorios, astăzi!

Material realizat de pastor Dănuț Jercan, Conferința Muntenia.

CÂND VIAȚA ÎȚI OFERĂ LĂMÂI, FĂ O LIMONADĂ

Cuvântul de astăzi se ocupă de primul capitol din Epistola lui Iacov, această epistolă ce nu a fost întotdeauna bine primită ca text canonic, fiind una din ultimele cărți acceptate ca având autoritate (probabil din cauza criticilor aspre pe care le conținea la adresa stilului de viață al persoanelor din elita societății ce deveneau creștini). Și Martin Luther era împotriva acestei epistole: o numea epistola de paie, pentru că în mintea lui Luther părea un conflict între epistola aceasta și epistolele lui Pavel, care prezentau mântuirea prin credință, nu prin fapte. Dar un studiu aprofundat al Epistolei lui Iacov arată că autorul este în armonie cu Pavel, mântuirea fiind prin credință, dar având nevoie de demonstrarea credinței prin fapte.

Epistola lui Iacov este o epistolă scurtă, având 5 capitole, 108 versete, adică aproximativ 15 minute de citit. Este numită epistolă sobornicească, fiind prima din cele 7 numite astfel. Spre deosebire de epistolele lui Pavel (14), ce se adresau unei comunități (Efes, Colose etc.), cele 7 se adresează unor cercuri mult mai largi decât ale unei comunități locale (de aceea sunt numite sobornicești, fiind epistole foarte generale). Ordinea celor 7 epistole generale este dată de ordinea stâlpilor bisericii enumerați de Pavel în Galateni 2:9 (Iacov, Chifa, Ioan).

În ceea ce privește autorul epistolei, acesta poate fi unul din cei 4 Iacovi amintiți în Noul Testament ce s-au remarcat în biserica apostolică: Iacov – fiul lui Alfeu, Iacov – fiul lui Tadeu, Iacov – fratele lui Ioan (fiul lui Zebedei, dintre fiii tunetului, numit Iacov cel bătrân, martirizat în anul 44) sau Iacov – fratele Domnului (un respectat lider din Ierusalim în jurul anilor 30-40, conducător al bisericii din Ierusalim, numit și Iacov cel Drept). Tradiția veche a bisericii îl nominalizează pe Iacov, fratele Domnului, ca autor al acestei epistole. Iacov, fratele Domnului, a fost omorât cu pietre de către cărturari și farisei, în anul 62 și, înainte de moarte, se spune că a repetat cuvintele Domnului: „Tată, iartă-i că nu știu ce fac.”

Deși era fratele Domnului și un respectat conducător religios, el dă dovadă de umilință, numindu-se pe sine un simplu rob al lui Dumnezeu și al Domnului Isus Hristos. Primul verset amintește și cine sunt destinatarii acestei epistole: cele 12 seminții care sunt împrăștiate, adică creștinii evrei ce erau împrăștiați în Palestina, Siria, și aflați în diaspora. Conform Faptele apostolilor 8:1,11,19, împrăștierea creștinilor a avut loc din cauza persecuțiilor lui Saul (din anul 33) sau Agripa (anul 44). Un alt motiv al împrăștierii creștinilor ar putea să fi fost foametea profețită de Agab în Faptele apostolilor 11:27-30. Astfel, toți cei ce au acceptat Evanghelia au fost altoiți în măslinul numit Israel, devenind parte din cele 12 seminții, creștini ce se simțeau străini oriunde, pentru că erau persecutați, nu aveau o patrie care să le recunoască legitimitatea și ei doreau și așteptau casa de sus, Ierusalimul cel nou (Evrei 11:16).

Tema cărții este una foarte practică. Cartea vorbește despre o credință trăită, o credință productivă chiar și în mijlocul necazurilor și suferințelor. Iacov spune că o credință nu este suficientă, ea trebuie întregită prin fapte. Credința nu poate sta singură, ci întot-

deauna va lucra împreună cu faptele și acestea vin să dovedească, să confirme credința pe care cineva o pretinde că o are. Și Iacov trăia ceea ce predica și scria: se spune că avea genunchi de cămilă, pentru că avea genunchi așa de bătuciți, pentru că petrecea mai mult timp în genunchi decât în picioare. Nu poți învăța pe alții ceea ce știi, dar îi poți învăța ceea ce ești.

Primul capitol are trei mari idei: perspectiva corectă asupra încercărilor (1:2-12), perspectiva corectă asupra ispitelor (1:13-18) și perspectiva corectă asupra Cuvântului Domnului.

Sunt multe păreri despre încercări. De multe ori, noi credem că Dumnezeu ne va apăra și nu vom trece prin încercări, credincioșii fiind imuni la Covid-19 sau la alte încercări. Dar Iacov nu spune că nu vom trece prin încercări, ci vorbește despre încercări ca fiind prezente în viața creștinului. Dar reacția la încercare trebuie să fie una de bucurie (de citit versetul 2), pentru că scopul încercării întărește răbdarea, iar răbdarea duce la o maturizare a credinței (de citit versetele 3 și 4). Dar pentru a vedea cu bucurie încercarea, ai nevoie de înțelepciune, de o schimbare a perspectivei cu privire la viață, iar aceasta vine de la Dumnezeu. Și această înțelepciune să găsește astfel: de citit versetele 5-8.

În continuare, Iacov vorbește despre două încercări: bogăția și sărăcia. După cum încercările nu trebuie să tulbure legătura frățască dintre creștini, nici bogăția și nici sărăcia nu trebuie să tulbure relațiile de frățietate. Fratele dintr-o stare de jos este ispitit la gelozie, ranchiună față de fratele bogat. Fratele bogat este ispitit de a se considera superior față de fratele dintr-o stare de jos. Dar înțelepciunea îți dă o altă perspectivă. Înțelepciunea dă bunurilor pământești adevărata valoare și vei vedea că moralitatea este mai importantă decât bunurile pământești. Și astfel și bogatul, și săracul vor fi frați în Domnul.

Lauda de care vorbește Iacov vine din înțelegerea faptului că poți fi deasupra fericirii date de lucrurile materiale. Iar înălțarea fratelui de jos vine din binecuvântările primite din partea lui Dumnezeu. Și fie că ești bogat sau sărac, vei găsi motive să te bucuri de avantajele credinței creștine. Iar bogatul va conștientiza că bogățiile sunt trecătoare, ca floarea, fiind folosită o imagine a Vechiului Testament (Isaia 51:12).

A doua parte a capitolului prezintă perspectiva corectă asupra ispitelor (și sursa încercărilor). Încercarea sau ispita sunt cele ce pun la încercare sau probează credința și caracterul. Pot fi suferințe, boală, sărăcie sau ademenirile directe la păcat. Și uneori suntem ispitiți să-l acuzăm pe Dumnezeu, ca fiind sursa încercărilor. Iacov lămurește că suferințele, încercările și problemele pe care fiecare creștin le întâmpină nu ar trebui niciodată să fie înțelese ca permise de Dumnezeu cu scopul de a-i ispiti pe oameni la păcate. Ispitele și încercările au o singură sursă (Diavolul), dar Dumnezeu poate transforma încercarea într-o binecuvântare. Suferința este pricinuită de Satana și este îndreptată de Dumnezeu pentru scopuri sfinte (DA 471).

A treia parte a capitolului 1 (versetele 19-27) prezintă perspectiva corectă asupra Cuvântului lui Dumnezeu (19-27). Ideile sunt simple și concise: să nu fim doar ascultători ai Cuvântului, ci și împlinitori ai acestuia (v. 22). Ilustrația folosită de Iacov este foarte sugestivă: un om care ascultă Cuvântul și nu îl împlinește este asemănat cu cineva care se privește în oglindă, dar nu face nimic pentru a-și aranja fața (versetele 23-24). Dar cel ce ascultă Cuvântul și îl împlinește va fi fericit în lucrarea lui (versetul 25).

Cuvântul lui Dumnezeu poate mântui sufletele, dar doar dacă suntem împlinitori ai Cuvântului (versetul 21). Iar ascultarea Cuvântului te va îndemna la practica credinței și la o religie practică, nu teoretică (de citit versetul 26-27).

Astfel, Cuvântul lui Dumnezeu de azi ne îndeamnă să ne bucurăm când trecem prin felurite încercări, pentru că nu Dumnezeu ne ispitește sau ne încearcă, ci El poate transforma încercarea într-o binecuvântare. Și când vei avea înțelepciunea să te bucuri de încercare și vei vedea că Dumnezeu a îngăduit-o spre binele tău veșnic, vei trece de la teoria credinței la practica ei, iar credința ta se va vedea în faptele tale.

Material pregătit de pastor Laurențiu Matei, Conferința Muntenia.

EVENIMENTE CARE AU AVUT LOC ÎN CONTEXTUL RĂSTIGNIRII DOMNULUI HRISTOS

Matei 27:32-44

1. Ce s-a întâmplat cu Simon din Cirene ?

„Simon din Cirene trecea pe acolo și s-a intersectat cu cortegiul funebru. L-a văzut pe Isus încoronat cu spini, cu fața sângerândă și căzut la pământ; i s-a făcut milă, s-a oprit, a protestat față de ceea ce vedea, iar soldații l-au obligat pe el să poarte crucea. Evangheliile nu precizează dacă Isus și Simon au schimbat vreo vorbă, dar fără îndoială că s-au privit. Cu siguranță că privirea lui Isus a fost una de recunoștință omenească și de compasiune divină, o privire a unei chemări de nerefuzat.

Urmând exemplul bunului samaritean din parabolă, lui Simon din Cirene i s-a făcut milă de Isus, nu a rămas neutru, nu i-a fost frică să ia atitudine în favoarea lui Isus, și această întâlnire a devenit providențială pentru el. A purtat crucea lui Isus până pe Golgota. Dar odată ajuns la Calvar, nu Simon din Cirene a fost cel crucificat. Această moarte, acest sacrificiu, îi era rezervată în exclusivitate Fiului lui Dumnezeu.

Ce semnificație are istoria omului care a purtat crucea lui Hristos și a mers în urma Lui? Ce semnificație are pentru noi, credincioșii? Simon din Cirene este prototipul omului păcătos. Cu crucea în spate, Simon pare un condamnat la moarte pe drumul către locul de execuție, dar nu moare el: Hristos moare în locul lui. Crucea lui Simon este crucea suferinței omenești. Durerile, angoasele, tragediile omenești sunt reprezentate de crucea cireneanului, de care suntem eliberați atunci când Isus Își dă viața pentru noi. Simon și crucea lui întruchipează credincioșii și ucenicii lui Hristos, care acceptă poveri și sacrificii, care suportă oprobriul și rușinea pentru a purta crucea Mântuitorului în această lume. Hristos înainte, Simon, ducând crucea, în urma Lui; drumul Calvarului este un simbol al unirii umanului cu divinul în planul de mântuire.

Pentru că există în ceruri un Dumnezeu, atunci când e rândul nostru, să ducem crucea alături de Isus Hristos. Acesta este un privilegiu. La sfârșitul drumului, ne așteaptă o mare răsplată. ” (Carlos Puyol, *Dar este un Dumnezeu în ceruri*, 9 august)

2. De ce nu a vrut Domnul Hristos să bea acel vin amestecat cu fiere?

„Acelora care sufereau moartea pe cruce le era îngăduit să li se dea o băutură care-i făcea să nu mai simtă durerea. Acest amestec a fost oferit și Domnului Hristos; dar, gustând, a refuzat să-l ia. El n-ar fi primit nimic *care l-ar fi întunecat mintea*. Credința Sa trebuia să se țină puternic de Dumnezeu. Aceasta era singura Lui tărie. Dacă *și-ar fi întunecat simțămintele*, faptul acesta i-ar fi oferit un avantaj lui Satana.” {HLL 746.2}

3. De ce a scris Pilat: „Acesta este Isus, Împăratul iudeilor?”

„De îndată ce Domnul Isus a fost pironit pe cruce, aceasta a fost ridicată de bărbați puternici și trântită cu violență în groapa mai dinainte pregătită. Faptul acesta L-a făcut pe Fiul lui Dumnezeu să sufere cea mai cumplită durere. Pilat a scris apoi o inscripție în evreiește, grecește și latinește și a așezat-o pe cruce, deasupra capului Domnului Hristos: „Isus din Nazaret, Împăratul iudeilor.” Inscripția aceasta i-a enervat pe iudei.

În sala de judecată a lui Pilat, ei strigaseră: „Răstignește-L!” „Noi n-avem alt împărat decât pe Cezarul” (Ioan 19:15). Ei declaraseră că oricine va recunoaște un alt împărat va fi un trădător. Pilat a scris sentimentele pe care ei le exprimaseră. N-a fost amintită nici o altă vinovăție, decât aceea că Isus era Împăratul iudeilor.

Inscripția era de fapt o virtuală recunoaștere a supunerii iudeilor față de puterea romană. Ea declara că oricine va pretinde că este împăratul lui Israel avea să fie judecat de ei ca fiind vrednic de moarte. Preoții se întrecuseră pe ei înșiși. Pe când puneau la cale moartea Domnului Hristos, Caiafa declarase că este mai de folos să moară un om pentru a salva întreaga națiune. Acum, ipocrizia lor a fost dată pe față. Pentru a-L distruge pe Domnul Hristos, ei fuseseră gata să sacrifice existența lor națională. {HLL 745.2}

Preoții au văzut ceea ce făcuseră și, de aceea, i-au cerut lui Pilat să schimbe inscripția. Ei au spus: „Nu scrie: «Împăratul iudeilor», ci scrie că El a zis: «Eu sunt Împăratul iudeilor».” Pilat însă era supărat pe sine pentru slăbiciunea de care dăduse dovadă și, în mod categoric, își manifestă disprețul față de preoții și conducătorii pizmași și vicleni. El le răspunse rece: „Ce am scris, am scris.” {HLL 745.3}

„O putere mai mare decât Pilat sau decât iudeii a îndrumat așezarea acelei inscripții deasupra capului Domnului Hristos. Era în planul lui Dumnezeu ca ea să îndemne la cugetare și la cercetarea Scripturii. Locul unde a fost crucificat Domnul Hristos era aproape de oraș. Mii de oameni din toate țările se aflau atunci la Ierusalim, iar inscripția care declară pe Isus din Nazaret ca Mesia avea să fie cunoscută de toți. Ea era un adevăr viu, transmis de o mână pe care Dumnezeu o îndrumase.” {HLL 745.4}

Două motive: recunoașterea supunerii față de puterea romană și un îndemn la cugetare.

4. Care a fost de fapt istoria tâlharului pocăit?

„Pentru Isus, în agonia Sa pe cruce, a venit o rază de mângâiere. Aceasta fost rugăciunea tâlharului pocăit. Amândoi tâlharii care au fost crucificați cu Domnul Hristos mai întâi și-au bătut joc de El; unul dintre ei, cu cât suferea mai mult, cu atât era mai disperat și mai batjocoritor. Dar nu așa au stat lucrurile cu tovarășul său. Acest om nu era un criminal împietrit; fusese dus pe căi păcătoase de tovarășii rele, dar era mai puțin vinovat decât mulți dintre aceia care stăteau lângă cruce și își băteau joc de Mântuitorul. El îl văzuse pe Isus și-L ascultase, fusese convins de învățăturile Lui, dar fusese îndepărtat de la El de către preoți și conducători. Căutând să-și înăbușe convingerile, el se cufundase din ce în ce mai adânc în păcat, până când a fost arestat, judecat ca un criminal și condamnat să moară pe cruce. În sala de judecată și pe drumul spre Golgota, fusese în to-

vărășia Domnului Hristos. Îl auzise pe Pilat declarând: «Nu găsesc nicio vină în El.» (Ioan 19:4)

El reținuse comportarea Lui dumnezeiască și iertarea plină de milă acordată chinuitorilor Săi. Pe cruce, a văzut pe mulți așa-ziși mari oameni ai religiei scoțând limba cu dispreț și bătându-și joc de Domnul Hristos. El i-a văzut clătinând din cap. A auzit cuvintele muștrătoare repetate de tovarășul său de vinovăție: «Nu ești Tu Hristosul? Mântuiește-te pe Tine Însuși și mântuiește-ne și pe noi!» Printre trecători a auzit pe mulți luându-l apărarea Domnului Hristos. I-a auzit repetând cuvintele Sale și povestind lucrările Sale. Din nou a pus stăpânire pe el convingerea că acesta este Hristosul. Întorcându-se către tovarășul său de crime, el spuse: «Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care ești sub aceeași osândă?» Tâlharii muribunzi nu mai aveau de ce să se teamă de oameni. Dar asupra unuia dintre ei apăsa convingerea că există un Dumnezeu de care trebuia să te temi, un viitor ce-l făcea să tremure. Iar acum, așa cum era în totul mânjit de păcat, istoria vieții sale se apropia de încheiere: «Pentru noi este drept», suspină el, «căci primim răsplata cuvenită pentru fărădelegile noastre; dar Omul acesta n-a făcut niciun rău». {HLL 749.3}

5. Putea Domnul Hristos să coboare de pe cruce?

Cu siguranță.

„Satana și îngerii săi, în chip omenesc, erau prezenți la cruce. Arhivăjmașul și oștirile sale conlucrau cu preoții și conducătorii. Cei care trebuiau să învețe poporul ațâțaseră gloata neștiutoare ca să ceară pronunțarea condamnării împotriva Aceluia pe care mulți nu-L văzuseră niciodată, până la data când au fost aduși să depună mărturie împotriva Lui. Preoții, conducătorii, fariseii și gloata înrăită erau uniți într-un delir satanic. Conducătorii religioși s-au unit cu Satana și îngerii săi. Ei aduceau la îndeplinire cele poruncite de el.” {HLL 746.4}

„Domnul Hristos, suferind și muribund, a auzit fiecare cuvânt rostit de preoți: «Pe alții i-a mântuit, și pe Sine Însuși nu Se poate mântui! Hristosul, Împăratul lui Israel, să Se pogoare de pe cruce, ca să vedem și să credem.» Domnul Hristos ar fi putut coborî de pe cruce. Dar numai pentru faptul că El nu S-a mântuit pe Sine, păcătosul are nădejdea iertării și milei lui Dumnezeu.” {HLL 749.1}

6. Care este mesajul crucificării Domnului Hristos pentru fiecare dintre noi?

„Fiul nevinovat al lui Dumnezeu atârna pe cruce, trupul Său era sfârtecat în băătăi, mâinile acelea, atât de des întinse pentru binecuvântare, erau pironite pe cruce, picioarele acelea, neobosite în a sluji din iubire, erau ținute pe lemn, acel cap împărătesc era străpuns de coroana de spini, buzele acelea tremurânde erau gata să strige de durere. Și toate suferințele îndurate – picăturile de sânge care se prelingeau din cap, din mâinile și picioarele Sale, chinurile care au zguduit ființa Sa și durerea de nedescris care l-a umplut sufletul atunci când Tatăl Și-a ascuns fața de El – vorbesc fiecărui copil al neamului omenesc, declarând: Pentru tine Fiul lui Dumnezeu a consimțit să poarte această povară a vinovăției; pentru tine El a nimicit împărăția morții și a deschis porțile Paradisului. El, care

a liniștit valurile furioase și a umblat pe crestele înspumate ale valurilor, care a făcut pe demoni să tremure și boala să înceteze, El, care a deschis ochii orbilor și care a chemat pe morți la viață, S-a oferit pe Sine ca jertfă pe cruce și a făcut lucrul acesta din iubire pentru tine. El, Purtătorul de păcat, a îndurat mânia judecății divine și, pentru tine, S-a făcut păcat.” {HLL 755.1}

Material pregătit de pastorul Liviu Văduva, Conferința Muntenia.

NEPĂSĂTORUL ISUS

Introducere

În această ocazie de vestire a Cuvântului vom privi la un pasaj biblic pe care mi-am permis să-l intitulez „Nepăsătorul Isus”. Oare chiar așa, Dumnezeu să fie nepăsător? Suntem profund afectați în momentul când cei din jurul nostru, mai ales dacă vorbim despre o persoană dragă, manifestă față de noi nepăsare, dând pe față ignorarea unei secvențe de viață în care ne aflăm. Probabil că este unul dintre aspectele care dor cel mai mult în viață: nepăsarea din partea unor persoane de la care am fi așteptat să rezoneze cu viața noastră. Vă invit să deschidem Sfânta Scriptură și să citim Marcu 4:35-41.

Pe Marea Galileei, ucenicii se trezesc în fața unei situații de criză. Aș vrea să remarcăm mai întâi de toate faptul că Isus le-a propus să treacă în partea cealaltă. Pasajul acesta este un pasaj de trecere. Redă un eveniment de trecere dintr-o parte într-alta. În momentul în care ne propunem să trecem dintr-o etapă a vieții în alta sau când viața însăși ne poartă prin anumite pasaje ale ei, apar problemele, apar turbulențele.

În momentele acestea, omenirea este într-un moment de răscruce și își propune cumva această barcă numită Pământ să treacă dintr-o parte într-alta. De la economiști, până la sociologi, până la politicieni, până la oamenii din sistemul sanitar, cu toții exprimă frământări, cu toții sunt conștienți că suntem într-un moment de trecere așa cum probabil nu am mai experimentat.

Aș dori însă să privim mai degrabă la nivel personal. Sigur, am comparat barca cu lumea, însă știm foarte bine că barca sau corabia aceasta reprezintă biserica lui Isus Hristos, iar valurile care împresoară și care caută să umple la un moment dat corabia reprezintă încercările, dificultățile cu care biserica este confruntată, iar lucrul acesta se întâmplă permanent. Nimeni nu știe cu adevărat ceea ce va urma. În aceste momente pare că Isus doarme. Pare că lui Isus nu îi pasă.

Analiză

Conform anumitor comentatori care au analizat acest pasaj, traversarea Mării Galileei a avut loc în jurul orei 15:00, așadar trei după-amiaza. De ce era periculoasă Marea Galileei? Pentru că există o întâlnire a doi curenți de aer chiar acolo, în zona aceasta, mai precis frontul de aer rece care venea din vest, dinspre Mediterana, se întâlnea cu curenții de aer cald care veneau din zona de sud-vest a Mării Galileei. Conducătorul școlii de arheologie din Germania, care în 1920 făcea cercetări în zonă, confirmă faptul că în cazul Mării Galileei, aflate la 200 m sub nivelul mării, când aceste două fronturi de aer se întâlneau, putea să vadă cum se încrețea pur și simplu luciul apei, pentru că marea devenea turbulentă.

Domnul Hristos, în tot acest timp când marea se frământă, doarme și pare să fie nepăsător. Doar pare, însă! În momentul în care furtuna venea înspre corabie, privind la direcția presupusă pe care corabia își urma cursul, am putea să ne dăm seama, conform

comentatorilor, că primul loc în care furtuna a lovit era locul în care Domnul Isus Hristos Se odihnea. Așa că întotdeauna când o furtună vine, ea trece mai întâi prin dreptul lui Isus. Nu vă temeți!

El este Cel care trăiește furtunile noastre înainte ca noi să le trăim. El este Cel care ia furtuna în piept. Aș dori să privim la câteva motive din istoria biblică pentru a înțelege că lui Isus Îi pasă, iar în partea a doua sau în ultima parte aș dori să privim la câteva chestiuni, foarte pe scurt, de care, efectiv, Domnului Isus nu Îi pasă. De aceea am spus că El este nepăsătorul Isus.

Ilustrație

În anul 2000, în luna decembrie, în orașul german Marburg, a fost descoperită o femeie moartă în casă. Lucrul acesta s-a întâmplat după zece luni. Se pare că nimănui nu-i păsa de această femeie. Pentru că de zece luni nu mai plătit chiria, proprietarul s-a gândit să-i facă o vizită. Cruda realitate este că nu i-a pasat nimănui de această femeie.

Păsarea I

Aș dori să citim Psalmii 8:3-4. Pentru că Dumnezeu ne-a creat, lui Dumnezeu Îi pasă de noi cu adevărat, nu suntem străini și orfani, nu suntem părăsiți pe această planetă. Dumnezeu are un scop pentru noi și El urmărește cu toată atenția și cu toată dragostea ca scopul acesta al Său, și anume să fim împreună cu El pentru veșnicie, să fie adus la îndeplinire. Lui Dumnezeu Îi pasă!

Păsarea II

Geneza 22:6-14

Vreau să privim în viața unui patriarh pentru că aici este simbolizată în sâmbure jertfa Domnului nostru Isus Hristos.

Lui Dumnezeu Îi pasă! Dumnezeu este Cel care poartă de grijă – Iehova Iire. Și pentru că lui Dumnezeu Îi pasă, și lui Avraam îi pasă. Avraam este gata să asculte și ce frumoasă este această lecție incipientă cu privire la jertfa Domnului nostru Isus Hristos care urma să fie adusă în fapt și fără cusur. O parabolă și o metaforă extraordinară! Probabil că tot timpul de dinainte Avraam era frământat cu această întrebare: eu știam că lui Dumnezeu Îi pasă, totuși acum, de ce nu intervine? De ce nu răspunde Dumnezeu acum? Observați că temerea noastră cu privire la faptul că lui Dumnezeu nu l-ar păsa este legată de cele mai multe ori de elementul timp, pentru că noi ne rugăm și vrem ca răspunsul lui Dumnezeu să vină acum. Dumnezeu intervine în viața noastră atunci când El decide lucrul acesta și când este cel mai bine pentru noi.

Păsarea III

Am ales și un pasaj din Noul Testament – Matei 18:12-14. Aceasta este dragostea lui Dumnezeu! Este o dragoste universală, este dragostea care ne cuprinde pe toți. Lui

Dumnezeu Îi pasă, și în această pildă nu este vorba despre un procent, unu dintr-o sută, ci este vorba despre faptul că unul dintre foarte mulți contează. Știm foarte bine: Domnul Isus Hristos S-ar fi jertfit pentru un singur păcătos. O, de am crede lucrul acesta!

Nepăsatul Isus

Aș vrea să așezăm acum meditația biblică într-un punct de echilibru. Am privit la trei exemple biblice (dintre cele foarte numeroase) în baza cărora constatăm că lui Dumnezeu Îi pasă, chiar și atunci când înaintea noastră situațiile cele mai negre se perindă și părem scufundați cu totul în ele. Dumnezeu este mult prea puternic pentru a ne lăsa acolo și, dacă cerem, El va interveni.

Axul acesta central al mesajului este chiar Domnul Isus Hristos, pe care L-am numit Isus Hristosul Nepăsatul, adică de El chiar nu S-au îngrijit foarte mulți. Au fost foarte puțini cărora le-a păsat cu adevărat de El. Sigur, ne putem gândi la Marta, la Maria, la Lazăr, ne putem gândi la mama și la tatăl Său sau la ucenici, care, poate, au fost și ei în situația de a fi îngrijorați cel puțin uneori cu privire la Domnul nostru Isus Hristos.

Sau îi putem lua în calcul pe adepții Săi din umbră, Nicodim și Iosif din Arimateea, care și-au arătat simpatia față de Domnul Isus Hristos. Au intervenit și au făcut atât cât au înțeles fiecare dintre ei pentru Isus, fiecare conform înțelegerii sale. Dar, cu adevărat, de Fiul omului nu i-a păsat nimănui. Isaia 53:3 ne lasă foarte clar în mintea noastră întipărit lucrul acesta. Ce este omul ca să-l bagi în seamă? Ce este Fiul omului, ce este Fiul lui Dumnezeu, ca să-L bagi în seamă?

„Disprețuit și părăsit de oameni și noi nu L-am băgat în seamă.” Isus este Cel Nepăsat. Este Nepăsatul! Este Cel de care oamenii s-au dezis, este Cel de la care oamenii au fugit ca potârnicurile atunci când Îi era rău. A fost adulat de unii în momentele în care făcea minuni sau le mai dădea o bucată de pește sau o fărâmbă de pâine, pentru că mulțimea merge după pâine și pește, dar în realitate El a fost foarte neglijat. Isus cel Neglijat!

Nepăsătorul Isus

Trecem acum la următoarea parte și ultima: Isus Nepăsătorul.

Îmi și imaginez cum ucenicii trăgeau de Domnul Isus: „Doamne, pierim, nu-ți pasă? Ne scufundăm! E apă aici grămadă peste noi și tu dormi așa de liniștit?” Sunt anumite chestiuni de care lui Isus nu Îi pasă.

Nepăsarea I – Faptele apostolilor 16:30

Lui Dumnezeu nu Îi pasă de vremurile de neștiință. Nu-L pasă, pur și simplu! În momentul în care cineva intră în contact cu Cuvântul lui Dumnezeu, în momentul în care Dumnezeu Se descoperă cuiva, ceea ce a fost înainte, faptul că nu a cunoscut Cuvântul lui Dumnezeu, faptul că nu L-a cunoscut pe Mântuitorul Isus Hristos, toate acestea nu mai contează. Trecutul nostru este lăsat deoparte. O, cât de mare este harul lui Dumnezeu! Dacă n-ai știut despre Isus până acum, dacă n-ai citit Cuvântul Său, aceasta este vremea, aceasta este ziua! Dumnezeu nu va ține seama de vremurile de neștiință.

Nepăsarea II – 1 Samuel 16:7

Lui Dumnezeu nu-I pasă cum arătăm! Lui Dumnezeu nu-I pasă că suntem negri sau albi, Lui Dumnezeu nu-I pasă că suntem de o etnie sau alta, pentru că suntem făpturile Sale, suntem copiii Săi, după cum am citit în Psalmul 8. Lui Dumnezeu nu Îi pasă dacă suntem înalți sau scunzi, nu-I pasă dacă suntem grași sau slabi. Evident, dorește să fim sănătoși, asta este clar! Însă în momentul în care Dumnezeu ne cheamă la Sine, nu ține cont de lucrurile acestea. Lui Dumnezeu nu-I pasă dacă trăim în sărăcie sau în bogăție, ceea ce-L interesează este sufletul nostru. Dumnezeu nu judecă după aparențe, deoarece El este Creatorul nostru și noi suntem creați după chipul Lui. În acest sens, Isus este „nepăsător”. Isus acționează ca un magnet și mesajul Său este universal. Isus ne cheamă pe toți la Sine. Vă rog mult, haideți să încercăm să nu mai facem discriminări rasiale, denominaționale sau de orice alt fel! Dumnezeu nu te discriminează.

Nepăsarea III – 1 Timotei 1:15

Pavel spune că el este șeful acestei trupe mari de păcătoși în care ne includem și noi, așa că, dacă am vrea să luăm primul loc, oricum nu mai putem, pentru că Pavel se consideră el întâiul. Pavel spune că harul lui Dumnezeu este necuprins, infinit. Harul acesta a acționat pe deplin. Care este ideea? De ce anume nu Îi pasă lui Dumnezeu? Lui Dumnezeu nu Îi pasă de cât de păcătos sunt! Sigur, nu vreau să spun că nu Îl afectează lucrul acesta, nu vreau să spun că Isus Hristos nu S-a jertfit pe cruce pentru noi, ci tocmai de aceea, tocmai de aceea, Îi pasă foarte mult în sensul interesului de a ne dezlipi de păcat, dar este nepăsător în sensul că El are puterea necesară să zdrobească păcatul din viața noastră și să nu țină cont de el și să nu lase păcatul care ne-a strivit până acum să se mai prăvălească în viața noastră. Este doar interesul Diavolului acela de a ne face să credem că Dumnezeu nu ne va ierta. Există întoarcere din păcat și Isus spune: „Nu îmi pasă, fiul meu, cât de mult ai păcătuț, ci Îmi pasă mult mai mult de faptul că vreau să te iert și să fiu împreună cu tine.”

Cred că uneori ne plângem prea mult de milă. Ar trebui să vorbim mai degrabă despre Dumnezeu și despre harul Său și despre oportunitățile care se ivesc în perioadele dificile. Ucenicii se plâng în mijlocul încercării: „Doamne, nu-Ți pasă că pierim?” Dar El era acolo tocmai ca să potolească marea și să săvârșească o minune și să vorbească inimilor frământate.

Ilustrație

Renumitul psihiatru Karl Menninger a fost căutat de către un posibil pacient: respectivul era foarte tulburat, nu-și mai găsea pacea lăuntrică și și-a vărsat sufletul înaintea lui Menninger. Se aștepta ca psihiatrul să-i propună participarea la un program de psihoterapie sau ceva asemănător. Menninger l-a privit și i-a spus: „Du-te acasă, încuie casa, mergi pe șinele de tren, fă o plimbare așa și caută pe cineva în nevoie. Ajută acea persoană și vei vedea că îți va fi mult, mult mai bine. Dacă ți se pare că nimănui nu-i pasă de tine, probabil că este momentul ca ție să îți pese de alții!”

Cred că este o modalitate eficientă aceea de a-i căuta în această perioadă (și nu numai) pe cei ce sunt în nevoie, pentru a-i ajuta. Haideți să nu ne plângem atât de mult de milă, să nu interpretăm cumva că lui Dumnezeu nu Îi pasă! Ba da, Dumnezeu este foarte activ și lucrător în viața noastră, poate mai activ ca altă dată și Își trimite mesajele Sale de dragoste către noi.

Recapitulare

Dumnezeu manifestă interes pentru fiecare dintre noi, pentru că:

1. El ne-a creat;
2. El L-a trimis pe Fiul Său să moară pentru noi;
3. El este Păstorul cel Bun care-Și caută oile rătăcite.

Dacă a fost vreodată cineva mai neglijat și mai subestimat pe acest pământ, Acesta a fost Domnul nostru Hristos. Să reținem acest lucru: Isus nu va putea fi niciodată supraapreciat.

Există, totuși, cel puțin trei chestiuni foarte importante de care lui Dumnezeu nu Îi pasă:

1. nu ține seama de vremurile de neștiință;
2. nu caută la fața omului sau la alte particularități;
3. nu contează câtă cantitate acumulată de păcat avem atunci când venim la El.

Vă invit să privim la Isus cel preocupat, la Isus cel care Se roagă în Ghetsimani pentru noi astfel încât nimeni să nu se piardă. Face lucrul acesta cu sudoare și cu sânge, stors la maximum de preocuparea față de noi. Vă invit în același timp să înțelegem că lui Dumnezeu nu-l pasă de anumite lucruri pentru că El este foarte preocupat de om și în acesta dorește să investească. El este la cârma vieții noastre personale.

Amin!

Material realizat de pastor Avrămescu Mădălin, Conferința Muntenia.

ESTE VREMEA SĂ TE TREZEȘTI

Vă salut pe fiecare dintre dumneavoastră cu pace și har de la Domnul Isus, Mântuitorul nostru. Vă invit pentru această ocazie să supunem atenției noastre un sfat de mare actualitate al Scripturii. Înainte de acesta, dorim să împărtășim copiilor o povestire. Se numește: „Pândarul din noapte.”

Un grup de cercetători au plecat să facă explorări într-o zonă foarte periculoasă a Africii. Zilnic erau expuși la diferite pericole, dar cea mai mare amenințare o reprezentau animalele sălbatice. Deoarece dormeau în corturi, pe timpul nopții s-au înțeles să facă de pază pe rând, în schimburi. În fiecare seară, la lăsarea întunericului, aprindeau un foc de tabără și unul din cei cinci exploratori rămânea treaz. Responsabilitatea lui era să întrețină focul ca să-i țină pe inamici departe.

Nu de puține ori i-a fost dat să vadă în noapte strălucirea rece a ochilor dușmani, care pândeau momentul atacului. Focul însă nu le dădea prilejul să atace. Într-o noapte, la mai bine de o săptămână de când își instalaseră tabăra în mijlocul savanei africane, a venit din nou rândul lui Johannes să facă de pază.

S-a așezat pe un buștean lângă foc, ascultând mulțimea de sunete ale sălbăticiiei. Cândva după miezul nopții, căldura jarului și oboseala acumulată în timpul explorărilor de peste zi l-au răpus, iar Johannes a adormit.

S-a trezit când încă nu se luminase pe deplin, la răgetul înfiorător al unor lei. Buimăcit, și-a dat seama că tabăra le era înconjurată de mai mulți atacatori, iar focul se stinsese. Îngrozit, a încercat să alunge animalele, dar lupta era inegală. Leii pândiseră și, până să ajungă el la o pușcă, s-a trezit încolțit.

Expediția s-a încheiat trist, doi dintre cei cinci exploratori pierzându-și viața în misiunea respectivă. Totul din cauza unei responsabilități neglijate. Așadar, cât este de important să rămânem treji, veghind fiecare în locul încredințat lui de Dumnezeu. Tatăl din cer să vă binecuvânteze pe fiecare, dragi copii.

Și acum vă invit să privim la o istorie din Biblie care ne vorbește despre importanța vegherii și a responsabilității. Textul biblic se găsește în cartea profetului Iona cap. 1 cu versetele 3-6.

1. Iona – profetul care doarme.

Iona, fiul lui Amitai, a fost chemat de Domnul Dumnezeu la o misiune extrem de importantă: să meargă la Ninive, capitala Asiriei. Ce trebuia să spună acolo? Că Dumnezeu le mai dăruia 40 de zile, iar dacă nu se întorceau la El cu pocăință, cetatea și locuitorii ei ar fi fost nimiciți. Ce face Iona cu această chemare divină? Deși este foarte ciudat comportamentul său, Iona merge în direcția opusă, către Tars, la aproape 3 000 km depărtare. El nu dorea să meargă la Ninive deoarece pentru el acești oameni păgâni nu meritau mila divină. Așa că merge în portul Iafu de la Marea Mediterană, plătește un bilet pe o corabie și pornește în călătoria care se va dovedi de neuitat pentru el.

„Dacă atunci când i-a fost adresată chemarea la început, Iona s-ar fi oprit să gândească liniștit, el și-ar fi dat seama cât de nebunească era orice străduință din partea lui să scape de răspunderea așezată asupra lui. Dar nu i s-a îngăduit prea mult să meargă netulburat în fuga lui necugetată” (*Profeți și regi* p. 186).

Pe corabie, Iona caută să se odihnească. Era obosit după călătoria lungă din acea zi. Dar când dormea mai bine a fost trezit de cârmaciul corăbiei. Era inadmisibil ca, în timp ce corăbierii se luptau să țină corabia pe direcție, Iona să doarmă. El a fost trezit pentru că avea o misiune importantă: aceea de a-l chema pe Dumnezeu în ajutor. Dar cum putea Iona să apeleze la Dumnezeu în această situație. Cârmaciul, deși necredincios, era totuși încrezător că Dumnezeu va răspunde la apelul lui Iona. Nu știa cine este Iona, dar știa că poate apela la Dumnezeu într-o situație dificilă. „Dacă prorocul ar fi ascultat fără îndoieli, ar fi fost scutit de unele experiențe amare și ar fi fost binecuvântat din belșug. (*Profeți și regi*, p. 186).

2. De ce să fiu treaz?

Dulce este somnul lucrătorului, dar ce facem cu misiunea? Cui i-o încredințăm? Cine ar putea lucra în locul nostru? Istoria lui Iona ne învață că în momente de primejdie, copiii lui Dumnezeu nu pot dormi indiferenți la nevoile celor din jur. Pot eu dormi când sunt interese veșnice în joc? Biblia ne spune că, în anumite situații de criză, oamenii au dat somnul deoparte pentru a găsi răspunsuri la întrebările care-i frământau. Să privim la câteva exemple.

Marele împărat Nebucadnețar a primit un vis ciudat de la Dumnezeu care l-a bulversat profund. A căutat explicații la profesioniștii pe care îi plătea cu bani grei, dar niciun rezultat (Daniel 2:1). „În al doilea an al domniei lui Nebucadnețar, Nebucadnețar a avut niște vise. Duhul îi era tulburat și i-a pierit somnul.” Cum să mai dormi când ai primit o asemenea descoperire. Chipul acela impresionant pe care împăratul l-a văzut în vis simboliza istoria viitoare a împărățiilor până în timpul nostru. Și împăratul nu își găsește pacea și liniștea până nu primește răspunsul și explicația visului de la Dumnezeu prin profetul Daniel.

În Geneza 41:1-8 citim despre visele pe care le-a avut Faraonul Egiptului în vedeniile de noapte. După aceste vise, el s-a trezit și nu a mai putut dormi (versetul 8). „Dimineața, Faraon s-a tulburat și a trimis să cheme pe toți magii și toți înțelepții Egiptului. Le-a istorisit visele lui. Dar nimeni n-a putut să le tălmăcească.” Și atunci Iosif a intrat în scenă după planul divin.

În cartea Esterei întâlnim o situație interesantă. Cu o noapte înainte de ospățul oferit de Estera și spânzurarea lui Mardoheu, plănuită de Haman, cap. 6:1 ne spune: „În noaptea aceea, împăratul Ahașveroș n-a putut să doarmă și a poruncit să-i aducă lângă el Cartea Aducerilor-aminte, Cronicile. Le-au citit înaintea împăratului...” Dumnezeu a lucrat la inima acestui împărat puternic și a aranjat evenimentele ca acestea să favorizeze pe poporul lui Dumnezeu într-un context special când dușmanii îi doreau moartea.

Un alt moment deosebit este prezentat în cartea lui Daniel cap. 6. Datorită invidiei căpeteniilor împotriva lui Daniel, la care nu se putea găsi nimic vrednic de reproș, el a

trebuit să meargă la groapa cu lei. Aceasta era o pedeapsă teribilă. Nu exista scăpare din gurile leilor. Dar Dumnezeu de asemenea a intervenit în mod salvator. Dumnezeu nu i-a împiedicat pe vrăjmașii lui Daniel să-l arunce în groapa cu lei; El le-a îngăduit înșelătorilor răi și oamenilor nelegiuți să-și aducă la îndeplinire planul; dar lucrul acesta l-a îngăduit tocmai ca să facă eliberarea slujitorului Său mai vizibilă iar înfrângerea vrăjmașilor adevărului și dreptății și mai deplină. (*Profeți și regi*, p. 375).

Ce s-a întâmplat cu împăratul în noaptea aceea? Dar cu profetul Daniel? Daniel 6:18 ne spune că împăratul s-a întors apoi în palatul său. A petrecut noaptea fără să mănânce, nu i s-a adus nicio țăitoare și n-a putut să doarmă. Ceea ce se întâmplase în ziua aceea l-a impresionat foarte tare. A înțeles că Daniel era victima unui complot mârșav și nu mai avea liniște în sufletul său. Dovada este că dimineța următoare împăratul merge direct la groapă să vadă ce s-a întâmplat cu prietenul său Daniel. Versetul 20: „Și apropiindu-se de groapă, a chemat pe Daniel cu glas plângător. Împăratul a luat cuvântul și a zis lui Daniel: «Daniele, robul Dumnezeului celui viu, a putut Dumnezeul tău, căruia îi slujești necurmat, să te scape de lei?»” La răspunsul pozitiv al lui Daniel, împăratul a fost cuprins de bucurie (versetul 23).

Aceste exemple biblice ne arată cât de important este să fim treji în situațiile deosebite când sunt în joc interese eterne. Indiferent de statutul social sau de credința avută, Dumnezeu S-a descoperit acestor oameni pentru a le transmite un mesaj foarte important.

3. Un timp al urgenței

Trăim astăzi un timp special în istoria lumii. Ca și Iona din vechime, avem o misiune încredințată de Tatăl ceresc. Aceasta este Evanghelia, vestea bună despre salvarea oferită tuturor prin harul divin. Nu putem dormi și să lăsăm misiunea neîndeplinită. S-ar putea să fie o pierdere ireparabilă. Să ne aducem aminte de cele zece fecioare. Toate au ațipit, însă doar cinci au fost pregătite să intre la nuntă cu mirele. Celelalte au ratat evenimentul vieții lor pe care l-au așteptat îndelung. La fel va fi și la sfârșit. Doar cei pregătiți, doar cei care au vegheat vor avea parte de nunta Mielului. Poți să aștepti îndelung, dar dacă nu veghezi, poți rata evenimentul.

Romani 13:11-13

Ilustrație: Doresc să aduc înaintea dumneavoastră spre meditație un caz deosebit din Scriptură. Tot un împărat, și anume împăratul Babilonului, Belșațar, se potrivește în tabloul descris deja. Prin harul lui Dumnezeu a ajuns la conducerea celui mai important imperiu din acea vreme, însă nu s-a ridicat la înălțimea așteptărilor. Nu a învățat nimic din lecțiile trecutului. Nimic din experiențele bunicului său Nebucadnețar, nici din modul în care Providența divină a intervenit prin prorocul Daniel.

În acea seară memorabilă, tocmai în toiul ospățului oferit de împărat, pe peretele palatului a apărut o mână de foc care a scris acele cuvinte teribile: „*Mene, mene, techel upfarsin*”, adică: cântărit, cântărit și împărțit. Dumnezeu i-a acordat harul de a primi de la Daniel și traducerea, sau înțelesul acelor cuvinte de foc. Aceea a fost ultima noapte a acestui împărat îngâmfat. Cum a petrecut-o? Cum a sfârșit acest împărat? A fost noaptea

din luna octombrie anul 539 î.Hr. în care Dumnezeu a pus capăt domniei lui. Dar dacă ar fi vegheat? Dacă s-ar fi trezit în ultimul său ceas de har, oare cum ar fi fost? Vă invit să meditați la aceasta.

Apel

Datoria noastră prezentă este să fim treji și să veghem ca să nu fim luați prin surprindere. Vă îndemn, frați și surori, la această experiență a trezirii pentru a lucra în ultimele clipe de har ale istoriei omenirii. Vă doresc această experiență deosebită în acest timp al sfârșitului. Domnul să ne ofere experiența vegherii și a trezirii pentru salvarea noastră veșnică. Amin!

Material pregătit de pastorul Marius Cristea, Conferința Muntenia.

BIRUINȚA TA ÎN LUPTA CU URIAȘII (DESPRE GOLIAT)*

Introducere

În viața noastră, cunoaștem puterea unei promisiuni. Când cineva ne-a promis ceva, ne așteptăm să-și împlinească promisiunea făcută. Putem lua exemple din viața de familie. Evident, nu toate promisiunile făcute nouă au fost și împlinite, dar cu siguranță ne aducem aminte de câteva din cele împlinite.

Chiar dacă am fost dezamăgiți sau nu, promisiunile lui Dumnezeu sunt singurele care se împlinesc dacă le revendicăm. Teologii ne spun că unele promisiuni sunt condiționate de credința sau ascultarea noastră, iar altele sunt necondiționate, care țin de voința Sa suverană.

Dar să coborâm din lumea ideilor și conceptelor în viața reală și practică a creștinului. Din relatarea istorică a luptei dintre David și Goliat, putem extrage și învățături spirituale: Goliat reprezintă orice „uriaș” care stă în calea ta și te împiedică să ai acces la promisiunile lui Dumnezeu.

Iată câteva din promisiunile pe care le atacă „Goliat” din viața noastră (împrejurările nefaste, încercările vieții, conflicte inutile) și chiar încearcă să le minimalizeze sau să nu le revendicăm.

Promisiuni:

1. Sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui. (Geneza 3:14-15)
2. „Eu sunt Domnul care te vindecă.” (Exod 15:26)
3. „Domnul Dumnezeuul tău este un Dumnezeu plin de îndurare, care nu te va părăsi și nu te va nimici.” (Deuteronom 4:31)
4. „Nu te teme că eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare... Eu te întăresc, Eu îți vin în ajutor, Eu te sprijin...” (Isaia 41:10)
5. „Voi aveți totul deplin în El.” (Coloseni 2:10)

Pentru ca promisiunile să aibă relevanță pentru noi și pentru a ne asigura că ele reprezintă voia lui Dumnezeu în viața noastră, iată câteva îndemnuri pentru a-l birui pe „Goliat” cel înfricoșător, dar ușor de biruit prin puterea lui Dumnezeu:

1. „leși la luptă!”

„Robul tău va merge să se bată cu el” (1 Samuel 17:32)

* Vă recomand să folosiți experiențe personale sau ilustrații pe care le cunoașteți dvs. la oricare din ideile principale ale prezentării!

Tema aceasta poate fi folosită la ocazia împărțirii făgăduințelor pentru Anul Nou.

Lupta împotriva eului este cea mai mare și grea luptă (E.G.W.). Biruind eul, avem cale liberă pentru împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu!

Nu uitați, dacă nu luptăm... nu putem ieși biruitori!

2. Identifică dușmanul!

„Cine este filisteanul acesta, acest netăiat împrejur, ca să ocărasească oștirea Dumnezeului celui viu?” (1 Samuel 17:26)

Așa cum am menționat la punctul anterior, dușmanul nostru atacă din interior, iar promisiunile lui Dumnezeu sunt atacate dinăuntru, adică de necredința noastră.

3. Du bătălia în puterea Domnului!

Îmbracă-te cu toată armura lui Dumnezeu (Efeseni 6:11-17). Folosește muniția lui Dumnezeu (1 Samuel 17:40).

Nu pleca la luptă cu hainele și armele altuia (firea pământească), ci cere de la Domnul haine și arme potrivite ție, făurite chiar de El.

4. Du bătălia până la capăt!

„Filistenii, când au văzut că uriașul lor a murit, au luat-o la fugă.” (1 Samuel 17:51 u.p.)

O bătălie este câștigată deplin atunci când „Goliat” a murit, iar temerile noastre în privința promisiunilor Lui nu sunt justificate pentru că ele, temerile, sunt puse pe fugă de Cuvântul lui Dumnezeu.

Concluzie:

- Victoriile mici pregătesc calea pentru „marea victorie”.
- Bazează-te pe promisiunile lui Dumnezeu zilnic. Întreabă-te care este Cuvântul Său pentru tine azi. Și când lupta va veni, cerând putere divină, vei putea birui pe orice uriaș care se ridică împotriva împlinirii făgăduinței lui Dumnezeu pentru tine!

Material realizat de pastor Stancu Marius, Conferința Muntenia.

TRĂIEȘTE CA ISUS

Partea I

Introducere (O experiență personală din săptămâna ce tocmai a trecut, un motiv de rugăciune, câteva cuvinte de apropiere față de credincioși)

Partea II

Câteva întrebări pentru reflecție: Cine este Isus pentru români? Cine este Isus pentru adventiștii din...? Cine este Isus pentru tine?

Textul biblic – 1 Ioan 2:6

În cartea *Asemenea lui Isus*, scriitorul creștin Max Lucado vine cu o provocare foarte pătrunzătoare: Cum ar fi dacă, pentru o zi, Isus ar deveni tu? Cum ar fi dacă pentru 24 de ore, El s-ar trezi în patul tău, s-ar încălța în pantofii tăi, ar trăi în casa ta, s-ar conforma programului tău? Dacă patronul tău ar deveni patronul lui, mama ta ar fi mama Lui, durerile tale ar deveni durerile Lui...

Cu o singură excepție, toate să rămână exact la fel: sănătatea, circumstanțele vieții, programul, problemele nerezolvate. Doar o schimbare! Ce ar fi dacă pentru o zi și o noapte, Isus ar trăi viața ta cu inima Lui? Viața ta să fie condusă de inima lui Hristos. Prioritățile Lui să guverneze acțiunile tale, pasiunea Lui să conducă deciziile, dragostea Lui să dicteze comportamentul tău.

Cum ar fi?

Da, inima lui Isus poate fi a noastră: o inimă a iertării, a compasiunii, a inocenței, închinării și speranței. Acesta este un exercițiu valoros, fiindcă ne dă posibilitatea să reflectăm asupra schimbării pe care o va produce credința noastră sinceră în puterea lui Isus de a „zidi în noi o inimă curată, de a pune în noi un duh nou și statornic”. Va trebui să luăm în serios această provocare despre care și apostolul Pavel scria filipenilor: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus” (Filipeni 2:5).

Dar este suficient a gândi ca Isus? Da, este primul și un pas esențial, însă dovada gândului lui Hristos în noi va fi acesta: 1 Ioan 2:6 – trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus. Nu este suficient să privim la inima lui Isus, ci, de asemenea, la comportamentul, obiceiurile, legăturile, acțiunile Lui. Avem nevoie să înțelegem adâncimile motivațiilor Sale și să ne întrebăm serios despre „de ce” și „cum” a reușit Isus în aspectele foarte practice ale trăirii: menținerea neîntreruptă a relației cu Tatăl, viața de rugăciune, cum a învățat El ascultarea, De ce a avut Duhul Sfânt un rol atât de critic în umblarea Lui...

Citind acest verset (1 Ioan 2:6), ce cuvinte vă trezesc interesul?

(În acest moment, puteți întreba în sală, și oamenii să se exprime. Sunt câteva cuvinte foarte frumoase care merită abordate: Cine, zice, rămâne, trebuie, trăiască, cum,

Isus. Fiți interactivi. Credincioșilor le va plăcea să vorbească despre aceste cuvinte minunate)

Ce înseamnă acest verset și ce nu înseamnă?

Nu înseamnă că trebuie să mergem în Israel și să trăim unde și cum a trăit Isus. Nu înseamnă că trebuie să ne cumpărăm o robă, sandale și să ne lăsăm părul lung. Nici că trebuie să mergem pe jos din sat în sat. Dar înseamnă să traducem această „poruncă” pentru secolul XXI, pentru localitatea noastră, pentru familia noastră, pentru viața noastră.

Cuvântul „a trăi/să trăiască” din acest verset în originalul grecesc este *peripateo*. Vă aduceți aminte de școala peripatetică? Aristotel nu avea o sală de clasă, ci se „plimba” cu studenții lui și așa îi învăța, în mod practic, lucrurile esențiale ale vieții. Această metodă a folosit-o și Domnul nostru și se pare că o cere și de la noi. Nu o sală de clasă a teoriei, ci o viață de umblare cu Isus, a copia viața Lui și a o transpune în propria noastră viață.

Partea III

(În această parte a predicii, ne vom concentra pe trei aspecte majore ale trăirii lui Isus)

A. Mesajul lui Isus

H.G. Wells: „Eu sunt un istoric, nu un credincios, dar trebuie să recunosc că acest predicator umil din Nazaret este, fără exagerare, centrul istoriei. Mesajul dominant al umanității.”

Este important să privim la viața lui Isus și să descoperim ce a spus, ce a vrut să transmită, de unde veneau cuvintele Sale. Ascultătorii din acel timp chiar au recunoscut că ceea ce spune El era foarte diferit de ce auziseră înainte (Marcu 1:27).

Isus a articulat mesajul Său în diferite forme, de la predici consistente la scurte parabole pline de tâlc și la ilustrații și comparații din viața simplă a naturii. Mesajul Evangheliei Împărăției lui Dumnezeu a fost simplu și profund în același timp, dar radical și plin de impact. El a provocat și răsturnat gândirea evreilor, grecilor și romanilor deopotrivă.

Care sunt câteva dintre ideile revoluționare? (Timp de interactivitate. Încurajați și tinerii să răspundă!)

B. Metodele lui Isus

Cum a împărtășit Isus mesajul Său? Cum a identificat, instruit și trimis El ucenicii? Care au fost strategiile lui de lucru?

Comentați acest paragraf esențial din cartea *Divina vindecare*: „Numai metoda lui Hristos va aduce un succes real în încercarea de a ajunge la inima oamenilor. Mântuitorul interacționa cu oamenii ca unul care le dorea binele. El își arăta compasiunea față de ei, îngrija de nevoile lor și le câștiga încrederea. Apoi le spunea: «Urmați-Mă!»” – Ellen G. White, *Divina vindecare*, ed. 2010, p. 98

Cum să intrăm în legătură cu oamenii?

„Dacă doriți să intrați în legătură cu oamenii într-o modalitate în care să fiți acceptați, umiliți-vă inima înaintea lui Dumnezeu și învățați metodele Sale. Din studierea metodelor de lucru ale Domnului Hristos și a modalității Sale de a intra în legătură cu oamenii vom obține multe învățături pentru lucrarea noastră. În relatarea Evangheliei, avem un raport despre felul în care a lucrat El pentru oamenii din toate categoriile sociale și despre modalitatea în care a lucrat în orașe și sate, unde mii de oameni au fost atrași să asculte învățăturile Sale. Domnul vorbea cu simpatie și cu duioșie, iar cuvintele Sale erau distincte și clare. Aceste cuvinte transmiteau siguranța că ele conțineau adevărul. Tocmai simplitatea și seriozitatea cu care a lucrat și a vorbit Hristos au fost cele care au atras atât de mulți oameni la El.” – Ellen White, *Evanghelizare*, p. 53

„Domnul Hristos ar fi putut să ocupe locul cel mai înalt între învățătorii de seamă ai poporului iudeu. Totuși El a ales să vestească Evanghelia mai degrabă celor săraci. El a mers din loc în loc, pentru ca aceia care se aflau «la drumuri și la garduri» să poată auzi cuvintele Evangheliei adevărului. Domnul a lucrat în modalitatea în care dorește să lucreze și slujitorii Săi din zilele noastre. Vocea Sa era auzită explicând Scripturile Vechiului Testament pe malul mării, pe coasta muntelui și pe străzile orașelor. Explicațiile Sale erau atât de deosebite de cele ale cărturarilor și fariseilor, încât atenția oamenilor era captivată. El învăța ca unul care avea autoritate, nu așa cum învățau cărturarii. Domnul propovăduia solia Evangheliei cu claritate și cu putere.” – *Evanghelizare*, p. 54

„El participa la marile sărbători anuale ale națiunii și vorbea despre lucrurile cerești mulțimii absorbite de ceremonii, aducând veșnicia în atenția oamenilor. El le-a adus tuturor comori din vistieria înțelepciunii. Le-a vorbit într-o modalitate atât de simplă, încât nu aveau cum să nu înțeleagă. Prin metodele Sale specifice, El i-a ajutat pe toți cei care se aflau în necazuri și suferințe. El a slujit sufletului bolnav de păcat cu un har plin de duioșie și amabilitate, aducând vindecare și putere.” – *Evanghelizare*, p. 55

C. Isus ca model

Einstein: „Ca și copil, am fost instruit din Biblie și din Talmud. Sunt evreu, dar am fost întotdeauna fascinat de figura luminoasă a Nazarineanului. Nimeni nu poate citi evangheliile fără să simtă prezența fizică a lui Isus. Personalitatea Lui pulsează în fiecare cuvânt.”

Când ne concentrăm pe mesajul și metodele Sale, descoperim divinitatea lui Isus. Când privim la viața Lui, descoperim umanitatea. Ce înseamnă să fii cu adevărat om. Luând trupul nostru și îmbrăcând în el măreția universului, ne-a arătat cum putem trăi de pe acum în Împărăția lui Dumnezeu!

Privindu-l de aproape pe Isus în umanitatea Sa, suntem aduși în fața oglinzii ca să fim examinați în lumina ce se revarsă de la El. Trăirea ca Isus devine dorința cea mai adâncă a sufletului nostru.

Câteva paragrafe din *Viața lui Isus*, cu adevărat minunate:

„El era obișnuit cu sărăcia, răbdarea și sacrificiul. Experiența aceasta i-a fost de folos. În viața Sa de muncă nu existau clipe de lenevie pentru a invita ispita. Nu au existat ore

lipsite de o preocupare care să deschidă calea pentru legături corupătoare. Pe cât a fost cu putință, El a închis ușa în fața ispititorului. Nici câștigul, nici plăcerea, nici laudele, nici muștrările nu L-au putut determina să consimtă la o faptă rea. Era înțelept în a discerne răul și puternic pentru a-i rezista.” HLL 71

„Încă de timpuriu, Isus a început să lucreze din proprie inițiativă la formarea caracterului Său și nici chiar respectul și iubirea față de părinții Săi nu-L puteau face să Se lepede de Cuvântul lui Dumnezeu. «Stă scris», spunea El, ori de câte ori făcea un lucru deosebit de cele obișnuite, în familie. Influența rabinilor i-a adus multă amărăciune în viață. Din tinerețe a trebuit să învețe lecția grea că trebuie să tacă și să sufere cu răbdare.” – E.G.W., *Hristos, Lumina lumii*, p. 85

„Frații Lui simțeau că influența Lui era cu totul deosebită de a lor. El avea tact așa cum niciunul din ei nu avea și cum nici nu dorea să aibă. Ei nu puteau înțelege de ce era liniștit atunci când se afla în greutăți și lipsuri” (HLL 88). Adesea îl întrebau: «De ce ții să fii așa deosebit de noi toți?» «Stă scris», spunea El: «Ferice de cei fără de prihană în calea lor, care umblă totdeauna după Legea Domnului! Ferice de cei ce păzesc poruncile Lui, care-L caută din toată inima lor, care nu săvârșesc nicio nelegiuire și umblă în căile Lui!»” (Psalmii 119:1-3).

„Isus nu se certa pentru drepturile Sale. Adesea l se făcea munca mai grea decât era nevoie, tocmai pentru că El era bun și nu se plângea. Cu toate acestea n-a greșit și nici nu S-a descurajat. El a trăit mai presus de toate aceste greutăți, de parcă era în lumina feței lui Dumnezeu. El nu se răzbuna când oamenii se purtau aspru cu El, ci plin de răbdare suferea insulta.” – E.G.W., *Hristos, Lumina lumii*, p. 89.

„Chiar din anii tinereții Sale a fost stăpânit de o singură țință: să trăiască pentru a-i face pe alții fericiți.” – E.G.W., *Hristos, Lumina lumii*, p. 70.

Partea IV – Apelul

Chemarea pentru fiecare creștin este clară: Urmează-mă! Conceptul este simplu și clar și ne provoacă. În această săptămână, haideți să lăsăm inima lui Isus să bată în noi, gândul Lui să stăruie în mintea noastră, interesele Lui să devină interesele noastre, prietenii lui să devină prietenii noștri. Să trăim și noi cum a trăit El.

(Dacă există un proiect concret al bisericii, este timpul să îl amintim și să devenim parte activă a predicii. Apelul trebuie să cheme, să schimbe, să responsabilizeze. Dumnezeu să binecuvânteze Cuvântul său, pe mesager și pe ascultători!)

Material realizat de pastorul Mihai Brașov, Conferința Muntenia.

PREDICA DE PE MUNTE – FERICIRILE

(Extras din capitolul cu același nume, „Predica de pe munte”, din cartea *Viața lui Iisus*) autor, Ellen G. White.

Rareori l-a adunat Isus numai pe ucenici pentru a le oferi cuvintele Sale. El nu i-a ales ca ascultători numai pe aceia care cunoșteau calea vieții. Lucrarea Lui era de a ajunge la mulțimile care zăceau în ignoranță și rătăcire. El împărțea învățăturile Sale pline de adevăr acolo unde puteau ajunge la mințile întunecate. Însuși Acela care era Adevărul stătea cu coapsele încinse și cu brațele mereu întinse pentru a binecuvânta și, prin cuvinte de avertizare, de îndemn și de încurajare, căuta să-i înalțe pe toți cei care veneau la El. Cu toate că a fost destinată ucenicilor, Predica de pe Munte a fost rostită în auzul mulțimii. După întărirea apostolilor prin binecuvântare, Isus a mers cu ei pe malul lacului. Aici, oamenii începuseră să se adune încă din zorii zilei. În afară de mulțimea obișnuită de prin cetățile Galileei, se găseau și oameni din Iudeea și chiar din Ierusalim, din Perea, din Decapole, din Idumeea, tocmai din sudul Iudeei; de asemenea, erau și din Tir și Sidon, cetăți feniciene de pe țărmul Mării Mediterane. „Când au auzit tot ce făcea, au venit”, „ca să-L asculte și să fie vindecați de bolile lor..., din El ieșea o putere care îi vindeca pe toți” (Marcu 3:8; Luca 6:17-19).

Țărmul îngust nu oferea condiții prielnice ca glasul Lui să fie auzit de cei care doreau, de aceea Isus S-a retras pe coasta muntelui. Ajungând la un podiș care oferea un loc plăcut de adunare pentru mulțimea nenumărată, S-a așezat pe iarbă, iar ucenicii și mulțimea l-au urmat pilda.

Locul ucenicilor era întotdeauna lângă Isus. Oamenii se îmbulzeau mereu în jurul Lui, totuși ucenicii înțelegeau că ei nu trebuie să fie dați la o parte din fața Lui. Ei se așezau chiar lângă El, ca să nu piardă niciun cuvânt din învățăturile Lui. Erau ascultători atenți, doritori să înțeleagă adevărurile pe care urmau să le propovăduiască în toate țările și pentru toate vremurile.

Cu simțământul că acum trebuie să se aștepte la ceva neobișnuit, s-au strâns lângă Învățătorul lor. Ei credeau că împărăția trebuie să se întemeieze în curând și, din evenimente dimineții, primiseră asigurarea că acum trebuie să se vestească ceva cu privire la această împărăție. Un sentiment de așteptare stăpânea și mulțimea, iar fețele oamenilor dădeau dovadă de marele lor interes. În timp ce oamenii stăteau pe coasta înverzită a dealului, așteptând cuvintele Învățătorului divin, inima le era plină de gânduri despre slava viitoare. Erau acolo cărturari și farisei care așteptau ziua când să stăpânească peste romanii priviți cu atâta ură și să aibă bogățiile și splendoarea marelui imperiu universal. Țăranii săraci și pescarii sperau să audă cuvinte de încurajare, și anume că sărăcăciunile lor colibe, hrana lor neîndestulătoare, viața lor de muncă, teama lor de lipsă trebuie să fie schimbate în palate pline de belșug și zile de viață ușoară. În locul hainelor aspre cu care se îmbrăcau ziua și în locul învelitorii cu care se acopereau noaptea, ei nădăjduiau ca Hristos să le dea hainele scumpe și bogate ale asupritorilor. Inima lor tresălta plină de

speranță îngâmfată că Israel trebuia să fie onorat în curând în fața națiunilor ca popor ales al Domnului, iar Ierusalimul să fie așezat în fruntea unui imperiu universal.

Hristos a dezamăgit nădejdea unei măreții lumești. În Predica de pe Munte, El a căutat să îndrepte ce se stricase printr-o greșită educație și să le dea ascultătorilor Săi o dreaptă concepție despre Împărăția și despre caracterul Său. Dar El n-a atacat direct rătăcirile oamenilor. El a văzut mizeria lumii adusă de păcat, dar nu le-a pus în față o descriere vie a stării lor de nelegiuire. I-a învățat lucruri nemărginit mai bune decât acelea pe care le cunoscuseră. Fără a combate ideile lor despre Împărăția lui Dumnezeu, El le-a făcut cunoscute condițiile intrării în această împărăție, lăsându-i pe ei să tragă concluziile privitoare la natura ei. Adevărurile pe care El le-a prezentat nu sunt de mai mică însemnătate pentru noi decât pentru mulțimea care-L urma pe Isus. Nu mai puțin ca ei, noi trebuie să învățăm principiile fundamentale ale Împărăției lui Dumnezeu.

Cele dintâi cuvinte ale lui Hristos pentru oamenii adunați pe munte au fost cuvinte de binecuvântare. Fericiți sunt aceia, a zis El, care își recunosc sărăcia spirituală și simt că au nevoie de mântuire. Evanghelia trebuie să le fie predicată săracilor. Ea nu le este descoperită celor îngâmfăți spiritual, celor care susțin că sunt bogați și n-au nevoie de nimic, ci oamenilor umili și întristați. Un singur izvor s-a descoperit pentru păcat, un singur izvor pentru cei săraci în duh.

Inima mândră se luptă să câștige mântuirea, dar atât vrednicia, cât și titlul nostru pentru cer se găsesc în neprihănirea lui Hristos. Domnul nu poate face nimic pentru refacerea omului până când, convins de propria slăbiciune și scăpat de încrederea în sine, nu se predă conducerii lui Dumnezeu. Atunci el poate să primească darul pe care Dumnezeu așteaptă să-l reverse. Nimic nu este reținut de la cel care își simte nevoia. El poate să vină fără nicio piedică direct la Acela în care locuiește toată plinătatea. „Căci așa vorbește Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt: «Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie, dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite»” (Isaia 57:15).

„Ferice de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați.”

Prin cuvintele acestea, Hristos nu ne învață că plânsul are putere în sine să ridice vina păcatului. El nu aprobă prefăcătoria sau umilința voită. Plânsul de care vorbește El aici nu înseamnă nici deprimare și nici lamentări. Deși ne întristăm din cauza păcatului, noi trebuie să ne bucurăm de prețioasele privilegii pe care le avem ca fii ai lui Dumnezeu.

Adesea, noi ne întristăm și plângem din cauză că faptele rele aduc urmări neplăcute pentru noi, dar aceasta nu e pocăință. Adevărata întristare pentru păcat este urmarea lucrării Duhului Sfânt. Duhul descoperă nerecunoștința inimii care L-a disprețuit și L-a întristat pe Mântuitorul și ne aduce în pocăință la piciorul crucii. Prin fiecare păcat, Isus este rănit din nou; și, atunci când privim la Acela pe care noi L-am străpuns, plângem pentru păcatele care au adus chin și suferință asupra Lui. Un astfel de plâns va duce la renunțarea la păcat.

Omul lumesc poate spune că întristarea aceasta este o slăbiciune, dar ea este puterea care îl leagă pe omul pocăit de Cel Veșnic cu legături ce nu pot fi sfărâmate. Ea arată că îngerii lui Dumnezeu aduc înapoi binecuvântările pierdute prin împietrirea inimii

și prin neascultare. Lacrimile celui care se pocăiește sunt doar picăturile de ploaie ce vin înaintea soarelui sfințeniei. Întristarea aceasta prevestește o bucurie care va fi ca un izvor viu pentru suflet. „Recunoaște-ți numai nelegiuirea, recunoaște că ai fost necredincios Domnului Dumnezeului tău”; „«Nu voi arunca o privire întunecată împotriva voastră, căci sunt milostiv», zice Domnul” (Ieremia 3:13,12). „Să dau celor întristați din Sion”, are El în gând, „să le dau o cunună împărătească în loc de cenușă, o haină de laudă în locul unui duh mâhnit” (Isaia 61:3).

Există mângâiere și pentru aceia care plâng în timp de întristare și încercare. Amărăciunea adusă de durere și umilință e mult mai de preț decât dedarea la păcate. Prin întristare, Dumnezeu ne descoperă punctele slabe din caracter, pentru ca prin harul Său să ne putem înfrânge defectele. Ne sunt descoperite capitole necunoscute ale vieții noastre și ni se dă ocazia să arătăm dacă primim mustrarea și sfatul lui Dumnezeu. Când suntem aduși în încercare, nu trebuie să ne irităm și să ne plângem. Nu trebuie să ne revoltăm și să ne smulgem de sub mâna lui Hristos. Trebuie să ne umilim sufletul în fața lui Dumnezeu. Căile Domnului sunt întunecate și triste pentru acela care așteaptă ca lucrurile să se desfășoare potrivit dorințelor sale. Pentru firea noastră omenească, ele se arată întunecoase și lipsite de bucurie. Dar căile lui Dumnezeu sunt căi pline de îndurare și sfârșitul este mântuirea. Ilie nu știa ce face atunci, în pustie, când zicea că nu-i mai trebuie viața și se ruga să moară. Domnul, în îndurarea Sa, nu S-a luat după cuvântul lui. În fața lui Ilie se afla încă o mare lucrare de făcut și, când lucrarea lui s-a terminat, el nu trebuia să piară în descurajare și în singurătatea pustietății. El nu avea să se pogoare în țărâna mormântului, ci să se înalțe în slavă, cu convoiul carelor cerești la tronul de sus.

Cuvântul spus de Dumnezeu pentru cel întristat zice: „I-am văzut căile, și totuși îl voi tămădui; îl voi călăuzi și îl voi mângâia pe el și pe cei ce plâng împreună cu el.” „Le voi preface jalea în veselie și le voi da bucurie după necazurile lor” (Isaia 57:18; Ieremia 31:13).

„Ferice de cei blânzi.”

Greutățile cu care avem să dăm piept pot fi foarte mult ușurate de umilința aceea care se ascunde în Hristos. Dacă avem umilința Domnului, ne vom ridica mai presus de dispreț, de refuzurile altora, de necazurile la care suntem expuși în fiecare zi și ele vor înceta să răspândească întuneric asupra spiritului nostru. Cea mai înaltă dovadă de noblețe la un creștin este stăpânirea de sine. Acela care, atunci când e tratat cu cruzime și insulte, nu păstrează un spirit calm și încrezător îi răpește lui Dumnezeu dreptul de a descoperi în el desăvârșirea Sa de caracter. Umlința inimii este tăria care dă biruință urmașilor lui Hristos; ea este dovada legăturilor lor cu Cerul.

„Domnul este înălțat; totuși vede pe cei smeriți” (Psalmii 138:6). Aceia care dau pe față spiritul blând și smerit al lui Hristos sunt priviți cu duioșie de Dumnezeu. Poate că lumea îi privește cu dispreț, dar în ochii Lui ei sunt de mare valoare. Nu numai cei înțelepți, cei mari, cei bogați vor câștiga dreptul de a pătrunde în curțile cerești; nu numai lucrătorul activ, plin de zel, care muncește neîncetat. Nu! Cel sărac în duh, care flămânzește după prezența lăuntrică a lui Hristos, cel smerit cu inima, pentru care ambiția cea mai înaltă este să facă voia lui Dumnezeu – și aceștia vor câștiga o intrare îmbelșugată. Ei vor face parte din numărul celor care și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mie-

lului. „Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu și-l slujesc zi și noapte în templul Lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie Își va întinde peste ei cortul Lui” (Apocalipsa 7:15).

„Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire.”

Simțământul de nevrednicie va face inima să flămânzească și să înseteze după neprihănire și dorința aceasta nu va fi dezamăgită. Aceia care Îi fac loc lui Isus în inima lor Îi vor simți iubirea. Toți aceia care doresc să ajungă la un caracter asemănător cu al lui Dumnezeu vor fi satisfăcuți. Niciodată Duhul Sfânt nu îl lasă neajutorat pe acela care-L caută pe Isus. El ia din lucrurile lui Hristos și i le descoperă. Dacă ochiul este ațintit asupra lui Hristos, lucrarea Duhului nu încetează până când sufletul nu ajunge să aibă chipul Lui. Elementul curat al iubirii va face sufletul să crească, dându-i destoinicia să ajungă la ținte mai înalte și să aibă cunoștințe mai mari în lucrurile cerești, așa încât el nu va rămâne neîmplinit.

„Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați.”

Cei îndurători vor afla îndurare, iar cei cu inima curată vor vedea pe Dumnezeu. Ori-ce gând necurat pângărește sufletul, distruge simțul moral și tinde să șteargă influențele Duhului Sfânt. El întunecă înțelegerea spirituală, așa că oamenii nu mai pot vedea pe Dumnezeu. Domnul poate și chiar iartă pe păcătosul care se căiește; dar, cu toate că este iertat, sufletul rămâne pătat. Acela care dorește să aibă o vie cunoaștere a adevărului spiritual trebuie să evite orice necurăție în vorbire sau în cuget.

Dar cuvintele lui Hristos cuprind mai mult decât eliberare de necurățiile senzuale, mai mult decât eliberarea de acele întinări ceremoniale, de care iudeii se fereau cu atâta grijă. Ceea ce ne împiedică să-L vedem pe Dumnezeu este egoismul. Spiritul egoist socotește că Dumnezeu este asemenea lui. Câtă vreme n-am renunțat la acest spirit, noi nu-L putem înțelege pe Acela care este iubire. Numai o inimă neegoistă și numai un spirit umil și încrezător Îl vor vedea pe Dumnezeu ca fiind „plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie” (Exodul 34:6).

„Ferice de cei împăciuitori.”

Pacea lui Hristos se naște din adevăr. Ea este în armonie cu Dumnezeu. Lumea este în vrăjmășie cu Legea lui Dumnezeu. Păcătoșii sunt în vrăjmășie cu Creatorul lor și, ca urmare, sunt în vrăjmășie unii cu alții. Dar psalmistul spune: „Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta și nu li se întâmplă nicio nenorocire” (Psalmii 119:165). Oamenii nu pot să producă pace. Planurile omenești pentru înnobilarea și înălțarea oamenilor sau a societății nu vor fi în stare să producă pace, deoarece ele nu pot atinge inima. Singura putere care creează sau care perpetuează adevărata pace este harul lui Hristos. Când acesta este sădit în inimă, el va îndepărta patimile care provoacă cearta și dezbinarea. „În locul spinului se va înălța chiparosul, în locul măcăcinilor va crește mirtul”, iar pustietatea vieții „se va veseli și va înflori ca trandafirul” (Isaia 55:13; 35:1).

Mulțimile erau uimite de această învățătură, care se deosebea atât de mult de preceptele și de purtarea fariseilor. Oamenii ajunseseră să creadă că fericirea constă în de-

ținerea de bunuri lumești și că renumele și onoarea oamenilor merită să fie dorite. Li se părea foarte plăcut să fie numiți „rabi” și să fie lăudați ca fiind înțelepți și evlavioși, de aceea își înșirau virtuțile în fața lumii. Acestea erau privite ca o încununare a fericirii.

Dar, în fața acestei mulțimi nenumărate, Isus a spus că bogățiile și onoarea lumească erau singura răsplată pe care aveau să o primească asemenea persoane. El vorbea cu siguranță și cuvintele Lui erau însoțite de o putere convingătoare. Oamenii au tăcut, și un simțământ de teamă i-a pătruns. Tulburați, au început să se privească unul pe altul. Care dintre ei putea să fie mântuit, dacă învățăturile Omului acestuia erau adevărate? Mulți dintre ei erau convinși că Învățătorul acesta atât de deosebit era mânat de Duhul lui Dumnezeu și că ideile exprimate de El erau dumnezeiești.

După ce a explicat ce constituie adevărata fericire și cum poate să fie obținută, Isus a arătat mai clar datoria ucenicilor, ca învățători aleși de Dumnezeu pentru a-i conduce pe alții pe cărarea neprihănirii și a vieții veșnice. El știa că ei vor suferi adesea dezamăgiri și descurajare și că vor da piept cu o împotrivire hotărâtă, că vor fi insultați și că mărturia lor va fi lepădată. El știa bine că, în împlinirea misiunii lor, oamenii umili, care ascultau atât de atent cuvintele Sale, aveau să sufere calomnie, tortură, închisoare și moarte și de aceea a continuat:

„Ferice de cei prigonți din pricina neprihănirii, căci a lor este Împărăția cerurilor! Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni, vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră! Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot așa au prigonit pe prorocii care au fost înainte de voi.”

Lumea iubește păcatul și urăște neprihănirea și aceasta a fost cauza vrăjmășiei față de Isus. Toți aceia care refuză iubirea Lui nemărginită vor socoti creștinismul ca un izvor de tulburări. Lumina lui Hristos îndepărtează întunericul care acoperă păcatele lor și nevoia de reformă să dă pe față. În timp ce aceia care se predau influenței Duhului Sfânt încep să se lupte cu ei înșiși, aceia care se alipesc de păcat se luptă împotriva adevărului și a reprezentanților lui.

În felul acesta izbucnește conflictul, iar urmașii lui Hristos sunt acuzați că provoacă tulburări. Însă comuniunea lor cu Dumnezeu este aceea care le aduce vrăjmășia din partea lumii. Ei suferă ocara lui Hristos. Ei merg pe cărarea urmată de oamenii cei mai nobili de pe pământ. Ei trebuie să facă față persecuției nu cu întristare, ci cu bucurie. Orice încercare de foc este mijlocul folosit de Dumnezeu pentru curățirea lor. Cu fiecare încercare, ei sunt mai pregătiți să fie împreună-lucrători cu El. Fiecare luptă își are locul ei în bătălia cea mare pentru neprihănire și fiecare va spori bucuria triumfului lor final. Având în vedere lucrul acesta, încercarea credinței și a răbdării lor va fi primită cu voie bună, nu cu teamă și nici cu gândul de a o înlătura. Dornici să-și îndeplinească misiunea față de lume și așteptând aprobarea lui Dumnezeu, slujitorii Săi trebuie să-și îndeplinească toată datoria fără să țină seama de teamă sau de favoarea oamenilor.

Material realizat de pastor Mihai Papadopol, Conferința Muntenia.

VEȚI FI CAP ȘI NU COADĂ

Influența Bibliei asupra comportamentului

Introducere

Cartea Deuteronom, cea de-a cincea carte a lui Moise, este o aducere aminte a legii lui Dumnezeu și prezentarea unor noi îndemnuri. Spre finalul cărții, în capitoul 28, întâlnim prezentarea binecuvântărilor lui Dumnezeu pentru poporul Său. Rubrica acestora se încheie cu versetele 13-14.

Acest pasaj îl poziționează pe copilul lui Dumnezeu la un nivel foarte înalt – „VEI FI CAP, NU COADĂ”; întotdeauna vei sus și niciodată jos. Nu trebuie însă să pierdem din vedere faptul că această poziție este condiționată de ascultarea poruncilor Domnului, fără a te abate nici la dreapta, nici la stânga.

Ce înseamnă a fi cap și nu coadă? Desigur că această afirmație cuprinde mai multe domenii ale vieții unde Dumnezeu și-ar fi dorit ca poporul Său să exceleze. Ne putem referi la aspectul material, intelectual, relațional, educațional, spiritual. Aș dori, însă, să subliniez o dimensiune pe care de multe ori o neglijăm, dar în care copiii lui Dumnezeu ar trebui să promoveze excelența, și anume noblețea caracterului, frumusețea comportamentului, amabilitatea și politețea.

O perspectivă biblică asupra comportamentului

Dintotdeauna așteptările lui Dumnezeu cu privire la om au fost mari pentru orice domeniu al vieții, dar mai ales cu privire comportament. Ar trebui să privim lucrul acesta din perspectiva creației, unde Dumnezeu specifică faptul că omul a fost creat după chipul Său. Așadar, omul trebuie să fie o reflectare a lui Dumnezeu și în domeniul relațiilor interumane și a buneicuvinițe.

Aș dori să privim lucrul acesta prin prisma a trei personaje biblice:

1. Daniel și prietenii lui.

Din relatarea Scripturii reiese că tinerii aceștia aveau știință și pricepere pentru tot felul de scrieri, precum și înțelepciune. În urma testului la care au fost supuși, Nebucadnețar, stând de vorbă cu ei, i-a găsit de zece ori mai destoinici decât toți ceilalți. Înțelepciunea și pricepera de care au dat dovadă nu cred că se referă doar la aspectul informațiilor acumulate, ci și la un limbaj ales și un comportament ireproșabil. Experiențele de viață care au urmat au demonstrat din plin noblețea caracterului lor. În privința lui Daniel, în mod deosebit, remarcăm excelența (Daniel 6:3), ceea ce seamănă cu „VEȚI FI CAP ȘI NU COADĂ”. Faptul că pârâșii săi nu au putut să găsească nimic, niciun lucru vrednic de mustrare, subliniază nu doar excelența, ci și comportamentul ireproșabil. În

contextul nefericit în care se afla, sub condamnarea decretului imperial, este surprinzător comportamentul său în relație cu cei care ar fi dorit să-i facă rău. Nu găsim din partea lui niciun reproș, nicio acuzație la adresa lor, deși omenește ar fi fost îndreptățit. Daniel și prietenii lui rămân ca exemple de înaltă noblețe sufletească.

2. Moise.

Suntem plăcut surprinși de remarca din Numeri 12:3, unde se subliniază noblețea caracterului său. Moise: cel mai blând? E oarecum normal să ne întrebăm acest lucru, întrucât comportamentul lui Moise din prima parte a vieții sale ne arată mai degrabă reversul, adică asprimea, duritatea și violența. (Exod 2:11-14). Remarcăm așadar că Moise nu a avut un comportament frumos, exemplar din fire, ci mai degrabă acesta a fost rezultatul școlii formative de 40 ani din pustia Madianului, în care se lasă transformat de Dumnezeu.

3. Ioan și Iacov.

În dreptul acestora găsim o remarcă spusă chiar de Mântuitorul, care nu le face deloc cinste, și anume *fii ai zgomotului* (Marcu 3:17). Traducerea acestei expresii libere înseamnă mai degrabă fii ai zgomotului, sau ai mâniei. Aceste caracteristici nu se sfiau să le afirme nici chiar public (Luca 9:54). Din fire aveau defecte serioase: erau mândri, dornici de afirmare, ambițioși, impulsivi și plini de resentimente și răzbunare. Deși acestea erau aspecte negative ale comportamentului lor, descoperim în viața lor puterea transformatoare a lui Dumnezeu și în mod deosebit a lui Ioan, care devine ucenicul iubirii, raportându-se cu multă dragoste la semenii săi.

Așadar, indiferent că vorbim despre Daniel și prietenii lui, Moise, Ioan și Iacov și alții, descoperim puterea transformatoare a lui Dumnezeu asupra comportamentului și felului de raportare la cei care sunt semenii noștri.

Cu siguranță că astăzi oricine se lasă influențat de Cuvântul întrupat și scris va demonstra amabilitate, politețe și maniere deosebite.

Ellen White, despre influența Bibliei asupra comportamentului

„Religia Bibliei nu este o influență printre multe altele; influența ei trebuie să fie supremă, depășind și stăpânind totul. Ea nu trebuie să fie ca niște pete de vopsea împrăștiate pe pânză, ci să cuprindă întreaga viață, ca și când pânza ar fi fost cufundată în vopsea, până când fiecare fir al țesăturii a prins o culoare intensă, de neșters.” – E.G.W., *Hristos, Lumina lumii*, p. 312

„Fiecare cercetător al Bibliei, care cunoaște adevărul descoperit nu numai prin folosirea intelectului, dar și prin puterea sa transformatoare asupra inimii și caracterului, va reprezenta caracterul lui Dumnezeu în lumea noastră printr-o viață ordonată și o conversație cuviincioasă. Pătrunderea cuvântului dă lumină.” – E.G.W., *Principiile fundamentale ale educației*, p. 377

„Adevărul are puterea de a-l înălța pe cel care îl primește.” – E.G.W., *Sfaturi pentru sănătate*, p. 256)

„Religia lui Hristos are o înrâurire așa de puternică asupra sentimentelor lui, ea pătrunde așa de adânc la nivelul celor mai profunde motivații interioare, exercită o influență așa de mare asupra vieții și îi conferă caracterului o asemenea stabilitate și fermitate, încât nu poate fi comparată cu nimic altceva. Pe cel care o deține, religia lui Hristos îl conduce tot mai sus, inspirându-i scopuri nobile, învățându-l decența în comportament și atribuind fiecărei fapte demnitatea cuvenită.” – E.G.W., *Slujitorii Evangheliei*, p. 127

„Religia Bibliei nu este destinată a sta închisă între două scoarțe de carte sau între zidurile unei biserici ..., ci ea trebuie să sfințească viața zilnică și să fie manifestată în orice acțiune, cum și în toate relațiile sociale de viață. O astfel de religie stă într-un contrast izbitor cu aceea a fariseilor, care consta numai în respectarea exterioară a regulilor și formelor, dar care nu exercită nicio influență înnobilitoare asupra vieții lor. – E.G.W., *Hristos, Lumina lumii*, p.180

Importanța unui caracter nobil

„Dragostea ... nu se poartă necuviincios.” „Valoarea politeții este prea puțin apreciată. Multora le lipsește acea delicatețe a manierelor. Multora le lipsește – ce trist – amabilitatea. Această deficiență le umbrește propria fericire și scade din valoarea slujirii lor față de alții. Multe din experiențele cele mai dulci și mai utile ale vieții sunt jertfite de către cei nepoliticoși, adesea doar prin neatenție. Esența adevăratei politeți este respectul față de ceilalți. Educația de bază, trainică, este aceea care răspândește simpatia și încurajează bunătatea față de oricine.” – E.G.W., *Educație*, pp. 240–241

Adevărata sursă a nobleței

„Adevăratul rafinament al gândirii și comportamentului se învață mai bine în școala Învățătorului divin. Iubirea Sa, care cuprinde inima, dă caracterului acele atingeri modelatoare care o schimbă după chipul propriei Sale inimi. Această educație conferă o demnitate de origine cerească și o ținută de bună-cuviință. Ea oferă o personalitate plăcută și o delicatețe a modului de comportare care nu va putea fi niciodată egalată de rafinamentul de suprafață al celor din înalta societate.” – E.G.W., *Educație*, p. 241

„Educația, cultura, exercitarea voinței, eforturile omenești: toate acestea au sfera lor de acțiune, dar aici ele sunt cu totul fără putere. Ele pot produce o corectă comportare exterioară, dar nu pot schimba inima; ele nu pot curăți izvoarele vieții. Trebuie să existe o putere care să lucreze dinăuntru, o nouă viață de sus, mai înainte ca oamenii să poată fi schimbați de la păcat la sfințenie. Această putere este Hristos.” – E.G.W., *Calea către Hristos*, p. 18

Biblia prescrie curtoazia și ne prezintă multe ilustrații legate de acel spirit lipsit de egoism, de bună-cuviință delicată, de purtare cuceritoare, ce caracterizează adevărata politețe. Acestea nu sunt decât reflecții ale caracterului lui Hristos. Toată blândețea și curtoazia adevărată din lume, chiar și printre aceia care nu recunosc Numele Său, sunt

de la El. Iar Domnul dorește ca aceste caracteristici să fie reflectate perfect în copiii Săi. Scopul Său este ca oamenii să privească în noi frumusețea Sa.

Concluzii

„Chiar numai o singură trăsătură rea de caracter, o singură dorință păcătoasă, cultivată perseverent, vor face în cele din urmă fără efect puterea Evangheliei.” – E.G.W., *Calea către Hristos*, p. 34

„Nu va mai fi un al doilea timp de har în care să ne pregătim pentru veșnicie. Viața aceasta este singura noastră oportunitate de a ne forma caractere pentru cer.” – *Semnele Timpului*, 22 noiembrie 1905).

Așadar, să folosim orice ocazie din partea cerului pentru modelarea caracterelor noastre, în așa fel încât să fim o reflectare a chipului lui Dumnezeu. Să nu uităm niciodată că suntem fii ai Regelui divin, iar lucrul acesta ne responsabilizează pentru a trăi frumos, în pace și armonie cu semenii noștri, demonstrând un comportament ireproșabil, o înaltă ținută morală și sufletească și maniere deosebite. Fie ca declarația: „VEȚI FI CAP ȘI NU COADĂ” să se împlinească în viața noastră și din punct de vedere al caracterului, al nobleței sufletești, al politeții și respectului pentru ceilalți. Amin!

Material realizat de pastor Mugurel Crăciun, Conferința Muntenia.

CE FACI CÂND LIPSESC MODELELE?

Lată-ne în fața unei ocazii frumoase, frumusețea ei neavând de-a face cu ceea ce este vizibil, ci este dată de faptul că Cineva care ne poate schimba viața Se ocupă de noi. Poți găsi în biserici persoane încântate să audă lucruri tari, altele încântate să audă lucruri plăcute urechilor. Evanghelia poate fi distorsionată fie într-un fel, fie în altul. Suntem oameni care avem nevoie să se strige la noi? O dată înțeleg, dar... mereu? Ați văzut dinții unora hrăniți cu lucruri tari? Să cerem de la Dumnezeu o inimă bună.

În timp ce zilele se scurg, ne dăm seama că viața noastră este determinată de legăturile puternice dintre noi. Este greu să apreciezi valoarea unui model în viața cuiva. Vedem atâția oameni marcați de faptul că în viața lor a fost cineva care a lăsat un gest, un cuvânt. Sunt familii și biserici care stau în picioare pentru că au un model.

Justificarea românului de rând când este întrebat de ce practică un obicei sau acordă atenție unei tradiții – așa am pomenit – este o mare inconsecvență. Există o idolatrie a modelelor omenești fie în modă, politică, sport, religie. Ce faci însă când nu ai un model? Când cei din casa ta, biserica, școala, când toți te trag în jos? Biblia amintește de situații când Dumnezeu căuta un model pentru popor și nu găsea niciunul. Tema se numește: Ce faci când lipsesc modelele?

1. Nu te pierde în casă!

1 Sam. 3:1-4 – „Tânărul Samuel slujea Domnului înaintea lui Eli. Cuvântul Domnului era rar în vremea aceea, și vedeniile nu erau dese. Tot pe vremea aceea, Eli începea să aibă ochii tulburi și nu mai putea să vadă. El stătea culcat la locul lui, iar candela lui Dumnezeu nu se stinsese încă; și Samuel era culcat în Templul Domnului, unde era chivotul lui Dumnezeu. Atunci Domnul a chemat pe Samuel.”

a. Avem în față o perioadă de mare confuzie în interiorul poporului evreu, când fiecare făcea ce-i plăcea. Era o aversiune față de autoritate pe care o vedem și astăzi. Observ o plăcere la unii de a înnegri reperele autorității divine ca în acest fel ei să se simtă bine într-o atitudine sfidătoare. În timpul acesta, o femeie reușește să aibă primul copil și, pentru că vede în acest copil un dar de sus, hotărăște să-l predea preoților de la templu, să slujească Domnului. Știind ce se întâmplă acolo, ați fi procedat ca Ana?

Eli nu mai vedea fizic, dar boala fizică era reflectarea unei boli spirituale, nu mai avea nici viziunea spirituală, iar Dumnezeu nu-l mai folosea. Bisericile mor pentru că sunt conduse de oameni care și-au pierdut viziunea spirituală, nu știu să se retragă când și-au pierdut vederea. Ar fi nevoie să verificăm, ca și Isus pe drumul spre Emaus, dacă e cazul să mai continuăm. S-a făcut că vrea să meargă mai departe. Ți-ai împlinit scopul, retrage-te și lasă pe alții sau du-te unde este nevoie de tine, altfel ucizi tot ce ai construit până acum, ca Eli. În loc să scufunzi nava și să pieri odată cu ea, lasă alt căpitan și vei ajunge și tu de partea cealaltă.

b. Este încurajator să aflăm că Dumnezeu nu are nevoie de un loc perfect, de o biserică perfectă pentru a se descoperi aceluia care îl caută. Biserica este un loc imperfect, uneori este plină de fiii lui Eli, modele rele, oameni lacomi care nu cunoșteau pe Domnul. Poate pași în întuneric și să zică să fie lumină. Pot crește în această biserică, pot împlini chemarea lui Dumnezeu aici. Chiar în acest sanctuar corupt, Samuel poate avea propriile alegeri. Nu ești condamnat să depinzi de modele imperfecte, poți avea o experiență personală în care să cunoști pe Dumnezeu.

Când lipsesc modelele, apare nevoia unei cunoașteri personale: Ezechiel 14:20 – „...și ar fi în mijlocul ei Noe, Daniel și Iov, pe viața Mea – zice Domnul Dumnezeu – că n-ar scăpa nici fii, nici fiice, ci numai ei și-ar mântui sufletul prin neprihănirea lor.” Ne plângem de lipsa unui model, însă și dacă am avea pe acești trei, tot nu ar fi suficient.

Poporul evreu a avut privilegiul unui lider care i-a determinat să părăsească locul unde au crescut. 1 Cor. 10:1-5 – „Fraților, nu vreau să nu știți că părinții noștri toți au fost sub nor, toți au trecut prin mare, toți au fost botezați în nor și în mare, pentru Moise; toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească, și toți au băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei, și stâncă era Hristos. Totuși, cei mai mulți dintre ei n-au fost plăcuți lui Dumnezeu, căci au pierit în pustie.” Acești oameni au mers pe calea credinței doar pentru un model omenesc, lucrul acesta i-a ajutat o vreme, dar nu au fost plăcuți lui Dumnezeu și au pierit pe parcurs.

c. După ce în capitolul 11 avem expuși eroii credinței ca niște modele remarcabile, în Evrei 12:1-2 – „Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică, și păcatul care ne înfășoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus.” Evrei 12:13 – „Croiți cărări drepte cu picioarele voastre, pentru ca cel ce șchiopătează să nu se abată din cale, ci mai degrabă să fie vindecat.”

2. Pe cine cheamă?

a. Versetul 4-9: „Atunci Domnul a chemat pe Samuel. El a răspuns: «Iată-mă!» Și a alergat la Eli și a zis: «Iată-mă, căci m-ai chemat.» Eli a răspuns: «Nu te-am chemat; întoarce-te și te culcă.» Eli a înțeles că Domnul cheamă pe copil și a zis lui Samuel: «Du-te de te culcă; și dacă vei mai fi chemat, să spui: Vorbește, Doamne, căci robul Tău ascultă.»”

O chemare a început să-l tulbure noaptea. Știți pe cine va chema El? Pe acela care nu se mulțumește să fie un om obișnuit, ca toți ceilalți. Ceea ce împiedică pe mulți dintre noi să fie chemați ca Samuel este că vrem și ne place să fim obișnuiți, normali, să avem nopți liniștite. Chemarea te face diferit, te umple cu mesaje neplăcute pentru cei din jur, uneori oameni importanți de care depinzi. Au fost modele pentru tine, dar înțelegi că nu sunt ceea ce trebuie. Oamenii sunt geloși pe cei diferiți.

Dumnezeu îl cheamă, și Samuel merge la Eli. Este ciudat că atunci când Dumnezeu ne cheamă, mergem la oamenii pe care îi cunoaștem. Te cheamă la Sine și tu mergi la oameni care, ca și Eli, îți vor spune că poți să dormi mai departe în timp ce Dumnezeu

te cheamă. Vreau să mă boteze X, să vorbească X. Cei chemați fac uneori lucruri greșite, ca Iona, care pleacă la Tars, se aruncă în decadență. Le este frică de ceea ce va spune Dumnezeu. Dumnezeu te cheamă, și tu mergi la bar, la fotbal.

b. Când cunoști pe Dumnezeu, te cunoști pe tine, ceea ce nu se întâmplă când ai doar modele umane. Până să cunoască pe Isus, Petru se știa bun ca pescar. După aceea a aflat că va fi pescar de oameni. Este adevărat pentru niciunul dintre noi nu vom ști ce avem de făcut până nu vom ști cine suntem. Bisericele sunt pline de oameni pierduți care se ceartă pentru orice, geloși pentru poziții, egoiști, nu știu cine sunt pentru că nu cunosc pe Domnul. De aceea este important să cunoști pe Dumnezeu, care îți dă direcție, altfel ești ca o minge de fotbal, vulnerabil la atingerea tuturor. Când cineva te atinge, îl urmezi, dar nu e mâna Domnului. Fără această atingere, Samuel ar fi fost un talent eşuat, pentru că nu avea modele bune.

Eli nu putea vedea, dar a înțeles că este vorba despre Dumnezeu care cheamă. În ciuda lucrurilor imperfecte, biserica creează atmosfera pentru ca Dumnezeu să-ți vorbească. De aceea îmi place biserica, dar ea nu Îl poate înlocui pe Dumnezeu. Cineva va prezenta un mesaj, un sfat ca al lui Eli. O generație a fost schimbată.

c. Samuel află că el caută soluții la un model care nu îl poate ajuta. Este posibil să te arunci într-o situație care nu ți se potrivește. Aici este miza cea mare, aici se despart destinele, aici au loc alegerile care te apropie de veșnicie, acum ieși din mizerie când îți dai seama că nu te potrivești acolo. Așa s-a întors fiul risipitor acasă. Nu mă potrivesc la cârciumă, nu mă potrivesc în această relație, în acest conflict, în acest compromis, ies de aici, mă cheamă altcineva, altceva. Cauți modelul ceresc și acesta este cel mai frumos lucru în dreptul tău.

Este timpul să iei în serios chemarea ta. Nu-ți fie frică să fii diferit, înfrânge tendința de a fi obișnuit. Când nu te mai bucuri de viață, când simți că nu te mai potrivești, când mergi la cei care te resping, să știi că Dumnezeu te cheamă. Când modelele omenești te dezamăgesc rând pe rând, e vremea să descoperi ceva solid, Stânca Hristos.

Material pregătit de pastor Ninu Pădure, Conferința Muntenia.

SINCERITATE SPIRITUALĂ VERSUS CONSIMȚĂMÂNT RECE FAȚĂ DE RÂNDUIELI?

Se povestește despre un grup de credincioși care mergeau în zi de Sabat la biserică. Pe drum, în timp ce erau implicați în discuții animate legate de descoperirile din ultima săptămână, aud un strigăt de ajutor care venea din direcția mlaștinii din apropiere. Impaciențați, au alergat să vadă ce s-a întâmplat și au aflat curând: un om neatent căzuse în mlaștină. Au început să se întrebe unul pe altul dacă Biblia le permite sau nu să ajute pe un om în Sabat. După mai multe discuții, unul dintre ei le-a citit celorlalți cum Însuși Domnul Isus a vindecat oamenii în ziua Sabatului. Însă nu toți au fost convinși legat de cum ar putea să procedeze în această situație.

Unul dintre ei, care era cunoscut ca un apărător al legilor, a luat cuvântul și i s-a adresat celui din mlaștină: „Muritor fără minte, ai știut că trebuie să o iei la dreapta, dar ai luat-o la stânga... acum suportă consecințele!” Un altul dintre ei, care era orășean și avea o meserie sedentară, i-a spus acestuia: „Dacă ai vreodată probleme cu ieșirea din mlaștină, te aștept la mine la birou să discutăm despre modalitățile de a face acest lucru.”

La auzul acestor „binevoitori”, bietul om care se scufunda, părea „încântat” să afle asemenea sfaturi. Altul dintre ei a venit cu o altă soluție mai ingenioasă: a umplut un trunchi de copac cu cartonașe cu texte biblice de memorat și le-a aruncat spre acesta, lovindu-l însă în cap, așa că l-a afundat și mai mult în noroi...

Între timp se apropie un tânăr îmbrăcat la costum și cu pantofii lustruiți, care mergea tot spre biserică. Analizând rapid situația, fără să stea pe gânduri și-a scos repede pantofii din picioare și haina cea frumoasă și, făcând repede rost de o sfoară, s-a legat cu ea de un copac, după care a sărit în mlaștină după omul în nevoie, scoțându-l înainte ca acesta să se afunde de tot.

Atunci când ne punem în locul personajelor din această povestire, probabil că cel mai adesea ne-am identifica cu ultimul personaj, însă dacă ne întrebăm în mod serios ce am fi făcut în locul acestora în situații în care observăm oameni în nevoie în ziua de Sabat, nu știu cât de mulți am fi procedat ca ultimul dintre personaje. Probabil cei mai mulți dintre noi, în loc să ne gândim la nevoia stringentă a acelui om de a fi ajutat, punându-ne în situația acestuia (Matei 7:12), am fi făcut teologie stând pe margine și ne-am fi gândit să ne continuăm drumul la biserică, pentru a fi bine văzuți și pentru a avea un Sabat liniștit mai departe. De multe ori ni se întâmplă să uităm faptul că Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, Isus Hristos, în lumea noastră tocmai ca să ne demonstreze cum este El. Și nu au fost puține ocaziile în care El a procedat altfel decât se așteptau oamenii din vremea Sa, folosind cuvinte precum: „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc (Matei 5:17) sau: „Nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi” (Matei 9:12).

Există riscul ca, deși ne numim creștini și ar trebui să ne asemănăm cu Cel de la care provine acest frumos nume (Iacov 2:7), să nu reușim să înțelegem faptul că Dumnezeu a

spus: „Milă voiesc, iar nu jertfe” (Matei 12:7). Dumnezeu ar vrea să ne gândim la valoarea infinită a unui suflet mai mult decât la îndeplinirea anumitor tradiții și ritualuri bisericești care, atunci când nu sunt înțelese în adevăratul lor sens, devin doar învățături și porunci omenești (Matei 15:9).

În învățătura Sa, Domnul Isus Hristos a pretins de la oamenii care voiau să-L urmeze să-L iubească mai presus chiar decât pe ceilalți membri ai familiei (Matei 10:37), însă acest lucru era opusul a ceea ce cărturarii și fariseii îi învățau pe oamenii din vremea lor, precum spălarea ritualică (Marcu 7:8) sau a le spune părinților că au închinat lui Dumnezeu ceea ce ar fi trebuit să facă pentru a-i ajuta (Marcu 7:11).

Până și ucenicilor le-a fost greu să înțeleagă principiul adevărat al punerii în aplicare al acestei învățături, având adeseori prejudecăți față de străinii care veneau la Domnul Isus (Matei 15:23) sau față de mamele cu copii (Matei 19:13), care făceau același lucru. Cu toate acestea, Ioan, care este supranumit și „ucenicul iubit”, a înțeles cu timpul acest principiu și l-a exemplificat mai târziu prin cuvintele din 1 Ioan 4:20,21.

Ar fi bine să ne luăm timp să medităm asupra următoarei întrebări: avem o religie caracterizată de principiul din textul de mai înainte sau este doar una bazată pe forme și ritualuri reci? Poate auzim adesea din partea diferiților aparținători ai bisericii ideea că biserica din care fac parte deține adevărul. Este acest lucru înțeles într-un mod corect sau este denaturat?

În primul rând, Biblia amintește faptul că Adevărul este o persoană, și anume Isus Hristos (Ioan 14:6). În alt context, Domnul Isus oferă învățătura că o închinare adevărată constă nu doar în adevăr, ci și în duh (Ioan 4:23). Putem concluziona astfel că adevărul constă într-un echilibru între Lege și har, între dreptate și dragoste (Psalmii 85:10). În lipsa unei îmbinări echilibrate ale acestora, se poate ajunge în situația tristă în care, deși vrem să facem binele, putem ajunge de fapt să facem răul, crezând că de fapt îndeplinim binele (Isaia 5:20, Romani 1:32), îndepărtându-i pe oamenii care ar vrea să îl cunoască pe Hristos, fiind chiar o piedică pentru cei care vor să intre în Împărăția cerurilor (Matei 23:13).

Se mai întâmplă uneori ca, din dorința de a dobândi cunoștințe cu privire la mântuire, este pierdut din vedere faptul că cel mai adesea „cunoștința îngâmfă, pe când dragostea zidește” (1 Corinteni 8:1). În același timp, din dorința de a avea o credință autentică în Dumnezeu și o speranță în revenirea Sa, există riscul de a uita faptul că dragostea este chiar mai mare decât cele două (1 Corinteni 13:13).

Acest lucru are rolul de a ne sublinia faptul că o religie adevărată este aceea care nu doar îi învață pe oameni care este adevărul, ci îi încurajează pe aceștia să fie dispuși la sacrificiu în favoarea semenilor lor, așa cum Însuși Dumnezeu a făcut la căderea omului în păcat, trimițându-L pe Însuși Fiul Său să moară pentru acesta (Romani 5:8). Dumnezeu ne cere să-L punem pe El și Împărăția Sa mai presus decât orice altceva (Matei 6:33), dar El vrea de asemenea să ne punem credința în practică.

Dacă lucruri bune în sine, precum mersul la biserică, studiul Bibliei sau rugăciunea, ne fac să ne îndepărtăm de ceilalți oameni, ar trebui să ne rugăm Domnului pentru o schimbare în ceea ce privește atitudinea noastră față de semenii. „În relațiile noastre, pierdem foarte mult prin lipsa de simpatie unul față de altul. Cine se izolează de ceilalți, pentru a trăi doar pentru sine, nu se află în poziția în care l-a chemat Dumnezeu. Cultiva-

rea aptitudinilor noastre naturale de a stabili relații sociale ne face capabili să simțim cu alții și constituie mijlocul prin care ne dezvoltăm în slujba lui Dumnezeu.” (Ellen White, *Rugăciunea*, capitolul 29).

Această învățătură nu este prezentă doar în Noul Testament, ci și în Vechiul Testament, pentru că Dumnezeu este neschimbător (Maleahi 3:6, Evrei 13:8). În 2 Cronici 30 este descris împăratul Ezechia, care încearcă să facă o reformă și să determine poporul să se întoarcă la Dumnezeu. Această reformă necesară era atât de greu de realizat, încât nici chiar preoții nu au putut să se sfințească într-un număr suficient de mare pentru ca Paștele să aibă loc la timpul stabilit.

După o consfătuire a împăratului cu căpeteniile sale, s-a luat hotărârea ca Paștele să fie ținut la o altă dată, în ziua a 14-a a lunii a doua (v. 2). Având în vedere noutatea situației, întrucât pentru mai mulți dintre cei adunați era un eveniment care avea loc după o lungă perioadă de pauză, rezultatul a fost că în adunare erau mai multe persoane care nu apucaseră să se sfințească (v. 17). Acest lucru s-a rezolvat prin faptul că leviții au înjunghiat ei înșiși jertfele pentru cei care nu erau curați, iar Ezechia s-a rugat prin următoarele cuvinte: „Domnul, care este bun, să ierte pe toți cei ce și-au pus inima să caute pe Domnul Dumnezeuul părinților lor, măcar că n-au făcut sfânta curățire” (v. 18, 19).

Privind dintr-o anumită perspectivă, ar părea de așteptat ca Dumnezeu să nu primească aceste jertfe, întrucât acestea nu fuseseră făcute după rânduiala, însă raportul biblic este surprinzător cu privire la răspunsul lui Dumnezeu: „Domnul a ascultat pe Ezechia și a iertat poporul.” (v. 20)

Acest exemplu biblic ne ajută să înțelegem faptul că Ezechia a înțeles care este caracterul, modul de gândire și scopul lui Dumnezeu față de creația Sa, și anume acela de a salva și de a mântui sufletele oamenilor (Luca 9:56, 2 Petru 3:8).

„Nu toate au fost făcute conform literei stricte a legii, ci, întrucât împrejurările făcuseră aceasta cu neputință, a fost respectat spiritul legii. Dumnezeu este rațional, iar adevărații slujitori ai Lui sunt oameni cu judecată și bun-simț. Oricine este angajat în lucrarea Domnului va vedea că uneori se pot ivi împrejurări extreme care schimbă situația, când judecata și rațiunea trebuie să înlocuiască stricta observare a literei legii. Aceasta nu este o scuză pentru delăsare sau lipsa disciplinei, dar situațiile de urgență trebuie tratate așa cum o cer circumstanțele. (...) Faptul că Domnul a ascultat rugăciunea arată că, în ochii Săi, este de preferat sinceritatea spirituală în locul consimțământului rece și formalist față de prescripțiile legale stricte. (*Comentariul biblic adventist* la versetele 19-20).

Merită subliniat faptul că este nevoie de o distincție clară între situațiile obișnuite și cele de urgență, în care ar trebui procedat altfel decât ar fi normal, fără ca acest lucru să fie un compromis. Ideea centrală este că, în astfel de situații de urgență, adaptarea echilibrată la perioadă de criză este mai de dorit decât respectarea unor forme reci. În astfel de contexte, pentru a putea îndeplini planul lui Dumnezeu, în biserica Sa este nevoie de o viziune protestantă folosind principiul luminii crescânde (Proverbe 4:18), în lipsa căruia se poate repeta trista istorie a poporului Israel, și anume de a ne închista în tradiții și ritualuri fără a le înțelege înseamnăta, motiv pentru care Dumnezeu nu are cuvinte prea frumoase de spus pentru cei din biserica Laodicea, pe care îi numește căldicei (Apocalipsa 3:16).

Orice schimbare are drept consecință o criză, acesta fiind probabil motivul pentru care în general orice grup de oameni, dintre care membrii bisericii nu fac excepție, nu sunt dispuși la schimbări care i-ar ajuta să facă un pas mai aproape de Dumnezeu. Cu toate acestea, Dumnezeu are căile Sale proprii atunci când observă că nimic nu mai poate mișca poporul Său din încropeala în care se află.

Situația recentă a pandemiei Covid-19 ne-a pus în fața unei situații noi, în care sunt modificate mai multe dintre lucrurile cu care eram obișnuiți (lucruri precum a rămâne acasă în Sabat și a urmări serviciile divine online, a participa la Cina Domnului în condiții speciale sau a participa la biserică conform anumitor reguli sanitare și a unor limite de timp etc.).

Ar fi greșit să pierdem din vedere rolul profetic al bisericii lui Dumnezeu, care trebuie să rămână consecventă la ceea ce stă scris, o biserică a rămășiței care are „poruncile lui Dumnezeu și credința în Isus” (Apocalipsa 14:12). Cu toate acestea, Dumnezeu ne cheamă la o înțelegere adaptată la circumstanțe, o consacrare fără rezerve și o dependență față de El în această privință. Cu ajutor de sus, un rezultat al însușirii acestei lecții va fi o creștere în relația cu Dumnezeu și în modul în care ne închinăm în duh și în adevăr. De aceea, Dumnezeu ne cheamă astăzi să reanalizăm motivațiile noastre cu privire la o înțelegere corectă asupra lucrurilor pe care le facem. Următoarele întrebări ne pot fi folositoare:

- Vom considera noi aceste lucruri ca o provocare de a crește în înțelegerea esenței adevăratei religii și a evita practicarea obiceiurilor religioase și a disciplinelor spirituale din inerție?
- Vom avea maturitatea de a ne adapta unor situații de criză, evitând să Îl percepem pe Dumnezeu ca pe un dictator care vrea să ne pedepsească atunci când ne prinde pe picior greșit?
- Vom încerca cu adevărat să înțelegem ce înseamnă închinarea în duh și nu numai în adevăr, astfel încât să înțelegem principiul biblic, conform căruia „slova omoară, dar Duhul dă viață” (2 Corinteni 3:6)?

Să-L lăsăm pe Dumnezeu în această ocazie să ne cerceteze cu privire la cât de autentic este modul în care ne trăim credința: vom fi ascultători uiciți cu privire la ceea ce am aflat sau vom fi împlinitori cu fapta pentru a fi fericiți în lucrarea noastră? (Iacov 1:25). Iar o înțelegere corectă asupra caracterului Său să ne ajute ca spiritul în care este realizată ascultarea față de preceptele Sale să fie una motivată de dragoste!

Material realizat de pastor Silviu Dănăilă, Conferința Muntenia.

AM DREPTATE, ÎMI MAI LIPSEȘTE CEVA?

Frank Norfleet era un crescător de animale, din Texas. Într-o zi de noiembrie 1919, în timp ce se afla într-un hotel din Dallas, plecat cu afaceri, îl abordează un oarecare domn, Reno Hamlin, interesat să cumpere niște catâri de la el. Tot acesta îl pune în legătură cu un alt domn, despre care i-a spus că voia să cumpere o bucată de pământ. Cei doi bărbați aveau să îi câștige încrederea, în câteva zile. Puțin știa Norfleet că „prieteni” lui făceau parte dintr-o bandă de cinci infractori, care aveau să îi dea o lovitură de câteva zeci de mii de dolari...

Un incident avea să îi spulbere lui Norfleet orice îndoială cu privire la prietenii lui. Într-o zi, pe când se aflau într-un alt hotel, Norfleet a realizat că se așezase pe ceva tare: ridicându-se, a constatat că sub el se afla portofelul unui domn pe nume B. Stetson (pe numele lui real Joe Furey, liderul bandei). Cum se știa un om cinstit, a început să îl caute pe posesor, ca să i-l returneze. Posesorul, cazat și el în același hotel, i-a oferit lui Norfleet o recompensă de 100 de dolari, lucru care a făcut o impresie profundă asupra acestuia, recompensă pe care a refuzat-o.

Atunci când domnul Stetson avea să se plângă că nu îi ajung banii pentru o tranzacție, Frank Norfleet l-a împrumutat cu nu mai puțin de 45 000 de dolari. Odată intrați în posesia banilor, cei cinci au fugit. În urma lor, a rămas un om care și-a jurat să nu își îngăduie odihnă până nu îi va demasca pe toți.

Au urmat trei ani de căutări personale prin toată SUA, prin Canada și chiar prin Cuba. În paralel, a plătit la zeci de ziare ca acestea să îi publice povestea, precum și descrierile hoților. Rând pe rând, infractorii au fost prinși, primindu-și pedeapsa cu închisoarea.

Ce a câștigat Frank Norfleet? Trei ani plini de venin, 45 000 de dolari pierduți, alți 30 000 cheltuiți cu anunțurile și călătoriile, 30 000 de mile străbătute și satisfacția că a înfăptuit dreptatea. A meritat?

Cu toții iubim dreptatea și depunem eforturi ca să o obținem. Însă, când citim istorisiri ca aceea a lui Frank Norfleet, apare o întrebare: este suficient să ai dreptate? Altfel spus, faptul că am dreptate justifică orice acțiune și orice investiție (bani, timp, energie)?

Rândurile care urmează propun o investigație a unor cazuri de dreptate, din Sfânta Scriptură. Vom constata că, în timp ce căutăm să obținem dreptatea, trebuie să ținem cont de multe aspecte, altfel ne transformăm din oameni păgubiți pe nedrept, în niște păgubitori veritabili.

Cazul 1 – Dreptate și demnitate

a. Primul caz este acela al lui Iosif, soțul Mariei (mama Domnului). Dreptatea ar fi presupus ca el să o demaște pe Maria și să ceară să fie pedepsită, întocmai cum procedase Iuda, unul dintre fiii patriarhului Iacov, când a aflat că Tamar, nora lui, comisese adulter – a cerut să fie arsă (Geneza 38:24). Deși era îndreptățit să ceară pedepsirea Mariei, el a ales

să meargă pe un alt drum, astfel că s-a hotărât „să o lase pe ascuns” și „să n-o facă de rușine înaintea lumii” (Matei 1:19).

Poate că o parte din motivul pentru care Iosif nu a vrut să o demaște pe Maria a fost acela că nu erau căsătoriți, ci doar logodiți, însă este clar că logodna, în acele vremuri, era ceva foarte serios, altfel îngerul nu i-ar mai fi spus în vis: „Nu te teme să iei la tine pe Maria, nevasta ta, căci ce S-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt” (Matei 1:20).

Ceea ce a stat la baza inacțiunii lui Iosif a fost, cu siguranță neprihănirea lui: „Iosif, bărbatul ei, era un om neprihănit” (Matei 1:19). Iosif cunoștea un principiu: degeaba ai dreptate, dacă îți pierzi demnitatea! El a ales să rămână un bărbat demn, care nu își permite să o facă de râs pe Maria, nici să o insulte și cu atât mai puțin să o lovească! Iosif a fost pe cât de afectat de situație, pe atât de demn! Dacă ar fi început să o lovească, să o bârfească, să o jignească, atunci, cu siguranță, ar fi devenit vinovat și el. A ales să lase problema în mâna lui Dumnezeu, gândindu-se, în același timp, la binele ei – „să n-o facă de râs”. Bine zicea Vasile Ghica, scriitor român cunoscut pentru aforismele sale: „Demnitatea a fost croită salopetă, nu frac!”

b. Același principiu, al păstrării demnității, îl vedem și la Exemplul suprem, Domnul Isus. Contextul este neînțelegerea cu Satana, pe trupul lui Moise: „Arhanghelul Mihail, când se împotriva diavolului și se certa cu el pentru trupul lui Moise, n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară, ci doar a zis: „Domnul să te mustre, Satano!” (Iuda 1:9).

Noi credem că, dacă cineva ne face rău, suntem îndreptățiți să îi facem un rău și mai mare, ca să îl învățăm minte. Mântuitorul nu a procedat astfel, ci, asemenea lui Iosif, a lăsat judecata în seama Tatălui, păstrându-și demnitatea.

Despre Abraham Lincoln se spune l-a auzit pe Edwin Stanton, unul din secretarii săi de război, plângându-se că unul dintre ofițeri îl acuza de favoritism. „N-ai decât să-i scrii o scrisoare tăioasă”, i-a transmis Lincoln. „Fix la asta mă gândeam și eu”, i-a răspuns Stanton.

„Și ce vei face cu ea după ce o scrii”, a continuat Lincoln? „I-o trimit ofițerului, evident”, a venit răspunsul. „Sigur nu vrei să faci asta”, i-a replicat Lincoln, „mai degrabă vrei să zici că, după ce ți-ai descărcat mânia scriind-o, o vei arunca la coșul de gunoi! Așa fac eu când mă supăr pe cineva: scriu două scrisori – una jignitoare, pe care o arunc, și mai apoi una echilibrată și bine intenționată.”

Cazul 2 – Dreptate și onestitate

a. Într-o zi, în timp ce Isus predica (Luca 12:13-15), un om din mulțime i-a făcut o cerere: „Învățătorule, spune fratelui meu să împartă cu mine moștenirea noastră.”

Răspunsul lui Isus îl lasă pe om fără cuvinte: „Omule, cine M-a pus pe Mine judecător sau împărțitor peste voi?” Lipsa de împreună-simțire a lui Isus cu solicitantul trebuie să aibă o semnificație: în niciun caz nu poate fi pusă pe seama faptului că nu voia să fie deranjat, a oboseli, sau mai rău, a dorinței de eschivare! Dimpotrivă, mesajul adresat mulțimii conține cheia de interpretare: „Vedeți și păziți-vă de orice fel de lăcomie de bani; căci viața cuiva nu stă în belșugul avuției lui”, le-a spus El.

În răspunsul Lui, avem o lecție mare: sunt ocazii în care, în timp ce avem dreptate, putem să fim și greșiți, iar faptul acesta ne ia dreptul de a mai căuta dreptatea. Omul care apelează la Isus, în mod sigur trebuie să se fi lovit de refuzul fratelui său de a împărți moștenirea, însă nu aceasta era adevărata lui problemă, ci lăcomia lui, pe care Isus o demască public.

b. Din acest punct de vedere, cazul este identic cu acela al Martei, care se simte nedreptățită să lucreze singură, în timp ce sora ei stătea la picioarele lui Isus. Într-adevăr, Maria nu o ajuta, dar însăși hărnicia Martei era întemeiată pe o premisă greșită, anume că, pentru Isus era mai importantă hrana de pe masă decât șederea la picioarele Lui! Așadar, observăm că dreptatea este soră cu cinstea: nu poți să pretinzi înfăptuirea dreptății dacă tu nu ești cinstit/drept! Nu poți striga „hoțul” dacă tu ești hoț.

c. Există și un alt caz, în Sfânta Scriptură, care ilustrează mult mai bine principiul că dreptatea este soră cu cinstea – cazul femeii prinsă în adulter (Ioan 8:5). Oamenii care o prind în faptă îi organizează un flagrant, cu scopul josnic de a-L prinde pe Isus – „Chiar acești așa-ziși paznici ai dreptății conduseseră victima la păcat, ca să-l poată întinde o cursă lui Isus.” (*Hristos, Lumina lumii*, cap. „Printre curse”). Reiese foarte clar că nu poți pretinde dreptate într-o cauză la care ai contribuit și tu, chiar dacă contribuția ta este necunoscută! Nu este cinstit!

Cazul 3 – Dreptate și autoritate morală

Este bine cunoscut dialogul lui Moise cu confratele său, în Egipt, atunci când Moise încearcă să aplaneze un conflict: „A ieșit și în ziua următoare; și iată că doi evrei se certau. A zis celui ce n-avea dreptate: «Pentru ce lovești pe semenul tău?» Și omul acela a răspuns: «Cine te-a pus pe tine mai mare și judecător peste noi? Nu cumva ai de gând să mă omori și pe mine, cum ai omorât pe egipteanul acela?» Moise s-a temut și a zis: «Nu mai încapе îndoială că faptul este cunoscut.»” (Exodul 2:13-14).

Moise făcea un lucru bun că încerca să prevină degenerarea conflictului dintre frații lui, însă pentru unul dintre aceștia, el nu era îndreptățit să intervină, deoarece, cu o zi înainte omorâse un egiptean, deci nu mai avea autoritate morală ca să aplaneze conflictul. În timp ce Moise considera îndreptățită crima, confratele lui mergea pe ideea că „scopul nu scuza mijlocele”, adică nu există niciun motiv care să justifice o crimă.

Înainte să acționăm în direcția dreptății, ar trebui să ne întrebăm dacă avem autoritatea morală ca să o facem! De exemplu, dacă mi-am părăsit familia când prezența mea era vitală pentru dezvoltarea emoțională a copiilor mei, pot să judec pe cineva care își neglijează familia? La Domnul este pocăință și iertare, adevărat, însă este înțelept să ne calculăm bine postura din care dăm cuiva sfaturi.

Cazul 4 – Dreptate și corectitudine

Cazul lui Iov ilustrează valoarea corectitudinii, atunci când vrem să facem dreptate sau când cerem să ni se facă dreptate: „De aș fi nesocotit dreptul slugii sau slujnicei mele, când se certau cu mine, ce aș putea să fac când se ridică Dumnezeu? Ce aș putea

răspunde când pedepsește El? Cel ce m-a făcut pe mine în pântecul mamei mele nu l-a făcut și pe el?” – Iov 31:13-15.

În timpurile lui Iov, stăpânul avea drept de viață și de moarte asupra robilor lui. Este interesant, însă că Iov nu doar că nu atentează la viața robilor lui rebeli, ci le respectă drepturile, probabil fiind vorba despre mâncare, adăpost, haine etc. Presupunem că avem în casă un zugrav care prestează jalnic. În ciuda observațiilor pe care i le facem, el este mai departe distrat, consumă alcool și petrece mult timp pe telefon, iar noi suntem cu sufletul la gură, deoarece lucrarea trebuie terminată înainte de venirea pe lume a copilului nostru. Cum tindem să procedăm în fața acestui act de profundă nedreptate?

Printre posibilități, ar fi acestea: îl alungăm fără să îi plătim, îi reținem sculele, facem scandal și îi facem „reclamă” la toți cunoscuții, totul în numele nedreptății pe care am suferit-o.

Un alt exemplu: un bărbat care a „spart” un restaurant din California a fost surprins de camerele de luat vederi oprindu-se să-și facă o pizza în timpul jafului! Cum ai reacționa dacă ai fi patronul restaurantului și l-ai surprinde pe hoț chiar când scoate pizza de la cuptor? Omeneste vorbind, oricine i-ar aplica o lecție de neuitat pentru tupeul avut! Iov ne învață, totuși, că a fi incorect chiar și atunci când ești nedreptățit este o dezonoare la adresa lui Dumnezeu, în fața căruia suntem egali. A acționa altfel decât Iov înseamnă pierderea statutului de victimă și transformarea în agresor!

Cazul 5 – Dreptate și refuzul de a te răzbuna

David, măcar că fusese uns împărat, încă fugea din calea mâniei lui Saul. Într-o ocazie, când împăratul se odihnea în aceeași peșteră în care se afla și David, însoțitorii acestuia i-au spus: „Iată ziua în care Domnul îți zice: «Dau pe vrăjmașul tău în mâinile tale; fă-i ce-ți va plăcea.»» David s-a sculat și a tăiat încet colțul hainei lui Saul. Și a zis oamenilor săi: «Să mă ferească Domnul să fac împotriva domnului meu, care este unsul Domnului, o așa faptă ca să pun mâna pe el! Căci el este unsul Domnului»” (1 Samuel 24:4,6).

David ne învață un principiu după care funcționează dreptatea: „Poți să câștigi disputa cu celălalt, dar dacă pe podea este sânge, ai pierdut tot ce ai câștigat!” El știa că nu poate forța mâna lui Dumnezeu să îl îndepărteze pe Saul, așa că a ales să aibă răbdare și să lase răzbunarea în mâna Lui. S-a adeverit vorba care spune că „dacă alegi bunătatea în locul dreptății, vei avea dreptate de fiecare dată” – cel care a pledat vinovat nu putea fi altul decât Saul, împăratul, care a recunoscut: „Tu ești mai bun decât mine; căci tu mi-ai făcut bine, iar eu ți-am făcut rău” (1 Samuel 24:17).

Cazul 6 – Dreptate și viziune/prezență de spirit

Sfânta Scriptură ne avertizează, în Proverbe 29:9 că atunci „când se ceartă un înțelept cu un nebun, să se tot supere sau să tot râdă, căci pace nu se face”. Sunt situații în care „costă” mult mai puțin să te retragi decât să continui o discuție contradictorie și să degenereze.

Poți avea dreptate, însă dacă nu ai cu cine discuta, care este rostul?

Întotdeauna, într-o ceartă, ar trebui ca unul dintre vorbitori să fie cu un pas înaintea celuilalt și să știe când să se retragă. Dacă ambii/toți participanții la discuție sunt orbiți de furia dreptății personale, atunci lucrurile se pot încheia tragic. Să presupunem, din nou: într-o seară, când merg pe stradă spre casă, sunt abordat de un vecin de-al meu, care iese beat din crăsmă chiar când trec prin fața lui și începe să îmi înjure soția și copiii, să spună că m-a văzut furând de la un vecin comun și că sunt mână în mână cu o rețea de infractori. Ce fac în această situație? Îi dau o „lecție” sau aștept până mâine dimineață, când vecinul este treaz și putem discuta ca oamenii? O doză de prezență de spirit mă va feri de gesturi necugetate și poate că mă va ajuta să câștig un prieten! Cât de fericit ar fi fost Norfleet dacă ar fi renunțat la ideea obținerii dreptății!

Avea dreptate filozoful francez renașcentist Michael de Montaigne când zicea: „Voi urmări dreptatea chiar și prin foc, și totuși voi încerca să ocolesc focul, dacă se poate.” Și adevărul este că nimic nu ne împiedică să îl ocolim decât propria ambiție, a cărei putere letală o surprindea și istoricul roman Nicolae Iorga: „În cetatea dreptății tale poți fi ucis; învins însă nu.”

Cazul 7 – Dreptate și renunțare

Apostolul Pavel, în Epistola către filipeni, afirmă despre Domnul Hristos: „El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor” (Filipeni 2:6-7).

Păcatul omului nu a făcut altceva decât să îl îndepărteze pe acesta de Dumnezeu. Aceasta este esența păcatului, înstrăinarea de Dumnezeu. Evident că Dumnezeu putea reduce omul la tăcere imediat ce a păcătuț, că doar îl avertizare cu privire la consecințe, însă Fiul Său a ales altă cale, aceea de a renunța la poziția Sa divină pentru a trăi cu oamenii și a muri pentru ei. De la El învățăm că renunțarea la propria dreptate, din dragoste pentru celălalt, poate fi un gest salvator pentru aceia care ne-au nedreptățit.

Filozoful german Immanuel Kant afirma: „Nu te plânge că ești strivit, dacă te-ai făcut vierme!” Contrar viziunii sumbre a acestuia despre renunțare, Isus nu a pierdut nimic din valoarea pe care o avea, chiar dacă s-a lăsat strivit. Pe deasupra, dacă în cazul lui Isus renunțarea a adus beneficiu doar omului, în cazul oamenilor, renunțarea nu este doar în beneficiul celui vinovat, ci și în beneficiul celui drept, consolidându-i relația cu Dumnezeu.

Concluzie:

Societatea concurențială în care trăim ne îndeamnă permanent să ne căutăm dreptatea. Lucrul acesta nu este rău, dacă înțelegem că dreptatea are mai multe aspecte decât simpla mărturisire a celuilalt că ne-a greșit! Aristotel, în *Etica Nicomahică*, spunea că adevărata mânie este atunci când te mânia pe persoana potrivită, la momentul potrivit, pentru durata potrivită și din cele mai potrivite motive.

Am putea reformula maxima lui astfel: cea mai curată luptă pentru dreptate este atunci când îți păstrezi demnitatea, când ești cinstit, când ești corect, când ai autoritate

morală, când poți lăsa răzbunarea în mâna Domnului, când ai prezență de spirit și când ești gata să renunți la dreptate de dragul reconcilierii.

În cele din urmă, vorba scriitorului Eugen Barbu: „Dacă dreptatea ar fi o sârmă, aş îndrepta-o!” Adaptată la subiectul nostru, ar putea suna astfel: „Oricât de drept ai fi, tot ai și tu o parte de nedreptate, măcar una mică; dreptatea absolută, fără pată, este doar la Dumnezeu!” În fața recunoașterii propriei vinovății, celălalt capitulează și o mărturisește și el pe a lui! Esența căutării dreptății este să știm a cui este dreptatea (Și tot norodul care l-a auzit, și chiar vameșii, au dat dreptate lui Dumnezeu; Luca 7:29) și împotriva cui luptăm.

Martin Luther King, cel care a militat pentru drepturile negrilor din America de Nord, spunea: „Tensiunea este nu între albi și negri. Tensiunea este, la urma urmei, între dreptate și nedreptate. Noi vrem să învingem nedreptatea, nu pe albi care s-ar putea să fie nedrepti.” Câtă inspirație în cuvintele sale! Un alt fel de a reda cuvintele lui Pavel:

„Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:12).

Material realizat de pastor Silviu Tisloveanu, Conferința Muntenia.

DUMNEZEU ALEGE PE CEL CU HAINELE MURDARE

Ți s-a întâmplat vreodată să constați că ai hainele murdare în public, la un eveniment important? Cum te-ai simțit? Probabil ai încercat să stai într-o poziție care să îți ascundă pata de pe haine. Nu este deloc un sentiment plăcut. Mai ales dacă ești în centrul atenției.

Vă invit să urmărim o scenă asemănătoare, descrisă în Scriptură. Este vorba de viziunea primită de profetul Zaharia și descrisă în capitolul 3. El (îngerul) mi-a arătat pe marele-preot Iosua, stând în picioare înaintea Îngerului Domnului, și pe Satana, stând la dreapta lui ca să-l pârască (Zaharia 3:1).

În primul verset întâlnim cinci personaje, iar pentru o bună înțelegere a pasajului, vă invit să facem cunoștință cu fiecare dintre ele.

Primul personaj, deși nu este amintit explicit, este însuși autorul: Zaharia. Acesta este un profet ce a fost folosit de Dumnezeu în perioada de după întoarcerea din robia babiloniană. Astfel putem plasa în timp evenimentul descris în acest capitol.

A doua persoană prezentă este îngerul care îl călăuzește pe Zaharia în viziune. Este un agent trimis de Dumnezeu pentru a-i oferi îndrumări pe parcursul descoperirilor din partea lui Dumnezeu.

A treia persoană prezentă în acest verset este personajul principal al viziunii: marele-preot Iosua. Acesta nu trebuie confundat cu Iosua din vremea lui Moise, cel care a condus poporul în țara Canaanului. Acest Iosua a fost primul mare-preot de după întoarcerea din exil. Rolul marelui-preot este acela de a fi reprezentantul poporului înaintea lui Dumnezeu și reprezentantul lui Dumnezeu înaintea poporului. El nu se află în această viziune în nume propriu, ci în numele poporului. Numele „Iosua” este varianta ebraică a numelui „Isus”: Yeshua. Semnificația numelui este: Yehova mântuiește. În momentul în care Dumnezeu a condus poporul în țara Canaan, l-a folosit pe Iosua (Yeshua) pentru această misiune. Când poporul a fost readus în țară, după exil, a folosit un alt (Iosua) Yeshua. Când a venit momentul ca Împărăția lui Dumnezeu să se instaureze pe pământ, a fost trimis adevăratul Yeshua: Isus. Iar când împărăția slavei va veni, atunci Isus (Yeshua) ne va conduce în Canaanul ceresc.

Al patrulea personaj întâlnit în verset este Îngerul Domnului. Nu este vorba de îngerul care îl călăuzea pe Zaharia în viziune. În Scriptură, expresia „Îngerul Domnului” se referă la Însuși Dumnezeu. În continuarea capitolului, el este numit atât „Îngerul Domnului”, cât și „Domnul” (v. 2.). În această viziune, Dumnezeu este prezentat în rolul Său de judecător.

În final, în acest verset ne este prezentat și Satana. Deși este un personaj foarte cunoscut, prezența lui în acest pasaj este surprinzătoare. În tot Vechiul Testament, termenul „Satana” apare doar de trei ori. Prima apariție este în 1 Cron. 21:1, când îl ispitește pe David să numere poporul. A doua ocazie este în primele două capitole ale lui Iov, când

s-a prezentat înaintea Domnului și i-a cerut permisiunea să îl testeze pe Iov. Iar a treia ocazie este în acest capitol din Zaharia.

Desigur, prezența lui este simțită pe întreg parcursul istoriei pământului, însă scriitorii Vechiului Testament au evitat să îl prezinte pe nume. Unul dintre motive poate fi acela al monoteismului. Nu doreau ca Satana să fie confundat cu un alt zeu, unul malefic. Cu-vântul „Satana” vine de la termenul ebraic *saṭan* care înseamnă învinuitorul, pârâșul. Iar verbul *hassoṭan* înseamnă a învinui. Astfel, în acest verset avem un joc de cuvinte: pârâșul stătea la dreapta lui ca să-l pârască. Dacă Iosua stătea înaintea Îngerului Domnului pentru a mijloci, Satana stătea pentru a acuza.

Satana continuă să facă și astăzi aceeași lucrare de acuzare care îl definește prin însuși numele lui. De aceea, oricine vorbește despre faptele rele ale cuiva este condus de acest stăpân. De fiecare dată ne simțim parcă îndreptățiți să facem acest lucru și chiar găsim argumente biblice pentru aceasta, însă acesta nu este spiritul lui Hristos. Isus declara: „Am multe de zis despre voi și de osândit în voi; dar Cel ce M-a trimis este adevărat; și Eu, ce am auzit de la El, aceea spun lumii” (Ioan 8:26).

Domnul a zis Satanei: „Domnul să te mustre, Satano! Domnul să te mustre, El care a ales Ierusalimul! Nu este el, Iosua, un tăciune scos din foc?” (Zaharia 3:2)

Capitolul acesta prezintă scena unei judecăți. Avem toate elementele necesare să vedem aceasta: Judecătorul, acuzatul, acuzatorul și martorii. În Vechiul Testament, judecata divină era reprezentată în Ziua Ispășirii.

Să ne imaginăm cum intră marele-preot în sanctuar, cu păcatele poporului, pentru a solicita iertarea. Însă, deoarece aceasta este prima ocazie a acestei sărbători de după întoarcerea din robie, preotul nu aduce păcatele poporului dintr-un an, ci din 70 de ani. Un eveniment foarte emoționant. Pe când preotul făcea ritualul descris în detaliu în Leviticul 16, profetul Zaharia a văzut ceea ce însuși preotul nu vedea. A văzut ceea ce se întâmpla în ceruri în acele momente. Preotul vedea chivotul, însă profetul vedea pe Îngerul Domnului, și tot procesul de dincolo de perdeaua ce separă lumea văzută de lumea nevăzută.

Iosua este prezentat ca având hainele murdare, ceea ce reprezenta păcatele lui și ale poporului. Dar Dumnezeu nu începe să-l mustre pe el pentru păcatele sale, ci îl mustră pe acuzator. Satana se bucură de neascultarea omului. El însuși l-a ispitit să păcătuiască. El îl acuză pe Iosua în momentul în care acesta stă înaintea Domnului, nu îl acuză când este departe de Dumnezeu. El arăta către călcarea legământului și a Legii, motiv pentru care legământul nu trebuia restaurat. Satana fusese cel care îi făcuse să păcătuiască, iar acum se temea că îi pierde. Pretindea că poporul îi aparține lui.

Domnul aduce două argumente pe care i le aduce Satanei pentru a înceta acuzațiile. Primul este acela că Domnul a ales Ierusalimul. Poporul pe care Satana îl acuză era poporul ales de Dumnezeu. Iar lui Dumnezeu nu îi pare rău de alegerea făcută. Nu renunță la alegerea Sa doar pentru că cel ales a păcătuie. Când alegi pe cineva pe care să-l iubești și cu care dorești să intri într-o relație de lungă durată prin legământul căsătoriei, nu aștepti perfecțiunea. O greșeală nu anulează legământul. Iar dacă iubești cu adevărat, nu accepți ca altcineva să aducă acuze împotriva persoanei iubite și te doare lucrul acesta. Dumnezeu alesese acest popor și alegerea încă era valabilă, chiar dacă i-a trecut prin focul exilului.

Al doilea argument al Domnului fost însăși experiența dură a poporului: „Nu este el, Iosua (care aici reprezenta întregul popor), un tăciune scos din foc? Nu i-am lăsat Eu însumi să fie curățat prin focul aspru al robiei și al exilului? Știu că au păcătuit. Tocmai de aceea i-am trimis în Babilon. Dar acum a venit momentul cercetării lor.” Noi putem sta înaintea lui Dumnezeu doar în urma unei alegeri prin har. Nu avem nimic bun prin care să merităm acceptarea lui Dumnezeu. Însă avem un Dumnezeu bun, care ne-a ales și ne conduce viața pentru a ne curăți și a ne ține lângă El.

Ellen White descrie scena văzută de profetul Zaharia în următoarele cuvinte: „În vedenie, prorocul vede «pe Iosua, marele-preot», «îmbrăcat cu haine murdare» (Zaharia 3:1,3), stând înaintea Îngerului Domnului, solicitând mila lui Dumnezeu în favoarea poporului său apăsător. În timp ce el pledează pentru împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu, Satana se ridică cu îndrăzneală să i se împotrivescă. El arată către fărădelegile lui Israel ca motiv pentru care să nu fie readus în favoarea lui Dumnezeu. Îi pretinde ca pradă a lui și cere să fie dați în mâinile lui. Marele-preot nu se poate apăra pe sine și nici pe poporul său de acuzațiile lui Satana. El nu pretinde că Israel este nevinovat. În haine murdare, simbolizând păcatele poporului, pe care le poartă ca reprezentant al lor, stă înaintea Îngerului, mărturisind vinovăția lor, dar arătând pocăința și umilința lor și încrezându-se în mila unui Răscumpărător iertător de păcate. În credință, el cere împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu.” – *Profeți și regi*, p. 583

„Dar Iosua era îmbrăcat cu haine murdare și totuși stătea în picioare înaintea Îngerului” (Zaharia 3:3).

Cu toate că Iosua reprezenta poporul iubit al lui Dumnezeu, Satana avea dreptate când îl acuza. Iosua era îmbrăcat în haine murdare, iar acestea reprezentau păcatele poporului. Dragostea lui Dumnezeu nu putea trece cu vederea păcatele. Acum stătea pe scaunul de judecător, iar un judecător drept face dreptate.

Zaharia pare mirat de poziția lui Iosua: și totuși stătea în picioare. Și în primul verset amintește poziția lui: marele-preot Iosua, stând în picioare înaintea Îngerului Domnului. Când Daniel, omul preaiubit și scump, a stat în prezența lui Dumnezeu, a căzut la pământ ca mort. Când Ioan, ucenicul iubit, a stat în prezența lui Dumnezeu, a căzut la pământ ca mort. Cum putea Iosua, îmbrăcat în haine murdare, să stea în picioare înaintea Domnului?

Poziția marelui-preot Iosua reprezintă atitudinea pe care trebuie să o avem când mergem la judecată: „Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evrei 4:16).

Nu trebuie să tremurăm înaintea judecății, ci să avem îndrăzneală și curaj. Încrederea de care avem nevoie înaintea judecății nu este încrederea în umblarea noastră desăvârșită. Trebuie să avem încredere în Judecător. Astfel venim cu speranță la judecată. De ce? Ziua Ispășirii era ziua în care erau iertate pe deplin păcatele și înlăturate din tabără. Aceasta era o veste bună. Toate erau puse asupra țapului pentru Azazel. De aceea nu trebuie să ne surprindă prezența lui Satana în această ocazie, în vedenia lui Zaharia. Pe el îl reprezenta țapul pentru Azazel. Acuzatorul devine acuzatul final. Dar pentru aceasta, trebuie să avem curaj să venim la judecată: „Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul.

De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna” (Isaia 1:18).

„Iar Îngerul, luând cuvântul, a zis celor ce erau înaintea Lui: «Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el!» Apoi a zis lui Iosua: «Iată că îndeprătez de la tine nelegiuirea și te îmbrac cu haine de sărbătoare!»” (Zaharia 3:4)

Momentul culminant al judecății constă în schimbarea hainelor acuzatului, ceea ce reprezintă curățarea de păcatele săvârșite. Pentru a fi curățit de păcatele sale și ale poporului, Iosua nu a făcut nimic. Doar a venit înaintea Domnului. Nu și-a schimbat singur hainele, ci a fost acțiunea lui Dumnezeu. Noi nu putem face nimic pentru a scăpa de păcatele noastre prin forțele proprii. Doar îi solicităm aceasta lui Dumnezeu, și El este nerăbdător să ne ofere haina albă a neprihănirii Sale.

În Ziua Ispășirii, preotul trecea printr-un ritual al schimbării hainelor. Acest element îl găsim și în viziunea lui Zaharia, unde ne este și explicat acest gest. Hainele de sărbătoare erau cele pe care preotul trebuia să le poarte în zilele de sărbătoare, inclusiv în această zi a ispășirii. Îmbrăcăminte preoților era un simbol al lucrării de mântuire a lui Isus Hristos. Psalmistul spunea: „Preoții Tăi să se îmbrace în neprihănire, și credincioșii Tăi să scoată strigăte de bucurie! Voi îmbrăca în mântuire pe preoții lui, și credincioșii lui vor scoate strigăte de bucurie” (Psalmii 132:9,16).

„Eu am zis: «Să i se pună pe cap o mitră curată!» Și i-au pus o mitră curată pe cap și l-au îmbrăcat în haine, în timp ce Îngerul Domnului stătea acolo” (Zaharia 3:5).

Mitra curată reprezenta gândurile, locul de unde pornesc faptele. Păcatele au fost îndepărtate, dar trebuie curățat și izvorul. Pe mitra marelui-preot erau scrise cuvintele: „Sfințenie Domnului.” Astfel, Dumnezeu oferă o viață sfântă poporului Său, iar aceasta nu este doar în faptele exterioare, care de multe ori nu pot fi deosebite de formalism. Sfințenia începe în gândurile, intențiile și cele mai profunde sentimente ale omului. Făgăduința oferită de Dumnezeu în formă de poruncă este aceasta: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta” (Deuteronomul 6:5).

„Îngerul Domnului a făcut lui Iosua următoarea mărturisire: «Așa vorbește Domnul oștirilor: Dacă vei umbla pe căile Mele și dacă vei păzi poruncile Mele, vei judeca și Casa Mea și vei priveghea asupra curților Mele, și te voi lăsa să intri împreună cu cei ce sunt aici»” (Zaharia 3:6-7).

Până în punctul acesta, Dumnezeu nu face nicio aluzie la legea Sa. Iosua nu este pus să asculte de porunci pentru a primi iertarea și mântuirea. Ci după ce a primit iertarea, în calitate de mântuit, trebuie să trăiască conform statutului său de răscumpărat al lui Dumnezeu. Acum primește făgăduința unui statut privilegiat și a unui loc special. Îi este făgăduită locuirea în prezența lui Dumnezeu, împreună cu cei ce sunt aici. Aceasta este mântuirea: Viața veșnică în prezența lui Dumnezeu. Acum se afla acolo în calitate de mijlocitor și de acuzat. Dar Domnul îi făgăduiește intrarea la tronul Său în calitate de cetățean al cerului.

„Ascultă, dar, Iosua, mare-preot, tu și tovarășii tăi de slujbă care stau înaintea ta – căci aceștia sunt niște oameni care vor sluji ca semne. – Iată, voi aduce pe Robul Meu, Odrasla” (Zaharia 3:8).

Tovarășii de slujbă ai lui Iosua reprezintă colegii lui preoți. Toți aceștia vor sluji ca semne ale „Robului Meu, Odrasla”. Toate acțiunile preoților reprezentau un aspect sau altul al lucrării pe care urma să o facă Isus Hristos. Mijlocirea lor, jertfele pe care le aduceau, modul în care se îmbrăcau, totul arăta către Mesia. Iar acesta era cel care urma să aducă la îndeplinire adevărata jertfă care aduce deplina iertare de păcate a întregii omeniri. Nu doar pentru un an sau pentru 70 de ani, ci pentru întreaga istorie întunecată a păcatului. Fără promisiunea venirii lui Mesia, Iosua nu ar fi putut obține în ziua aceea iertare pentru popor.

„Căci iată că numai spre piatra aceasta pe care am pus-o înaintea lui Iosua sunt îndreptați șapte ochi; iată, Eu însumi voi săpa ce trebuie săpat pe ea, zice Domnul oștirilor; și într-o singură zi voi înlătura nelegiuirea țării acesteia” (Zaharia 3:9).

Acea singură zi în care este înlăturată nelegiuirea țării era Ziua Ispășirii. Dar aceasta se repeta an de an. Însă Isus a adus o jertfă mai bună, ce nu trebuie repetată. Tot El va face judeca în „ziua aceea” în care va putea să ofere iertare o dată pentru totdeauna celor ce îndrăznesc să se apropie de tronul harului.

„În ziua aceea – zice Domnul oștirilor – vă veți pofti unii pe alții sub viță și sub smochin” (Zaharia 3:10).

Această făgăduință este o descriere poetică frumoasă a vieții veșnice, trăite în perfectă armonie cu natura, cu semenii și în mod deosebit cu Dumnezeu.

Această scenă văzută de profet se repetă de fiecare dată când, cu inima frântă de povara păcatului, îndrăznești să îngenunchezi înaintea Domnului pentru a primi iertarea. Dumnezeu este la fel de nerăbdător să ne dezbrace de hainele noastre murdare și să ne îmbrace în schimb cu haina neprihănirii Sale. El te-a ales pe când tu aveai încă hainele murdare. Nu te respinge din cauza păcatului tău, ci te cheamă la El așa cum ești. Este plin de dorința de a-ți curăța gândurile și inima ta, izvorul faptelor tale, și să le sfințească. Mai mult, este nerăbdător să-ți ofere promisiunile Sale pentru o viață mai bună, atât aici pe acest pământ, cât și în veșnicie alături de El.

Material realizat de pastor Silviu Tutuianu, Conferința Muntenia.

SCHIMBĂ ATITUDINEA!

Introducere

1. Ilustrația cu sora din Republica Moldova care vindea lapte și avea mulți abonați; nimeni nu știa că nu face față o singură vacă la atâția abonați; ea, însă, înmulțea laptele cu apă. După botez, laptele devine mai bun; este întrebată: „Ce ai făcut? Ai schimbat vaca?” Răspuns: „Nu! Am schimbat inima!”

2. Romani 12:2 – prefacerea/schimbarea minții

I. Transformarea minții produce schimbare de atitudine

1. Nu poți gândi diferit dacă nu îți schimbi percepția asupra:

- a. Lucrurilor din jur
- b. Evenimentelor
- c. Persoanelor
- d. Vieții și veșniciei.

2. Pentru o schimbare de atitudine, trebuie umblat la minte, la creier – înnoirea minții. Exemplul mașinii care merge diferit, în funcție de șoferul care o conduce!

II. Ce înseamnă să schimbi atitudinea?

1. Nu mai fi așa curios de viața altora – nu mai judeca prin comparație: Ioan 21:21-23

- a. Nu ai destule pe capul tău?
- b. Nu ai suficient de lucru?
- c. Care este motivul pentru care nu îi poți lăsa pe alții în pace?
- d. Singurul domeniu în care nu trebuie să fim indiferenți față de ceilalți este acela al facerii de bine!

2. Nu reacționa la nedreptatea care crezi că ți se face: Fapte 7:54-59; Isaia 53:4-5 (nedreptatea suferințelor Lui). 7 (atitudinea adoptată)

- a. Ce crezi că rezolvi printr-o reacție nepotrivită?
- b. Analiză: te supără cineva, grav de tot! Care reacție are mai mult de câștigat?

3. Fii îngăduitor și bun: Efeseni 4:32. Lucruri pe care le-am uitat. De cele mai multe ori nu ne arătăm bunătatea și îngăduința deoarece considerăm că am fi luați de fraieri... și nu ne place să fim fraieri!

4. Apără-ți frații cu orice preț: 1 Samuel 20:28-33
 - a. Nu înseamnă să bagi păcatul sub preș, ci să nu îți speli rufele în public!
 - b. Cine nu știe să rezolve o problemă în particular, între el și fratele său, ci vrea să îl facă de rușine în public, de multe ori chiar în afara bisericii, este un trădător! Cu siguranță nu îi pasă de Hristos, nici de biserica Sa!

III. Transformarea atitudinii lui Petru

1. Petru ca războinic – se impune în grupul ucenicilor; vorbește și lider; taie urechea lui Malhu;

2. Petru ca ucenic: 1 Petru 4:8
 - a. De necrezut că Petru vorbește astfel – transformare!
 - b. Petru nu se consideră vrednic să moară ca Isus!

Apel – concluzie

1. Archie Williams – 36 de ani închis pe nedrept
 - a. La vârsta de 22 ani este condamnat pe viață pentru o crimă pe care nu o comisesese.
 - b. După 12 ani executați, cazul lui Archie a ajuns în atenția unei fundații care se ocupă cu cazuri de acest fel, denumită Innocence Project. Au luptat 24 de ani pentru eliberarea lui Archie!
 - c. Știți pentru ce au luptat? Să li se dea voie să verifice amprente din dosarul din 1983. După ce un judecător, în sfârșit, a aprobat accesul, a durat 8 ore ca amprenta să fie căutată în baza de date a FBI și să fie găsit criminalul în serie care făcuse crima!
 - d. La o săptămână după aceea, Archie ieșea din penitenciar.
 - e. De remarcat două lucruri:
 - Cântatul și sportul l-au menținut întreg la minte
 - După ce a ieșit, i-a căutat pe toți cei implicați în condamnarea lui falsă pentru a-i chema în judecată! Și e normal așa, nu? Nu! Nu a căutat pe nimeni! A ieșit din închisoare și încearcă să își refacă viața, făcând ce știe: sport (antrenor de box) și cântat – participare la America's Got Talent!

2. 1 Petru 4:1-3; 14-16

Material pregătit de pastor Mateas Ștefan, Conferința Muntenia.

EVANGHELIA NOUĂ

Am citit o curiozitate care spunea în felul următor: Știați că în zilele noastre primim mai multe informații într-o singură zi decât cineva din Evul Mediu într-o viață întreagă? Cu toate că suntem într-un secol plin de informații, fiecare zi trece pe lângă noi asemenea unei zile obișnuite. Ce faci cu informația pe care o primești? Celui din Evul Mediu probabil că îi salva viața, tu probabil nici nu o iei în seamă. Dacă cineva v-ar cere o informație minimă, ce i-ai spune?

Exemplificare cereri de informații:

Care sunt cele mai importante evenimente din istorie care au influențat omenirea?

- Scufundarea Titanicului;
- Primul om în spațiu;
- Construirea zidului Berlinului;
- Asasinarea lui John F. Kennedy;
- Accidentul nuclear de la Cernobîl;
- Războaiele mondiale.

Hegel spunea că toate evenimentele mondiale se întâmplă de două ori. Karl Marx continuă și spune că prima dată e o tragedie, iar a doua oară este o farsă.

La 6 august 1945, bomba atomică cunoscută sub numele de Little Boy a fost aruncată deasupra orașului Hiroshima, iar 3 zile mai târziu, la 9 august 1945, cea de-a doua bombă atomică, cunoscută ca Fat Man, a fost detonată deasupra orașului Nagasaki.

În Japonia, aceste evenimente sunt comemorate în speranța că nu se vor mai repeta. Un poem afișat în holul unui templu budist din Hiroshima spune astfel:

1. Binecuvântat cu această prețioasă și irepetabilă viață omenească; fie să ofer gânduri bune, pline de compasiune chiar și unei singure flori care, din iubire nesfârșită, înfloresc pentru noi.

2. Binecuvântat cu această prețioasă și irepetabilă viață omenească; fie să practic bunăvoința și grija față de cei care sunt alături de mine în fiecare zi.

3. Binecuvântat cu această prețioasă și irepetabilă viață omenească; fie să îmi găsesc timp să mă bucur de miracolul vieții, ce se află în strălucirea și atingerea picăturii de rouă de pe fiecare fir de iarbă.

4. Binecuvântat cu această prețioasă și irepetabilă viață omenească; să construim o lume plină de pace și lumină.

Aceste cuvinte au izvorât din mijlocul tragediei, din sânul unei experiențe traumatizante, unde oamenii au murit, familiile au fost distruse și unele prietenii s-au ratat. O problemă accentuată ar fi aceea a restaurării încrederii în vrăjmași; nu vei putea niciodată să-i privești pe acei oameni cu ochi buni. Al doilea aspect ar fi acela al manifestării rănilor și a manifestării compasiunii altora. Și nu în ultimul rând care e compasiunea lui Dumnezeu împotriva păcatului.

Acești oameni au fost puși față în față cu identitatea lor, cu redarea libertății din propriile inimi și cu trăirea unei vieți fără resentimente. Stalin spunea: „Cât de departe ești dispus să mergi ca să scapi?”

Precum a zis omul: e bine să mergi prea departe, decât nu suficient de departe.

a. Motivul pentru care ai venit în această biserică:

- Calitatea liderilor;
- Lumea este secularizată;
- Experiențele negative din lume;
- Dorința de evanghelizare;
- Aici este Dumnezeu.

b. Motivele pentru care oamenii nu mai vin sau dispar din biserică:

- Nu sunt acceptați așa cum sunt;
- Vin să comunice, și nu-și îndeplinesc această nevoie;
- Nu prezentăm un Dumnezeu actual;
- Creștinii sunt ipocriți;
- Învățăături prea simple;
- Dumnezeu a acționat cu mii de ani în urmă (vorbit aici de experiențe majore);
- Certuri și greșeli;
- Unii oameni nu simt că fac parte din biserică.

1 Corinteni 15:1-4.

Evanghelia simplă a lui Pavel:

- Creștinătatea se bazează pe fapte istorice, nu se fondează pe rațiuni omenești, pe vreo axiomă primitivă, imaginație umană sau mit poetic; fapte personale conectate la o singură persoană – Isus. Este formată pe istoria unei singure persoane (Hristos);

- Creștinătatea este menită pentru înlăturarea răului. Marele final al istoriei acestui pământ înlătură păcatul din lume, literatură, instituții, obiceiuri, guvernele omenirii. Lăsând păcatul să fie dat deoparte și tot răul să fie înlăturat, răul natural este efectul moralității. Filozofic vorbind, nu există vreun sistem pe pământ pentru a distruge dispoziția păcătoasă a omului și să-i schimbe inima decât creștinătatea și, istoric vorbind, nimic nu a mai făcut-o până acum. Marele final nu formează credințe, nu organizează societăți (scripturistic vorbind), ci înlătură păcatul.

- Creștinătatea predicată în manieră că suntem mântuiți și păstrăm: umilința, convingerea, fapte care se potrivesc cu Scriptura.

Conținutul Evangheliei:

1. Moartea lui Isus pentru păcatele noastre
2. Această moarte s-a derulat în împlinirea Scripturii.

Nu a fost fortuită, ci voită și determinată de Dumnezeu și a făcut parte din lichidarea scopului Său etern, adică a fost unul dintre acele evenimente escatologice care se află la granița dintre vârsta prezentă și veacul care va veni, în care scopul divin ajunge la încheierea lui.

Pavel le-a zis corintenilor să mențină Evanghelia așa cum le-a dat-o, pentru că era o tradiție sacră, nu umană.

Vestea bună:

- A fost ceea ce corintenii au primit. Nimeni nu investighează Evanghelia pentru sine. Niciun om nu poate avea pe Dumnezeu ca tată, dacă nu are ca mamă biserica. Evanghelia a fost primită prin părtășie.
- A fost ceva la care corintenii au ținut. Prima funcție a veștii bune a fost aceea de a da omului stabilitate într-o lume alunecoasă, l-a ținut în picioare într-o lume a tentațiilor și i-a dat puterea de a rezista.
- A fost ceva prin care ei au fost salvați. Semnificația salvării este ceva ce nu se va putea epuiza niciodată.
- A fost ceva la care omul a ținut într-un mod tenace. Viața are multe tentative de a smulge credința. Ea este întotdeauna victoria sufletului ce își menține în mod tenace legătura cu Dumnezeu.
- A fost ceva ce nu trebuia să fie ținut la îndeplinire. Tindem să acceptăm unele lucruri pentru că ni s-au spus (credință de mâna a doua).

Credința într-o înviere personală este baza credinței biblice.

Filipeni 1:6 – o zi a sfârșitului se apropie; în acea zi, Hristos se va întoarce și transformarea noastră va fi completă. Corintenii au negat învierea trupului lui Isus, în consecință au negat învierea lui Isus, prin urmare au golit mesajul creștin al vieții și realității.

Concluzie:

Dragostea, ca și adevărul, este esențială. Afirmându-ne dragostea unii pentru alții, în ciuda diferențelor și a înstrăinării, și afirmând împreună devotamentul pentru adevăr, vom crește. Vom fi transformați printr-un proces prin care Însuși Isus Hristos a fost devotat. Limitările noastre prezente vor dispărea, iar noi, cei care suntem acum slabi și efemeri, vom fi nemuritori și umpluți de putere. Aceasta să fie rugăciunea noastră azi.

Material realizat de pastor Cătălin Stetco, Conferința Muntenia.

SANCTUARUL – HARTA MÂNTUIRII TALE

Introducere:

Iubiți ascultători, sunt fericit că sunt în această zi deosebită aici cu dumneavoastră. Este Sabat, zi de odihnă și de refacere, zi de închinare și de slujire. Afară, soarele strălucește puternic. Totul transmite har, bucurie, laudă pentru Dumnezeu. Fețele dumneavoastră sunt senine și exprimă bucuria zilei de Sabat.

Vreau să vă invit acum să facem o călătorie în timp. Un exercițiu de imaginație. Să presupunem că putem observa momente din timpul când Isus încă era pe pământ. Ne oprim din călătorie în Sabatul când El era deja în mormânt! Un Sabat frumos, senin și cu soare strălucitor. Evreii din toate colțurile lumii erau strânși la Ierusalim pentru marea sărbătoare a Paștelui. Unii dintre ei mai erau încă frământați de ziua de vineri, care se încheiase nu foarte liniștitor, dar acum totul era... bine.

Cu o singură excepție, excepție ce nu putea fi observată de oamenii de pe străzile Ierusalimului. În camera de la etaj a familiei Marcu, câțiva oameni erau triști. Triști este puțin spus. Priveau în gol, nu își vorbeau, tresăreau la orice zgomot considerat suspect. Nu mai aveau orizont, nici o țintă în față, pierduseră ... totul. Întrebarea nerostită cu vorbe, dar care le sfâșia inimile era: de ce? De ce s-au întâmplat toate acestea tocmai Învățătorului lor? De ce nu a intervenit Dumnezeu? A fost El Mesia, așa cum crezuseră ei? Ce va fi de acum înainte? Ce vor face ei? Cum rămâne cu credința, cu promisiunile, cu așteptările lor? Afară era un soare puternic strălucitor, dar în sufletele lor era negură adâncă.

Se poate întâmpla ca astăzi, unii dintre cei care stau aici să aibă negură în suflet. Întrebări chinuitoare să nu le dea pace. Poate ești tu acea persoană care ai venit cu întrebări înaintea lui Dumnezeu și dorești răspunsuri! Mesajul de azi este pentru tine, așa cum a fost și pentru ucenicii din acele timpuri.

Mai trec câteva săptămâni. Călătorim din nou în timp. Și de această dată este tot Sabat, tot soare frumos. Dealurile Galileei sunt pline de viață, de cântec de păsări, de flori. Marea este calmă. Aceiași ucenici sunt din nou împreună. De data aceasta, pe fețele lor zărești speranța, licărul din privire spune că așteaptă ceva. Este primul Sabat pe care îl petrec singuri, după înălțarea la cer a iubitului lor Învățător. Încă au întrebări în sufletul lor. Totuși, de ce a ales Isus să plece? Când vor fi gata acele locuri pe care a promis că le va pregăti? Când se va întoarce la ei? Oare ce face acum Isus în ceruri? Nu ar fi fost mai bine să rămână cu ei aici, pe pământ?

Poate că azi ai aceleași întrebări ca ucenicii. De ce nu mai este Isus printre noi? Ar fi fost atât de bine? Nu ar mai fi fost controversate fără răspunsul Lui, nu ar mai fost suferință fără ca El să nu aibă soluția. Ce face El acum în Cer și de ce zăbovește atât până să se întoarcă, așa cum a promis? Și aceste întrebări își vor găsi răspunsul azi. Biblia conține răspunsuri la toate aceste întrebări. Haideți să o deschidem și să lăsăm acest Cuvânt cerească să mângâie inimile noastre!

Înainte de răstignirea Sa, vorbind ucenicilor despre viitor, Domnul Hristos spunea:

„Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14:1-3).

Vorbind de înălțarea la cer a Domnului Hristos, apostolul Pavel adaugă un lucru foarte interesant la prezentarea despre lucrarea lui Isus în cer. În Epistola către evrei, un subiect major este acela al lucrării cerești a Domnului Hristos. Despre ce este vorba? Ascultați ce scrie: „Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare-Preot care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri, ca slujitor al Locului Preasfânt și al adevăratului Cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul” (Evrei 8:1-2).

„...Mare-Preot...scaun de domnie al Măririi... Locul Preasfânt... adevăratul Cort...”, cuvintele acestea nu fac parte din vocabularul de zi cu zi. De fapt, ele ne duc înapoi cu sute și mii de ani în timp. Moise, cel prin care Dumnezeu a scos pe Israel din robia egipteană, a primit poruncă din partea Domnului să construiască un sanctuar: „Să-Mi facă un Locaș Sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor” (Exod 25:8), iar acest sanctuar trebuia realizat după niște instrucțiuni foarte clare: „Cortul să-l faci după chipul care ți s-a arătat pe munte” (Exod 26:30).

Ce era cu acest sanctuar? De ce a dorit Dumnezeu ca israeliții să dețină așa ceva? Istoria biblică ne descoperă scopul și semnificația sanctuarului, a obiectelor pe care le conținea și a serviciilor care se desfășurau acolo. Azi, te invit pe tine, ascultătorule, la o călătorie deosebită, o călătorie a mântuirii, pentru că doresc să îți prezint:

„SANCTUARUL – HARTA MÂNTUIRII TALE”

I. SANCTUARUL DIN PUSTIE

În primul rând, este nevoie să facem cunoștință cu ceea ce însemna Sanctuarul pentru ei, evreii din acele timpuri, și care erau activitățile care se desfășurau acolo. Sanctuarul construit de Moise la porunca Domnului și care este descris începând cu cartea Exodului, constituie un „prototip” al mântuirii noastre (Altar Call 32), conținând ritualuri, imagini exemplificative, acțiuni care au scopul de a ne explica planul mântuirii realizat de Dumnezeu pentru salvarea noastră din păcat. Pavel explică acest lucru în Evrei 8:5-6: „Ei fac o slujbă care este chipul și umbra lucrurilor cerești, după poruncile primite de Moise de la Dumnezeu, când avea să facă Cortul: «la seama», i s-a zis, «să faci totul după chipul care ți-a fost arătat pe munte.» Dar acum, Hristos a căpătat o slujbă cu atât mai înaltă cu cât legământul al cărui mijlocitor este El e mai bun, căci este așezat pe făgăduințe mai bune.”

Sanctuarul reprezintă planul de mântuire în imagini, este o machetă metaforică ilustrativă a lucrurilor cerești; un sistem didactic. El arată modul în care se poate stinge conflictul dintre om și Dumnezeu.

Elementul central al Sanctuarului este jertfa, iar simbolul jertfei este Isus Hristos. Toată structura și funcționalitatea Sanctuarului a fost provocată de apariția păcatului, adică încălcarea Legii lui Dumnezeu; fără păcat n-ar fi fost nevoie de acest Sanctuar. Planul

de mântuire nu poate intra în acțiune până ce omul nu răspunde la chemarea pe care o aude. Planul începe chiar de la intrarea omului pe poarta de răsărit.

1. CURTEA (Exod 27:9-19)

Era împrejmuită cu un gard de pânză albă de in, care se sprijinea pe stâlpi de lemn, înalți de cinci coți (2,6 m), așezați pe picioare de aramă, cu cârlige și bețe de legătură de argint. Existau 20 de stâlpi pe latura de sud și nord și câte 10 pe latura de răsărit și apus.

Intrarea în curte se făcea pe poarta de răsărit și era acoperită de o perdea țesută din fire de in, de culoare albastră, purpurie și cărămizie, lată de 20 coți (1,04 m). În acest perimetru al curții, distingem două spații distincte:

a. Spațiul omului (credinciosului);

Planul de mântuire este inițiativa lui Dumnezeu. El face primul pas, chemând și informând pe om. În urma intervenției divine, prin chemare, omul trebuie să solicite mântuirea și să o primească. Aceasta era exprimată simbolic prin gestul de pătrundere a credinciosului prin perdeaua de la poarta Sanctuarului, în curte, pentru a beneficia de efectele harului divin.

Spațiul de lucru și închinare al omului era limitat la un sector destul de restrâns din perimetrul curții: o fâșie de teren îngustă, situată între perdeaua de la intrarea în curte și o linie imaginară ce trecea prin fața altarului de aramă. Aducerea jertfei a fost localizată tocmai în acest spațiu al omului, al lumii, ceea ce arată că marea jertfă a Domnului Isus Hristos va fi adusă în spațiul lumii.

b. Spațiul preotului de serviciu

Lucrarea Domnului Hristos, care trebuia să fie executată pe pământ, era *actul ispășirii* exprimat simbolic de preot în curtea Sanctuarului, unde au fost plasate două obiecte ritualice și simbolice: ligheanul de aramă și altarul de aramă.

1.1. Ligheanul de aramă (Ex. 38:1-3)

Este un vas metalic din aramă (bronz), cu picior de susținere, destinat pentru spălarea mâinilor și picioarelor preoților ori de câte ori aceștia începeau activitatea ritualică în Sanctuar. Reprezintă curățirea de păcat prin Isus Hristos.

1.2. Altarul de aramă (Ex. 38:4-7)

Era așezat lângă lighean. Avea formă paralelipipedică și era construit din lemn de salcâm, poleit cu aramă. Reprezintă simbolul *crucii Domnului Hristos*. Aici avea loc moartea păcatului – arătând spre moartea Domnului Hristos în locul omului. Lucrarea de ispășire a Domnului Hristos a fost realizată în *natura Sa umană* (arama).

2. SFÂNTA (Locul Sfânt)

Obiectele din Sfânta erau: altarul de aur pentru tămâiere, masa cu pâinile și sfeșnicul.

2.1. Altarul de aur (Ex. 38:25-29)

Se deosebea de altarul de aramă nu numai prin metalul folosit și locul amplasării, ci și prin *natura lucrării* ce se efectua pe el. Aici se ardea tămâia, care se înălța odată cu

rugăciunile credincioșilor și făcea posibilă acceptarea lor de către Dumnezeu (Apocalipsa 8:3-4). Simboliza mijlocirea Domnului Hristos.

2.2. Masa cu pâinile (Ex. 25:23-30)

Era lucrată din lemn de salcâm poleit cu aur, de lungime doi coți, lățime de 1,5 coți și era plasată în dreapta încăperii. Avea permanent așezată pe ea 12 pâini.

Numărul 12 este simbolic și indică cele 12 seminții ale lui Israel, care vor fi și în Noul Ierusalim (Apocalipsa 21:12). De asemenea, Domnul Isus a avut 12 ucenici ale căror nume vor fi scrise pe temeliiile cetății Noului Ierusalim (Apocalipsa 19:14). Acest număr va fi păstrat în veșnicie. Pâinile reprezentau dependența zilnică a poporului de pâinea corporală și spirituală, care vin de la Dumnezeu. Isus este „Pâinea vieții” (Ioan 6:48-51).

2.3. Sfeșnicul (Ex. 25:31-39)

Era așezat în Sfânta în partea din stânga. Era lucrat din aur curat, bătut în întregime și avea *șapte brațe* pe care erau așezate candelarele pentru uleiul care ardea zi și noapte.

Lumina continuă arăta spre dependența lor permanentă de Isus Hristos, „Lumina lumii”. Reprezintă biserica lui Dumnezeu, înfloritoare prin loviturile primite în încercări. Biserica este cea care trebuie să reflecte lumina lui Dumnezeu (Matei 5:14 – „Voi sunteți lumina lumii”).

3. SFÂNTA SFINTELOR (EXOD 26:33)

Este un spațiu simbolic de refacere a legăturii omului cu Dumnezeu. Dovada o dau obiectele ceremoniale din această cameră:

Chivotul conținea: Legea, vasul cu mană și toiagul lui Aaron înfrunzit și avea deasupra: capacul ispășirii, heruvimii slavei, între care se descoperea shekina, prezența lui Dumnezeu.

3.1. Chivotul (Exodul 37:1-9)

Este construit dintr-o ladă de lemn de salcâm poleit cu aur. Faptul că e poleit cu aur arată originea divină a Legii lui Dumnezeu, care este exprimată în parametrii naturii umane. Este numit și chivotul mărturiei (Exodul 26:34). Conținea tablele Legii (Deuteronom 9:9), numite tablele legământului, sau tablele mărturiei (Exodul 31:18). Acestea erau două table de marmură (de piatră) pe care erau săpate Cele Zece Porunci cu degetul lui Dumnezeu (Deuteronom 10:1-4).

3.2. Capacul ispășirii (Ex. 25:17,21)

Așezat deasupra chivotului, acest capac era din aur curat și avea lungimea de doi coți (1,04 m) și lățimea de 1,5 coți (0,78 m). Simbolizează *meritele și mijlocirea Domnului Hristos*, fără de care omul n-ar avea nicio șansă de salvare. Amplasarea deasupra chivotului indică faptul că harul salvator al lui Dumnezeu, manifestat prin jertfa Fiului Său, este cel ce se interpune ca omul să nu primească pedeapsa meritată pentru călcarea legii divine. Sunt împletite astfel două din atributele divine: dreptatea și dragostea (Psalmii 85:10).

3.3. Heruvimii slavei (Exodul 25:18-20)

Cei doi heruvimi erau lucrați din aur bătut și așezați la cele două capete ale capacului ispășirii, ieșind din el. Heruvimii aveau aripile întinse pe deasupra, acoperind cu aripile

capacul ispășirii, iar fețele lor erau așezate una spre alta și privind fiecare spre chivot. Aceștia simbolizează mesagerii cerești dorind să privească adâncimile Legii și dragostei divine (1 Petru 1:12).

3.4. *Shekina* (Ex. 25:22)

Reprezintă manifestarea prezenței divine între cei doi heruvimi. Aici Domnul Se cobora învăluindu-și slava într-un nor care umplea tot cortul întâlnirii (Exodul 40:34-36). Prezența Sa sfințea locul acela (Exodul 29:42,43). De la înălțimea celor doi heruvimi, Domnul vorbea cu Moise și apoi cu cel ce era desemnat ca mare-preot (Numeri 7:89).

Sanctuarul a fost școala lui Dumnezeu de pe pământ, în care se păstra o relație sănătoasă cu El și în care erau demonstrate consecințele păcatului. (Altar Call, 35)

II. ISUS ȘI SANCTUARUL

Vă propun acum să avansăm în descoperirea activităților de la Sanctuar, rezumând activitatea care avea loc în perimetrul Sanctuarului. Așa cum am amintit, fiecare animal de jertfă arăta spre Domnul Hristos. (Ioan 1:29: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.”)

Toate jertfele descrise în Scriptură, în special în cartea Leviticul, exprimă măreția sacrificiului lui Hristos, cu numeroasele lui fațete. Ele ne arată o imagine de ansamblu asupra tabloului mântuirii noastre. Deosebirile care existau între aceste jertfe subliniau diferite aspecte ale sacrificiului Domnului Hristos. Astfel erau arderile-de-tot, care semnificau faptul că jertfa lui Hristos avea să-L mistuie complet. Era jertfa de pace, sau pentru bunăstare, care prefigura beneficiul vieții lui Hristos pentru cei care-L acceptă în viața lor. Era și jertfa pentru păcat, al cărei sânge era aplicat pe coarnele altarului din curte, simbolizând importanța sângelui Domnului Hristos pentru iertarea păcatelor noastre. Nu în ultimul rând, era și jertfa pentru vină, unde sângele era uns tot pe coarnele altarului, iar jertfa era precedată totdeauna de repararea greșelii. Acest lucru descoperea faptul că sacrificiul lui Hristos plătește datoria păcatelor, dar are capacitatea să ne transforme viața prin puterea Sa.

Poate că te întrebi astăzi de ce era nevoie de atâta sânge. Este Dumnezeu milos sau crud și tiran ca să poruncească atâtea sacrificii? Să nu uităm că Dumnezeul nostru iubitor Se îngrijește chiar și de o vrabie (Luca 12:6), El este mult mai sensibil decât noi. El suferea când se aducea fiecare jertfă. Dar a ales acest procedeu pentru a imprima în mințile oamenilor gândul că fiecare alegere are consecințe foarte serioase („plata păcatului este moartea” – Romani 6:23; „fără vărsare de sânge nu este iertare” – Evrei 9:22). Trebuia ca oamenii să conștientizeze urmările drastice și dureroase ale păcatului, care se întind pe termen lung. În felul acesta putem înțelege un crâmpeli din chinul teribil și din agonia interioară de care a fost cuprins Domnul Hristos în momentele răstignirii Sale.

Este demn de remarcat faptul că jertfa nu cumpăra împăcarea cu Dumnezeu. Ea era un simplu simbol care exprima credința în darul gratuit al ispășirii (Isaia 55:1 – „veniți și cumpărați fără bani și fără plată”). Animalele erau valoroase pentru oameni (exprimau gândul că sacrificiul costă), dar ei returnau practic ce era tot al Lui.

Jertfele oferite Domnului de către israeliți seamănă cu cadourile pe care copiii le fac uneori părinților lor. Ele nu cumpără dragostea părinților – totul, chiar și ei, aparține părinților, dar exprimă dragostea lor, indiferent cât de mic și aparent nesemnificativ este acel cadou.

Un aspect foarte important care trebuie reținut este acela că sângele lui Hristos are funcția de răscumpărare a ființelor umane (1 Petru 1:18-19). El a luat locul nostru, a ales să fie identificat cu răul (șarpele de aramă în pustie – Numeri 21:8-9; Geneza 3; Evrei 2:14) pentru ca murind să-l distrugă.

Altă față a jertfelor era aceea în care proprietarul animalului consuma o parte din carnea jertfei (Levitic 7:15-21). Lucrul acesta însemna că acea persoană se împărtășea din Hristos, așa cum El Însuși a spus: „Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne în Mine” (Ioan 6:53-56).

Un lucru care îmi place foarte mult la Domnul Hristos și la sacrificiul Lui este faptul că El ne primește așa cum suntem, dar niciodată nu ne lasă cum am fost!

Alt lucru legat de Sanctuar era acela că el făcea legătura dintre rugăciune și jertfă, care erau aduse împreună de israeliți la Sanctuar. Jertfele erau rugăciuni vizibile, era forma prim care oamenii comunicau cu Dumnezeu. Ca și atunci, și astăzi rugăciunile noastre au nevoie de jertfa Domnului Hristos care să se înalțe ca un miros plăcut înaintea Domnului.

Atunci când vorbim despre Sanctuar și despre activitatea din el, nu trebuie să uităm ceea ce spune Biblia despre Domnul Hristos. Isus Hristos, Marele-Preot, a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. (Evrei 4:15). El este mijlocitorul nostru (1 Timotei 2:5).

Lucrarea de mijlocire și jertfa lui Hristos nu au rolul de a-L determina pe Dumnezeu să ne iubească; ele sunt rezultatul iubirii lui Dumnezeu. El nu are nevoie de un mijlocitor pentru a lua legătura cu noi. Noi suntem cei care avem nevoie de un mijlocitor pentru a veni în fața Lui (Evrei 4:15-16).

Mijlocirea lui Isus nu înseamnă implorare sau insistență. El pledează pe baza dovezilor prezentate. Mijlocirea Sa include cereri pentru iertarea și curățirea noastră. Sacrificiul lui Hristos Îl îndreptățește pe Dumnezeu să ne ierte (Romani 3:24-26). De asemenea, o parte a mijlocirii Domnului Hristos este recunoașterea faptului că Îl acceptăm. (Matei 10:32-33).

În cele din urmă, ce anume face ca păcatul să dispară? Sau el va rămâne tot timpul lipit de viețile noastre? Are Dumnezeu un cuvânt de spus aici? În cadrul activităților de la Sanctuar, erau aduși în Ziua Ispășirii la Sanctuar doi țapi (Lev. 16:8-10). Unul dintre ei era adus ca jertfă, în timp ce pe celălalt nu îl sacrifică, dar preotul își pune mâinile pe capul lui, mărturisind păcatele întregii adunări și era dus în pustie. El îl reprezintă pe Satana, împotrivorul, care va trebui să suporte toate consecințele alegerilor păcătoase ale oamenilor de-a lungul istoriei lumii. El îi atrage pe oameni în păcat și tot el îi condamnă.

Țapul pentru Azazel, purtând păcatele israeliților, îl reprezintă pe Satana, purtând responsabilitatea păcatelor neamului omenesc în întregime. Pedepsa pe care o va primi ca martor mincinos este chiar pedeapsa pe care ar fi primit-o poporul lui Dumnezeu dacă n-ar fi fost iertat la judecată. Satana nu poartă vina mea – care a fost purtată la cruce. Satana nu este în niciun caz un înlocuitor al meu. Hristos este singurul înlocuitor. Satana

mă condamnă, indiferent dacă sunt mântuit sau pierdut. Dacă sunt pierdut, în cazul meu nu poate fi acuzat că este martor mincinos. Însă dacă sunt mântuit, el minte, susținând că n-am primit iertarea. Astfel, cu cât sunt salvați mai mulți oameni, cu atât va fi mai mare responsabilitatea lui și cu atât mai grozavă pedeapsa pe care o va primi, pedeapsa martorului mincinos. Nu este de mirare că răcnește ca un leu care caută prada.

III. EU ȘI SANCTUARUL

Este momentul pentru a parcurge acum a treia parte a studiului nostru de azi, și anume – relevanța lucrării Domnului Hristos pentru mine și pentru tine!

a. Etapele ispășirii mele

Este un fapt deplin cunoscut de toți creștinii că strigătul: „S-a sfârșit!” pe care Domnul Hristos l-a rostit pe cruce (Ioan 19:30) a marcat momentul crucial al salvării noastre. Moartea Sa ispășitoare asigurase accesul la mântuire pentru oricine Îl va accepta pe El ca Mântuitor. Astfel, moartea Lui a fost completă la cruce.

În același timp, nu trebuie să uităm aspectul important al ispășirii ca proces. Ispășirea este un proces care se desfășoară în etape. Ispășirea este relațională, iar atâta vreme cât relația ta cu Dumnezeu este în proces de vindecare, ispășirea continuă. Apostolul Pavel îi îndeamnă pe credincioși să „se împace cu Dumnezeu” (2 Corinteni 5:20). Tot el amintește credincioșilor importanța învierii Domnului Hristos, spunând în 1 Corinteni 15:17-18 că învierea Lui dintre cei morți este esențială pentru mântuirea oricui crede. Avem nevoie de un Mântuitor mort, sacrificat, dar avem nevoie și de un Hristos înviat din morți.

Cartea Evrei vorbește în detaliu despre slujirea pe care o face acum în ceruri Domnul Hristos. Prin moarte, El a asigurat din abundență mântuirea tuturor oamenilor, iar acum El distribuie acest beneficiu transformator tuturor celor care au nevoie de el (Evrei 9:12-13). Acest lucru se întâmpla și în vechiul Israel la Sanctuar. Israelitul era implicat în mod personal în jertfa pe care o aducea, nefiind automat iertat prin simpla moarte a animalului, ci și prin faptul că era dispus să renunțe la păcat (Psalmii 66:18). Tot astfel, azi, putem fi iertați dacă acceptăm darul pocăinței (Fapte 5:31), adică întoarcerea de la păcat.

Înțeleg că iertarea mea este parte a procesului de ispășire și primesc iertarea atunci când accept în mod personal și sincer jertfa lui Hristos. În acest fel, ispășirea continuă dincolo de cruce.

b. Rezultatul ispășirii – sfințirea

În urma ispășirii păcatului, relația mea cu Dumnezeu crește pas cu pas. El este sfânt și eu încep să devin sfânt printr-o relație mântuitoare cu El, prin puterea Lui în mine. Noi suntem sfinți, pentru că suntem ai Lui (1 Corinteni 1:2).

Biblia prezintă starea de sfințenie ca o progresie, ca o creștere, iar creșterea în sfințenie înseamnă creșterea în dragoste („Domnul să vă facă să creșteți tot mai mult în dragoste... să vă întărească în sfințenie” – 1 Tesaloniceni 3:12-13).

Apostolul Petru ne cheamă să imităm sfințenia lui Dumnezeu în tot ce facem (1 Petru 1:14-16). De fapt, a fi sfânt înseamnă să trăiești în concordanță cu principiile lui

Dumnezeu, să Îl iubești și să îi iubești pe semenii tăi (Matei 22:37-39). A fi sfânt înseamnă a fi iubitor.

Ți se pare greu sau ușor? Începe de azi să experimentezi sfințenia, așa cum Dumnezeu a lăsat-o – iubește-L deplin pe El, prin faptul că îi iubești deplin de semenii tăi.

c. Siguranța mântuirii

Prietene, în urma acestei descoperiri a dragostei lui Dumnezeu pentru tine, mai poți spune că nu ai siguranța mântuirii? Cineva spunea: „Când privesc la mine, mă întreb cum aș putea să fiu mântuit, dar când privesc la Isus, mă întreb cum aș putea să fiu pierdut?” Biblia este categorică atunci când ne vorbește de siguranța mântuirii prin El.

Apostolul Ioan ne încurajează prin scrierile sale să venim cu încredere înaintea Lui pentru a fi curățiți de păcate (1 Ioan 1:9; 2:1), afirmând siguranța vieții veșnice în dreptul acelor care cred în Numele Fiului lui Dumnezeu (1 Ioan 5:13-15, 19-20). Încrede-te în El, bucură-te de oferta Lui și fă cunoscut prietenilor tăi ce dar ți-a oferit Dumnezeu!

d. Dovada mântuirii – ascultarea

Poate că te întrebi azi: „Mai are vreo valoare ascultarea mea? Este suficientă iertarea? Mai trebuie să împlinesc voia lui Dumnezeu și dacă da, ce rol are aceasta în procesul mântuirii? Nu este suficient că Dumnezeu m-a iertat o dată în viață?”

Când îi învăța pe oameni în Galileea, Isus le-a dat o lecție despre ascultare și mântuire. El a spus: „Nu oricine îmi zice «Doamne, Doamne», va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu...” (Matei 7:21-23). Este ca și în cazul unei căsătorii între doi tineri. Cuvintele trebuie probate în legământul încheiat. Angajamentul este dovedit prin fapte. Lucrul acesta arată loialitatea, dragostea, bucuria de a fi în relație cu Dumnezeu.

CONCLUZII:

Este din nou momentul să îți oprești gândurile din alergarea lor și să te gândești o clipă la darul pe care Cerul l-a făcut pentru tine. Azi, încă este timp pentru a accepta oferta de salvare din partea Cerului. Ca și în timpul lui Noe, Dumnezeu nu forțează pe nimeni să intre în corabie. El invită, dar respectă deciziile pe care le iau oamenii. Judecata lui Dumnezeu de la sfârșitul zilelor doar va recunoaște, pur și simplu, ceea ce oamenii au ales să devină. Dumnezeu așteaptă ca fiecare om să se hotărască, apoi închide ușa. Fiecare este responsabil de propria alegere.

Misiunea mea și a ta astăzi este să acceptăm ceea ce Dumnezeu dorește să ne ofere. Dumnezeu așteaptă din partea noastră un angajament al credinței sincer și continuu.

Alege azi să răspunzi chemării iubitoare a Lui. Alege să te dedici Lui, alege să fii recunoscător pentru ispășirea Lui și pentru mântuirea oferită în dar.

Rostește chiar acum o rugăciune tainică în care să Îi spui bucuria pe care o simți că ești iertat și mântuit. Și roagă-L pe El, Domnul, să îți transforme viața zi de zi, până când El Se va întoarce să te ia Acasă!

Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți! AMIN!

ILUSTRAȚII:

Longfellow putea să ia o foaie de hârtie de nimic, să scrie un poem pe ea și să-i dea o valoare de 6 000 de dolari – aceasta înseamnă geniul.

Rockefeller putea să se semneze pe o bucată de hârtie și s-o facă să valoreze milioane – aceasta înseamnă capitalul.

Un meșteșugar poate lua o bucată de ceva care costă cinci dolari și să facă ceva care să valoreze 50 de dolari – aceasta înseamnă priceperea.

Un artist poate lua o bucată de pânză de 50 de cenți, să picteze ceva pe ea în valoare de 1 000 de dolari – aceasta înseamnă măiestria.

Dumnezeu poate lua o viață păcătoasă, fără valoare, s-o curețe în sângele lui Hristos, s-o umple cu Duhul Sfânt și s-o facă o binecuvântare pentru omenire – aceasta înseamnă mântuirea.

Mielul salvator

Într-un mic sat, o echipă de muncitori lucrau la reconstrucția unei biserici. Ridicaseră schele înalte pentru a putea reface întreg peretele. Întrucât în curtea bisericii era iarbă multă, un păstor adusese oile să pască. Ele pășteau libere și nu păreau deranjate de muncitorii care lucrau pe schele.

La un moment dat, din neatenție, un muncitor s-a dezechilibrat, a pierdut controlul și s-a prăbușit în gol de la opt metri. Căzătura fu rapidă, iar impactul cu solul foarte puternic. Din fericire pentru el, a căzut exact pe un miel care păștea sub schelă. Mielul fu zdrobit sub lovitură, dar omul a scăpat nevătămat.

Aplicație

Căderea fatală a omului a fost întreruptă de un Miel. Era Mielul, Fiul lui Dumnezeu. El „părea junghiat” (Apocalipsa 5:6) și „zdrobit pentru fărădelegile noastre” (Isaia 53:4-9), pentru ca „după ce își va da viața ca jertfă pentru păcat să vadă o sămânță de urmași” (vers. 10).

„Hristos a fost tratat așa cum meritam noi, pentru ca noi să putem fi tratați așa cum merita El. El a fost condamnat pentru păcatele noastre, la care El n-a contribuit cu nimic, pentru ca noi să putem fi îndreptățiți prin neprihănirea Lui, la care noi n-am contribuit cu nimic. El a suferit moartea care era a noastră, ca noi să putem primi viața care era a Lui. «Prin rănilor Lui suntem tămăduiți.»” – (E.G.W., *Hristos, Lumina lumii*, p. 25)

Material realizat de pastor Teofil Brașov, Conferința Muntenia.

DOMNUL SE ADAPTEAZĂ PENTRU SALVAREA OMULUI

„Ce faci tu aici, Ilie?” (1 Împărați 19:9b)

„Ai văzut pe robul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană și curat la suflet, care se teme de Dumnezeu și se abate de la rău.” (Iov 1:8)

Pentru a salva omul, Dumnezeu a ales să vină în lumea aceasta și să Se prezinte pe Sine ca soluție la criza adusă de păcat. El s-a arătat interesat de noi și a făcut tot ceea ce se putea și chiar și ce nu ne gândeam vreodată că se poate. Momentul de la Golgota nu a fost singurul, Dumnezeu până astăzi se interesează de noi, după cum în trecut a fost cu oamenii în particular și cu poporul Israel ca neam.

Putem lua, ca exemplu, două situații din Biblie, a doi mari titani. Primul dintre ei este Ilie, care a avut experiența nemaipomenită de a sta în fața unui popor întreg cu 450 de proroci ai lui Baal și 400 de proroci ai Astarteei. El era antipatic pentru autoritățile acelei vremi, fiind căutat în nenumărate rânduri pentru a fi ucis. Totuși, viața lui a fost consacrată lui Dumnezeu și Acesta i-a întors favorul dându-i în dar nemurirea.

Putem spune că, după o asemenea experiență pe care a trăit-o Ilie, nimic nu l-a mai putut zdruncina. A avut parte de un moment de glorie, fiind recunoscut de popor și imediat ascultat de aceștia, odată ce a demonstrat că doar la el a putut veni focul divin. Atât de puternic îi vedem caracterul, încât ajunge chiar să fie ironic cu acești preținși proroci și să râdă de dumnezeul lor, care „probabil că dormea” la acel moment important.

Cât sânge rece a avut Ilie în momentele acelea încât să întoarcă, prin atitudinea lui, cursul istoriei și mânia lui Dumnezeu de la un popor idolatru. Totuși, nu vrem să judecăm prea mult, dar după o asemenea izbândă publică, Ilie parcă se înmoaie la auzul unor cuvinte: „Să mă pedepsească zeii cu toată asprimea lor dacă mâine, la ceasul acesta, nu voi face cu viața ta ce ai făcut tu cu viața fiecăruia din ei” (19:2).

Atât de puternic au sunat aceste cuvinte în interiorul lui Ilie încât l-au dat peste cap total. A început să fugă și să se demoralizeze la gândul că mâine va da față în față cu o singură femeie. Era totuși Izabela, cea care mânca la masă cu acești proroci, însă acest lucru și toate argumentele din lume nu puteau să fie o scuză pentru Ilie, care a uitat să-și ia timp și să se raporteze la Dumnezeu.

Atât în momentele bune, cât și în cele rele, noi trebuie să fim conectați cu divinul. Duhul Sfânt este persoana care ne echilibrează simțurile și ne dă asigurarea că luptele care par să ne vizeze nu sunt de fapt ale noastre, ci ale Lui. Dacă am putea să alegem una dintre cele două situații pe care Ilie le-a experimentat, ar fi bine să ne-o dorim pe cea de-a doua. Deși nu a reacționat corect, Ilie ajunge să se demoralizeze la auzul că va fi omorât și el.

Totuși aceste momente din viața prorocului sunt un exemplu pentru noi astăzi, care trăim și ne întrebăm probabil aceleași lucruri ca și el atunci. Poate că nu toți vom trece

prin momente în care să ieșim în față și să dăm mărturie pentru întreaga lume, dar cu toții vom avea parte de încercări care ne vor pune la șlefuire caracterul și pe care Dumnezeu le îngăduie spre binele nostru. Noi trebuie doar să-L întrebăm pe El.

Dacă este ceva ce ne-am putea dori dintre aceste două momente, ar fi mai bine să lăsăm gloria primului moment pentru siguranța de sine a celui de-al doilea moment. Ar fi bine să păstrăm în noi o pace care să nu își schimbe valoarea în funcție de situație, ci să rămână ca o constantă. Noi suntem chemați să răspundem diferit în astfel de situații.

Dumnezeu ne promite această putere și, prin Duhul Sfânt, putem sta asemenea lui Luther, care părea a fi în minoritate, în fața unui consiliu de preoți. Trebuie să știm când să facem diferența dintre bine și rău și să știm când să renunțăm, cerându-ne scuze dacă e nevoie, și când să mergem mai departe pentru că merită. Să nu uităm așadar că dacă în vreme rea Dumnezeu ne răspunde, El este cu atât mai dispus să ne vorbească și când vremea este mai bună. Noi nu trebuie să-L folosim pe Dumnezeu ca pe un duh al lămpii sau ca pe un peștișor de aur care ne-ar îndeplini dorințele, ci ca Cel care ne scoate din probleme și în care ne găsim adevărata satisfacție.

Să luam aminte la aceste lucruri, pentru că noi cei care vom testa pe alții, vom fi și noi în situația de a fi testați și trebuie să dăm dovadă că suntem diferiți. Fie că ești părinte și vrei să-ți educi copilul, fie că ești profesor și vrei să transmiți un adevăr atât de important studenților sau profesorilor colegi, fie că ești capelan, fie că ești angajat sau director, cu toții avem de învățat din ziua în care deschidem ochii și până în ziua în care îi închidem. Niciodată nu ești prea bătrân, decât atunci când ai renunțat să mai înveți.

Cu toate aceste lucruri, ceea ce este cu adevărat mai impresionat este felul neobișnuit în care Dumnezeu se apropie de om. S-ar putea să fim în situații în care să luăm decizii importante. Să nu uităm aceste exemple în care Dumnezeu ne învață indirect că trebuie să-L urmăm pe El și să învățăm de la El. Chiar dacă Isaia 55:8 ne spune: „Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile voastre nu sunt căile Mele”, noi nu trebuie să ne descurajăm la auzul acestor cuvinte adevărate, ci conștienți de starea noastră, să ne legăm mai mult de Dumnezeu.

Când Ilie ajunge să clacheze la aflarea veștii, Dumnezeu îl face conștient de faptul că pe lângă el mai sunt ale 7 000 de suflete care încearcă să-și fortifice relația cu El. Aceștia probabil că încercau să se bazeze mai mult pe acest aspect decât pe acela de a ieși în față. Este ceva extraordinar ceea ce a realizat Ilie, dar mai important pentru Dumnezeu este ceea ce are fiecare om în interior. Deși se întâmplă ca prorocul lui Dumnezeu să se îndoiască, El totuși îl iubește și îi arată milă prin faptul că nu i se descoperă doar ca un Dumnezeu autoritar, grandios, departe de păcate și nemilos cu această corupție care face rău copiilor Lui. Ilie avea o percepție despre Dumnezeu, dar ea nu era completă. De aceea, Acesta i se descoperă într-un susur blând. Dacă nu ar fi fost din milă, niciunul din noi nu ar mai fi fost vrednic de iertare și de posibilitate de mântuire. Eram cu toții pierduți, vrednici de moarte.

Trecând mai departe la un alt exemplu al Bibliei, putem vedea cum Dumnezeu acționează cu totul neașteptat în dreptul lui Iov. Acesta dă dovadă de un echilibru greu de imaginat în situații când alții și-ar fi putut pierde mințile cu ușurință. Pentru el este mai important ceea ce a experimentat în trecut decât noua părere a soției lui, care este

descurajată și îi spune lui Iov să-L blesteme pe Dumnezeu și să moară. Chiar prietenii lui ajung să îi spună că nu are de ce să se mai apere sau să pozeze drept nevinovat pentru că nu este fum dacă mai întâi nu a fost foc.

Să nu uităm că Iov era o priveriște pentru întreg universul. Și mai important decât atât, asupra sa a fost spus cuvântul lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, de atitudine a lui conta faptul că Dumnezeu părea sau nu că își cunoaște copiii.

Cu toate acestea, la sfârșitul acestei experiențe, Dumnezeu se arată robului Său credincios. Aș fi argumentat atunci că a fost o încercare pentru credinciosul Iov și, cu toată complexitatea ei, acesta a trecut-o cu brio. Aș fi lăudat pe Iov pentru modul exemplar de a rămâne fidel lui Dumnezeu, că Satana a fost cel care a cerut toate aceste încercări asupra sa și că Dumnezeu a fost într-un fel constrâns de situație pentru a nu interveni.

De fapt, Dumnezeu ar fi putut să evite un asemenea dezastru. El ar fi putut să nu scoată dosarul lui Iov înaintea lui Satana, pentru că știa ce o să se întâmple cu mult înaintea. Dar cu toate acestea, vedem că Dumnezeu ne dă asigurarea că El este învierea și că doar găsim-L putem să ne împlinim viața trăind adevărul cu o Persoană care ne iubește până la capăt. Totuși, în situația aceasta s-a văzut cât de grav este păcatul și cât de mult ne afectează el. Ne mutilează și ne ia ceea ce ne este mai drag nouă, viața noastră și a celor în jur.

Știind toate acestea, Dumnezeu se apropie de Iov într-un stil cu totul neașteptat. Dar tocmai fiindcă este Dumnezeu, putem să ne încredem în El și mai mult. El știe exact cum să se raporteze la oameni. Probabil că dacă cineva ar face acest lucru, am spune imediat că a încurcat atitudinile. Cea pe care o merita Ilie, a primit-o Iov și invers.

Însă Dumnezeu nici măcar nu dă explicații de ce nu vine cu un alt susur blând, ca la Ilie. El întreabă în Iov capitolul 38:2: „Cine este cel ce Îmi întunecă planurile prin cuvântări fără pricepere?” La auzul acestor cuvinte pline de mustrare și la celelalte întrebări retorice pe care Dumnezeu le ridică, Iov se simte plin de vină și se pocăiește de începutul de răzvrătire al lui. Pentru Iov, care cunoscuse un Dumnezeu plin de îndurare, cu mână largă, milostiv, bun, generos și drept era o posibilă încercare de recurs în care Iov să se justifice și Dumnezeu să ia notițe și să remedieze problema. Însă pentru Iov, Dumnezeu se arată cu o față pe care acesta a uitat-o. El este creatorul universului misterios, pe care nimeni nu l-a pătruns și care se conduce după simpla Sa vorbă. Nimic nu l se împotrivesc și același lucru trebuie să-l recunoască fiecare om, în adâncul inimii sale. El știe totul de la început și până la sfârșit. Nu face acest lucru pentru că așa găsește El plăcere, ci pentru că, prin încrederea totală în El, noi ne vom găsi adevăratul sens.

Trebuie să evităm să credem că metodele noastre pot fi singurele care trebuie înțelese ca fiind corecte. Trebuie să ne rugăm Domnului să mute muntele din fața noastră, iar dacă nu..., să ne dea putere să-l urcăm. La noi, o apă curgătoare care ne stă în față s-ar putea să însemne sfârșit de drum, dar la El, o altă variantă de a merge pe ea sau prin ea ca pe uscat.

Să ne pocăim de acest adevăr singular pe care credem că îl avem în anumite situații și să ne rugăm pentru discernământ spiritual, în care să acționăm, știind când să vedem în alb sau negru, și când este situația de a aplica un gri. El poate face acest lucru prin noi. Dar noi obosim în a judeca în felul acesta și împingem lucrurile spre extreme.

Cel mai frumos lucru pe care îl putem cere lui Dumnezeu în rugăciunile noastre este acela de a ne pregăti pentru viața Sa în viața noastră. Nu noi avem toată imaginea, ci El. Nu noi trebuie să ieșim la sfârșit ca având meritele, ci El. Nu nouă ni s-a dat să ducem acest război, ci Lui. Să lăsăm în mâna Sa toată viața noastră, și El Își va împlini promisiunea că ne va izbăvi spre o viață în eternitatea fericită.

Material realizat de pastor Tiberiu Iordan, Conferința Muntenia.

MULȚI SUNT PE CALEA PIERZĂRII!

„Și nu mi-ar ajunge vremea...”

...largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare și mulți sunt cei ce intră pe ea. (Matei 7:13 Exodul 20:7; Iuda 1:3-5; 1 Timotei 1:18; 6:12)

Mii și mii de oameni au trăit nenorocirea adusă de tolerarea răului și de indecizia privind împăcarea cu Dumnezeu. Să luăm în considerare câteva cazuri din istoria biblică și din vremuri apropiate nouă spre o dreaptă și folositoare impresie asupra vieții noastre, pentru a duce cu izbândă marea luptă a vieții de credință, prin puterea Duhului Sfânt, împreună cu cei puțini, mici și slabi, dar credincioși Conducătorului nostru divin! ... Și ieșind din Babilonul lumii acesteia, să ne despărțim de mulțimile care merg pe calea largă a nelegiuirii și răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu spre propria lor pierzare veșnică!

1. Cei din lumea veche

Mântuitorul nostru spune: „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreueze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră. Căci ziua aceea va veni ca un hoț peste toți cei ce locuiesc pe toată fața pământului” – asupra tuturor acelor ale căror interese sunt legate de lumea aceasta. „Vegheați dar în tot timpul și rugați-vă ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea care se vor întâmpla și să stați în picioare înaintea Fiului omului” (Luca 21:34-36).

Înainte de nimicirea Sodomei, Dumnezeu a trimis lui Lot solia: „Scapă-ți viața; să nu te uiți înapoi și să nu te oprești în vreun loc din câmpie; scapă la munte, ca să nu pieri.” Aceeași voce de avertizare a fost auzită de ucenicii lui Hristos înainte de distrugerea Ierusalimului: „Când veți vedea Ierusalimul înconjurat de oști, să știți că pustiirea lui este aproape. Atunci cei din Iudeea să fugă la munți, cei din mijlocul Ierusalimului să iasă afară din el și cei de prin ogoare să nu intre în el” (Geneza 19:17; Luca 21:20-21). Ei nu trebuiau să zăbovească pentru a lua ceva din bunurile lor, ci trebuiau să folosească cât mai bine acel prilej pentru a scăpa. Avea loc o ieșire, o categorică despărțire de cei nelegiuți, o fugă pentru a scăpa cu viață.

Așa a fost în zilele lui Noe; așa s-au petrecut lucrurile cu Lot; așa a fost cu ucenicii înainte de distrugerea Ierusalimului și așa va fi în zilele din urmă. Din nou vocea lui Dumnezeu se aude într-o solie de avertizare, îndemnând pe poporul Său să se despartă de nelegiuirea ce predomină. Starea de decădere și apostazie ce va exista în zilele din urmă în lumea religioasă a fost înfățișată profetului Ioan în viziunea cu privire la Babilon – „cetatea cea mare, care are stăpânire peste împărații pământului” (Apocalipsa 17:18). Înainte de nimicirea ei, urmează să se adreseze din cer chemarea: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei” (Apocalipsa 18:4).

Ca și în zilele lui Noe și ale lui Lot, trebuie să existe o vizibilă despărțire de păcat și păcătoși. Nu trebuie să fie niciun compromis între Dumnezeu și lume, nicio întoarcere pentru a pune la adăpost comorile pământești. „Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona” (Matei 6:24). „Asemenea locuitorilor din valea Sidimului, oamenii visează belșug și pace. «Scăpați-vă viața» este avertizarea din partea îngerilor lui Dumnezeu; dar alte glasuri se aud spunând: «Nu vă neliniștiți; nu este niciun motiv de îngrijorare». Mulțimile strigă: «Pace și siguranță», în timp ce Cerul spune că o nimicire grabnică este gata să se abată peste călcătorul de Lege.

În noaptea dinaintea nimicirii lor, cetățile din câmpie se desfătau în plăceri și își băteau joc de temerile și avertizările solului lui Dumnezeu, dar batjocoritorii aceia au pierit în flăcări; chiar în noaptea aceea, ușa milei s-a închis pentru totdeauna pentru locuitorii cei nelegiuți și nepăsători ai Sodomei. Dumnezeu nu poate fi batjocorit la infinit. El nu Se lasă a fi mult desconsiderat. «Iată, vine ziua Domnului, zi fără milă, zi de mânie și urgie aprinsă, care va prefăce tot pământul în pustiu și va nimici pe toți păcătoșii de pe el» (Isaia 13:9).

Cea mai mare parte a locuitorilor lumii va lepăda mila lui Dumnezeu și va fi copleșită de o pieire grabnică și fără scăpare. Dar aceia care iau seama la avertizare vor locui «sub ocrotirea Celui Preaînalt» și se vor odihni «la umbra Celui Atotputernic». Adevărul Lui va fi scutul și pavăza lor. Pentru ei făgăduința sună: «Îl voi sătura cu viață lungă.» (Psalmii 91:1,4,16)” – PP, 166-167 2.

2. Amânarea lui Lot

„Trăind în cetatea aceea strică, în mijlocul necredinței, credința sa scăzuse mult. Prințul cerului Se afla lângă el și, cu toate acestea, el se îngrijora de viața sa ca și când Dumnezeu, care dăduse pe față atâta purtare de grijă și iubire față de el, nu l-ar mai fi apărut. El ar fi trebuit să se încreadă pe deplin în Trimisul ceresc, predând viața și voința sa în mâinile Domnului, fără pic de îndoială și nepunând vreo întrebare. Dar, asemenea multora, el căuta să facă planuri pentru sine: „Iată cetatea aceasta este destul de aproape ca să fug în ea, și este mică. O! de aş putea să fug acolo, este așa de mică și să scap cu viață!”

Cetatea amintită aici era Bela, numită mai târziu Țoar. Se afla la numai câțiva kilometri de Sodoma și, asemenea acesteia, era strică și dată pieirii. Dar Lot s-a rugat ca să fie cruțată, susținând că cererea sa era mică. Dorința i-a fost îndeplinită. Domnul l-a asigurat spunându-i: «Iată, că-ți fac și hatârul acesta și nu voi nimici cetatea de care vorbești».

O, cât de mare este mila lui Dumnezeu față de creaturile Sale pline de greșeli! Din nou s-a dat porunca solemnă de a se grăbi, căci furtuna teribilă nu mai putea fi amânată decât foarte puțină vreme. Dar unul dintre fugari a îndrăznit să arunce o privire înapoi, la cetatea blestemată, și a devenit un monument al judecății dumnezeiești. Dacă Lot n-ar fi dat pe față ezitare în a asculta de avertizarea îngerilor, ci ar fi fugit cu toată hotărârea spre munți, fără să mai facă vreo rugămintă sau să rostească vreun cuvânt de împotrivire, atunci și soția sa ar fi reușit să scape.

Influența exemplului său ar fi salvat-o de la păcatul ce i-a pecetluit soarta. Dar trăgănarea și amânarea lui au făcut ca ea să nu ia în serios avertizarea divină. În timp ce tru-

pul ei se afla pe câmpie, inima îi era agăţată de Sodoma şi a pierit împreună cu ea. Ea s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu pentru faptul că judecăţile Lui au cuprins şi averea, şi pe copiii ei, nimicindu-i. Cu toate că fusese aşa de mult favorizată, încât a fost chemată să părăsească cetatea nelegiuită, i s-a părut că a fost prea aspru tratată, deoarece averea, pentru care avusese nevoie de ani de zile ca s-o strângă, avea să fie lăsată pradă nimicirii. În loc să primească cu recunoştinţă eliberarea, ea privi sfidător înapoi, ca o manifestare a dorinţei după viaţa acelor care au respins avertizarea divină”. – PP, 161 3.

3. Şovăirea lui Faraon

De fiecare dată când solia lui Dumnezeu venea la el cu putere, atunci se conforma poruncii divine. Apoi, când înceta manifestarea dumnezeirii prin urgii şi pedepse, el revenea şi se crampona de un refuz încăpăţânat. „Prin lepădarea fiecărei lumini şi a fiecărei raze ce a urmat, Faraon a mers dintr-o învârtoşare a inimii în alta, până ce a fost nimicit în Marea Roşie.” – 5M, 114.

„Ceea ce s-a petrecut în inima lui Faraon se va petrece în inima fiecăruia care neglijează să nutrească lumina şi să umble degrabă în razele sale... Când o persoană neglijează o dată să asculte de invitaţiile, mustrările şi avertismentele Spiritului lui Dumnezeu, conştiinţa se toceşte şi, când este mustrat a doua oară, este şi mai greu să asculte decât înainte. Şi aşa se întâmplă cu fiecare repetare.” – TV, 115 4.

4. Fără amânare, spre cetatea de scăpare!

„Acela care alerge către cetatea de scăpare nu trebuia să zăbovească. Trebuia să-şi părăsească familia şi treburile. Nu mai avea timp să-şi ia rămas-bun de la cei iubiţi ai săi. Viaţa lui era în primejdie şi oricare alt interes trebuia să fie sacrificat faţă de acest unic scop – să ajungă la locul de scăpare. Oboseala era uitată, piedicile nu mai erau luate în seamă. Fugarul nu îndrăznea nicio clipă măcar să meargă mai încet până ajungea dincolo de zidurile cetăţii. Păcătosul este în primejdie de moarte veşnică atâta timp cât nu caută adăpost la Domnul Hristos; şi după cum şovăiala şi nepăsarea puteau să-l lipsească pe fugar de unica şansă de a supravieţui, tot astfel amânarea şi indiferenţa se pot dovedi a fi ruina sufletului.

Satana, vrăjmaşul cel mare, este pe urmele oricărui suflet care a nesocotit Legea sfântă a lui Dumnezeu, iar acela care nu-şi dă seama de primejdia în care se află şi nu caută cu toată hotărârea scăpare în locul de veşnică adăpostire va cădea pradă pierzătorului. Prizonierul care părăsea vreodată cetatea de scăpare era lăsat în mâinile răzbunătorului sângelui. În felul acesta, poporul era învăţat să umble pe calea prevăzută de înţelepciunea infinită pentru siguranţa lui.

În acelaşi fel, nu e îndeajuns ca păcătosul doar să creadă în Hristos în vederea iertării păcatelor sale, ci trebuie şi să rămână în El, prin credinţă şi ascultare. Căci, dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoştinţa adevărului, nu rămâne nicio jertfă pentru păcate, ci doar o aşteptare înfricoşată a judecăţii şi văpaia unui foc care va mistui pe cei răzvrăţiţi.” (Evrei 10:26,27) – PP, 518 5.

5. Nehotărârea lui Pilat

Nehotărârea, ezitarea, neglijarea dovedite în câteva minute a dus la urmări fatale. „Pilat voia să jertfească dreptatea și principiul, pentru a face un compromis cu gloata. Lucrul acesta l-a așezat în loc slab. Mulțimea se agăță de nehotărârea lui și începu să ceară tot mai tare viața celui arestat...”

Dacă Pilat ar fi stat tare de la început, refuzând a condamna pe un om care nu-l găsi-se vinovat, ar fi sfărâmat lanțul fatal care avea să-l lege în remușcare toată viața. Dacă ar fi urmat convingerile lui drepte, iudeii n-ar fi îndrăznit să-i impună. Hristos ar fi fost omorât, dar vina n-ar fi căzut asupra lui Pilat.

Dar Pilat a călcat pas cu pas pe conștiința sa. El n-a vrut să lucreze după dreptate și adevăr, și acum se afla fără putere în mâinile preoților și conducătorilor. Clătinările și nehotărârea lui s-au dovedit ruina lui... Pe măsură ce el amâna lucrurile, preoții și mai-marii aprindeau mintea oamenilor...

Tot mai tare și mai tare creștea furtuna pe care o dezlănțuise nehotărârea lui Pilat. Curentul se grămădește cu tărie în direcția cea rea, și Pilat face compromis cu păcatul și este dus în întunericul vinovăției. Și tocmai lucrul acesta de care se temea i s-a întâmplat, i s-a luat slujba și, plin de remușcare, și-a pus capăt vieții. Toți aceia care fac compromis cu păcatul vor primi numai durere și pieire.” – HLL, 622-623 7.

6. Atenienii - „Altă dată”!...

Prin apostolul Pavel, Dumnezeu a pus înaintea atenienilor chemarea pe care de fapt a adresat-o tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască. Dar atenienii au răspuns: „Asupra acestor lucruri te vom asculta altă dată.” Vai, ce nenorocire – să zici solului păcii și mântuirii „altă dată”!

7. Felix – „Când voi mai avea prilej...”

Acesta constituie un caz ce ilustrează puternic adevărul că Domnul, după ce luminează o dată sufletul, dacă acesta amână, pentru când va mai avea prilej, timp mai bun, mai prielnic, atunci această a doua ocazie „mai favorabilă” este posibil să nu i se mai dea.

„Principesa iudaică înțelesese bine caracterul acestei Legi pe care ea o calcă atât de fără rușine, dar prejudecata asupra omului de pe Golgota îi împietri inima față de Cuvântul vieții. Felix nu auzise adevărul niciodată până aici, și când Spiritul lui Dumnezeu îl convinse, el fu mișcat adânc. Conștiința care i se trezise acum făcu să i se audă glasul, iar Felix simțea că Pavel vorbea adevărul. Amintirea sa colindă trecutul său încărcat de păcate. Cu o claritate îngrozitoare, i se înfățișară înaintea ochilor secretele vieții sale de mai înainte, care fusese plină de înjosiri și vărsări de sânge, și raportul cel negru al anilor săi de mai târziu. El se vedea pe sine însuși desfrânat, tiran și răpitor.

Niciodată până aici nu pătrunsese adevărul atât de mult în inima sa ca acum. Niciodată mai înainte nu fusese sufletul său umplut de spaimă ca acum. Gândul că toate secretele faptelor sale criminale stau deschise în fața ochilor lui Dumnezeu și că el va

trebui să fie judecat după faptele sale îl făcu să se cutremure de frică. Dar, în loc să se lase condus de pocăință prin convingere sa, el căută să se degajeze de aceste meditații nebine-venite. Convorbirea cu Pavel fu în scurt timp întreruptă. „Du-te, pentru astă dată; și când voi avea timp potrivit te voi chema iarăși...”

...Timp de doi ani de zile nu fu luată nicio măsură contra lui Pavel, dar el rămase prizonier. Felix îl vizita adesea și asculta cu atenție cuvintele lui. Dar adevăratul motiv al acestei amabilități aparente era dorința de câștig și el dădu a înțelege că Pavel ar putea să-și plătească libertatea prin mituire...

Felix fu somat în cele din urmă să vină la Roma spre a da răspuns pentru jigniri grave aduse iudeilor. Înainte de a părăsi Cezareea, spre a se conforma somației, el se gândi să arate iudeilor „o favoare” lăsând pe Pavel în închisoare. Dar Felix nu avu niciun succes în încercarea de a recâștiga încrederea iudeilor. El fu concediat fără grațiere din postul său, și Porcius Festus fu numit în locul său cu reședința în Cezareea. O rază de lumină din cer căzuse asupra lui Felix când Pavel vorbise cu dânsul despre dreptate, curăție și despre judecata viitoare. Aceasta era pentru dânsul o ocazie trimise din cer, de a-și recunoaște păcatele și a le părăsi. Dar zise către solul lui Dumnezeu: «Pentru acum, du-te, și când voi avea timp potrivit te voi chema iarăși». El nesocotise ultima oferire a harului. Niciodată el nu avea să mai primească o altă invitație de la Dumnezeu.” – FA, 294-295

„Feriți-vă de o amânare îndelungată. Nu lăsați pentru altă dată lucrarea de părăsire a păcatelor și de căutare a curăției inimii prin Domnul Hristos. În această privință au greșit mii și mii de oameni, spre pierzarea lor veșnică. Nu vreau să insist aici asupra scurtimii și nesiguranței vieții; dar există un pericol teribil, un pericol insuficient înțeles – acela de a amâna mereu ascultarea de vocea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu, alegând să trăiești în păcat, pentru că, de fapt, însăși amânarea este păcat. Oricât de mic ar fi considerat un păcat, el nu poate fi îngăduit decât cu riscul unei pierderi infinite. Orice păcat pe care nu-l biruim ne va birui el pe noi, contribuind la distrugerea noastră veșnică.” – CH, 32

Disperarea singurătății

Într-o seară a anului 1808, un om posomorât a intrat în biroul doctorului James Hamilton din Manchester, Anglia. Doctorul a fost surprins de apariția extrem de melancolică a vizitatorului.

El l-a întrebat: „Sunteți bolnav?” „Da, doctore, eu sufăr de o maladie mortală!” „Ce maladie?” „Eu sunt speriat de teroarea lumii din jurul meu. Eu sunt descurajat de viață. Nu mai pot găsi nicio bucurie nicăieri, nimic nu mă mai amuză și nu am niciun motiv să mai trăiesc. Dacă dumneavoastră nu mă puteți ajuta, o să mă sinucid!”

„Maladia nu este mortală. Aveți doar nevoie de puțină evadare de dumneavoastră înșivă. Aveți nevoie să râdeți, să obțineți o plăcere de la viață.” „Ce ar mai trebui să fac?” „Mergeți în seara asta la circ ca să îl vedeți pe Grimaldi, clovnul. Grimaldi este omul cel mai haios om care a trăit vreodată.” Un spasm s-a întins atunci pe fața omului, care a zis: „Doctore, nu-ți bate joc de mine! Eu sunt Grimaldi!”

Dezamăgirile vieții fără Dumnezeu

Alexandru cel Mare a cucerit Persia, dar a fost zdrobit și a plâns când trupele sale erau prea extenuate să mai continue cuceririle în India, iar apoi, puțin mai târziu, a murit în plină tinerețe, răpus de propriul său viciu.

Hugo Grotius, părintele dreptului internațional modern, a spus în cele din urmă: „N-am realizat nimic folositor în viața mea.”

John Quincy Adams, al șaselea președinte al Statelor Unite – nu un Lincoln, poate, dar un bun lider – a scris în jurnalul său zilnic: „Viața mea a fost petrecută în aspirații sterile și nefolositoare, în rugăciuni respinse fără încetare... Mă îndoiesc că rezultatul existenței mele ar putea aduce vreun folos speciei mele.”

Robert Louis Stevenson a scris cuvinte care continuă să ne încânte și să ne îmbogățească viețile noastre, însă știți ce a scris pentru epitaful său? „Aici se odihnește unul care a avut intenții bune, care a încercat puțin și a greșit mult.”

Cecil Rhodes a descoperit Africa și a fondat un imperiu, dar care sunt cuvintele spuse pe moarte? „Așa de puțin făcut, așa de mult de făcut.”

Cu ocazia unei vizite în America, în 1882, Oscar Wilde a fost întrebat la vamă dacă are ceva de declarat. Acesta a răspuns: „Doar geniul personal.” 15 ani mai târziu, în închisoare, singur și distrus, iată ce gândea despre viața sa de risipă și exces: „Mi-am irosit geniul... Am uitat că fiecare faptă mărunță înscrisă în cotidian face și desface caracterul” (*Imprimis*, vol. 20, nr. 9). Mai departe, tot el scrie: „Zei m-au dăruit cu aproape orice har. Dar m-am lăsat atras în lungi perioade de răsfăț senzual și fără minte. Sătul de înălțimi, în mod conștient am descins în abis, în căutare de senzații noi. Ceea ce reprezenta pentru mine paradoxul în sfera gândirii a devenit perversul în sfera pasiunii. Am ajuns nepăsător față de viețile celorlalți. Culegeam plăcerea de unde-mi plăcea și treceam mai departe. Am uitat că fiecare faptă mărunță înscrisă în cotidian face și desface caracterul, astfel că orice lucru pe care-l faci în ascuns, în cămăruța ta, într-o bună zi va trebui să-l strigi în gura mare, de pe acoperișul casei. Am încetat a mai fi domn peste mine însumi. Nu mai eram eu căpitanul sufletului meu, iar eu nici nu știam. Am lăsat ca plăcerea să domnească peste mine și am sfârșit în rușine amarnică. (Oscar Wilde, citat de W. Barclay, *Letters to the Galatians and Ephesians*, p. 100)

Barcagiul și filozoful

O tradiție ne povestește istoria unui filozof care traversa un râu într-o barcă. În timpul traversării, încerca să-și arate înțelepciunea în fața barcașului. „Dumneata cunoști textele lui Horbiger?” „Nu”, răspunse barcașul. „Dar știu ce m-a învățat natura ca să-mi desfășor bine munca.” „Ei bine, să știi că ai pierdut jumătate din viață!” În mijlocul râului, barca s-a lovit de o piatră și a naufragiat. Barcașul înota spre mal, când îl văzu pe filozof că se îneca.

„Nu știu să înot!” striga acesta disperat. „Ți-am spus că ți-ai pierdut jumătate din viață fiindcă nu-l cunoșteai pe Horbiger, dar eu acum îmi pierd viața cu totul fiindcă nu înțeleg lucruri așa de simple cum ar fi curentul unei ape!”

Nu pricep nici în fața morții

Cardinalul Cushing ne povestește cum într-o ocazie oficia sacramentele funerare pentru cineva care suferise un atac de cord într-un supermarket. Și cardinalul, după obiceiul său, a îngenuncheat lângă omul acela și l-a întrebat: „Crezi în Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt?” Omul s-a ridicat nițel, a deschis un ochi și a uitat la el și i-a spus: „Eu mor aici și dumneata îmi spui ghicitori.”

Mărturisirea lui Cassius Clay

Boxerul Cassius Clay a fost cunoscut ca cel mai faimos sportiv al generației sale. A fost în top, iar anturajul său de antrenori i-a împărtășit gloria. Dar la sfârșitul distracției, mulți dintre suporterii lui au rămas dezamăgiți. Clay însuși, la un moment dat, a spus cu mișcări nesigure: „Am avut lumea și lumea a fost nimic.”

Lipsa de sens

„Clinicile sunt înțesate cu oameni suferind de o nouă formă de nevroză – sentimentul unei vieți cu totul lipsite de sens” (Viktor Frankl).

„Miriade de oameni se nasc; trudesco cu multă sudoare și caznă; se bruftuluiesc și se războiesc; se îmbrâncesc pentru a câștiga fărâme de avantaje meschine asupra celorlalți; vârsta se furișează peste ei, urmată îndeaproape de neputințe; ... cei pe care îi iubeau sunt luați de la ei, iar bucuria vieții se preschimbă în durere mistuitoare. [Eliberarea] vine la urmă – singurul dar neotrăvit pe care pământul îl are pentru ei – și pier dintr-o lume pe unde au trecut fără corolar, ... o lume care îi va plânge o zi și-i va uita pentru totdeauna.” (Mark Twain, puțin timp înainte de a muri)

Valori ignorate.

Un căutător de roci numit Rob Cutshaw avea un mic magazin pe marginea drumului în Andrews, North Carolina. Ca mulți alții din branșă, el căuta roci pe care le vindea colecționarilor sau creatorilor de bijuterii. Știa suficient despre roci, cum să strângă și ce să vândă, dar nu era expert. Lăsa pe alții să le evalueze. Deși se bucura de slujba lui, aceasta nu-i acoperea întotdeauna nevoile. Adesea tăia lemne la lumina lunii pentru a avea o bucată de pâine pe masă. În timpul unei săpături, cu 20 de ani în urmă, Rob a găsit o rocă pe care a descris-o ca fiind „colțoasă și mare”. A încercat, fără succes, să vândă exemplarul și păstra roca sub pat sau în magazie. Presupunea că bucata albastră îi va aduce aproximativ 500 dolari, dar ar fi dat-o și pe mai puțin dacă ceva urgent s-ar fi întâmplat, ca de exemplu taxe presante. Ceea ce Rob era gata să vândă pe nimica toată s-a dovedit a fi cel mai mare și mai scump safir găsit vreodată. Roca albastră pe care Rob o abandonase în întunericul magaziei timp de două decenii – cunoscută acum ca „Steaua lui David”, în greutate de aproape o jumătate de kg, putea fi vândută ușor cu 75 milioane de dolari.

În continuare avem povestea unor bărbați și femei care L-au luat în râs pe Domnul:

John Lennon (cântăreț): Cu câțiva ani înainte de a muri, într-un interviu pentru o revistă americană, el a declarat: „Creștinătatea va lua sfârșit, va dispărea. Nu este nevoie să îmi susțin această idee. Sunt sigur. Nu am ce spune despre Isus, însă cei ce-L urmau erau oameni prea simpli, astăzi noi suntem mai cunoscuți decât El” (1966). Lennon, după ce a declarat că membrii formației Beatles erau mai cunoscuți decât Isus Hristos, a fost împușcat de șase ori.

Tancredo Neves (președinte al Braziliei): În timpul campaniei prezidențiale, acesta a declarat că, dacă ar obține 500 000 de voturi din partea partidului său, nici Dumnezeu nu l-ar mai putea îndepărta de la președinție. Bineînțeles, a obținut voturile, însă s-a îmbolnăvit cu o zi înainte de a deveni președinte, apoi a murit.

Cazuza (compozitor, cântăreț și poet bisexual): În timpul unui spectacol în Canecio (Rio de Janeiro), în timp ce își fuma țigara, a pufăit fumul în aer și a spus: „Doamne, asta e pentru tine.” A murit la vârsta de 32 de ani, de cancer pulmonar, într-un mod groaznic.

Cel care a construit vasul *Titanic*. După ce s-a încheiat construirea vasului *Titanic*, un reporter l-a întrebat pe constructor cât de sigur era vasul. El a răspuns cu un ton ironic: „Nici chiar Dumnezeu nu îl poate scufunda.” Cred ca știți cu toții ce a urmat.

Marilyn Monroe (actriță): A fost vizitată de Billy Graham, în timpul unei reprezentații a unui spectacol. Acesta a declarat că Spiritul lui Dumnezeu l-a trimis să îi predice. După ce a ascultat ceea ce a avea de spus predicatorul, ea a replicat: „N-am nevoie de Isus al tău.” O săptămână mai târziu, a fost găsită moartă, în apartamentul ei.

Bon Scott (cântăreț, fostul vocalist al formației AC/DC). Într-un cântec din 1979, el spunea: „Nu mă opriți: mă îndrept pe drumul meu, pe drumul care duce în infern.” Pe 19 februarie 1980, Bon Scott a fost găsit mort, înecat cu propria vomă.

Campinas (în 2005). În Campinas, Brazilia, un grup de prieteni beți au luat, în drum, o altă prietenă... Mama a însoțit-o până la mașină și, îngrijorată de starea în care se aflau prietenii ei, i-a spus, ținând-o de mână pe fata care se așezase în mașină: „Fiica mea, mergi cu Dumnezeu și fie ca El să te apere.” Aceasta a răspuns: „Poate doar dacă El (Dumnezeu) merge în portbagaj, pentru că aici, înăuntru... e deja plin!” Peste câteva ore, a sosit vestea că tinerii au fost implicați într-un accident mortal, toți au murit, mașina era de nerecunoscut, nu se mai putea spune ce tip de mașină fusese, însă, în mod surprinzător, portbagajul era intact. Poliția a declarat că nu vedea în ce mod a putut rămâne intact portbagajul. Spre surprinderea lor, în portbagaj, au găsit un carton de ouă, iar ouăle erau toate întregi.

Christine Hewitt (ziaristă și redactor de emisiuni de divertisment din Jamaica): Aceasta a declarat că Biblia (Cuvântul lui Dumnezeu) este cea mai proastă carte scrisă vreodată. În iunie 2006, a fost găsită arsă în mașina proprie.

Mulți alți oameni importanți au uitat că nu există niciun alt nume căruia să i se fi acordat atâta autoritate precum numele lui Isus. Mulți dintre aceștia au murit, numai Isus a murit și a înviat și este viu. „Să nu vă înșelați: «Dumnezeu nu se lasă să fie batjocorit». Ce a semănat omul, aceea va și culege” (Galateni 6:7).

Pregătirea pentru călătorie

Un rege i-a dat odată bastonul curteanului său bufon, însărcinându-l să-l păstreze până va întâlni un altul mai prost decât el, când va distribui bățul unui bufon mai bun. După câțiva ani, regele a căzut bolnav. Curteanul a venit să-și vadă stăpânul pe patul bolii. „Unde pleci?”, se presupune că a întrebat bufonul. „Într-o lungă călătorie”, a replicat regele. „Și când te vei întoarce? Peste o lună? Un an?” „Niciodată”, a replicat muribundul trist. „Și ce provizii ai făcut pentru călătorie?”, a continuat servitorul. „Nimic”, a mărturisit regele. „Și tu, pentru că pleci pentru totdeauna, n-ai făcut nicio pregătire înainte de plecare! Iată, ia bastonul meu, pentru că ești cu siguranță mai nebun decât mine”, l-a certat nebunul. Noi, ca ființe păcătoase, dincolo de nebunia legendarului rege, trebuie să acceptăm ultimul mesaj de avertizare al Evangheliei lui Dumnezeu. Astfel putem fi gata să-l întâlnim pe Isus în ziua revenirii. (de Ashley G. Emmer, *Semnele Timpului*, 16 mai 1939).

Apel

„După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpuși în inimă și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: «Fraților, ce să facem?» «Pocăiți-vă», le-a zis Petru, «și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeuul nostru.» Și, cu multe alte cuvinte, mărturisea, îi îndemna și zicea: «Mântuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos»” (Fapte 2:37-40).

„Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află” (Matei 7:13,14).

Material pregătit de pastor Titu Ghejan, Conferința Muntenia.

LINIȘTEA DINAINTEA, DIN MIJLOCUL ȘI DE DUPĂ FURTUNĂ

În faimoasa pictură denumită „Furtuna de pe Marea Galileei”, realizată de celebrul pictor Rembrandt, sunt reprezentate 14 persoane aflate într-o barcă prinsă în mijlocul furtunii. La prima vedere ar putea părea o reprezentare obișnuită a lui Isus și a ucenicilor Săi, prinși în furtuna descrisă de evangheliile Marcu sau Luca (Marcu 4:35-41; Luca 8:22-25). Însă, la o analiză mai atentă a tabloului, pot fi observate câteva detalii prin care autorul a dorit să transmită un mesaj puternic.

În primul rând, barca pare a fi împărțită între două scene. Partea din față este ridicată de un val înspumat al mării și apa pătrunde din abundență în barcă, iar ucenicii așezați în acea parte au fețele transfigurate de disperare și groază. În partea din spate se află Isus, care este trezit de chemarea ucenicilor, iar chipurile celor aflați în imediata apropiere a Lui transmit doar o stare de neliniște, dar nu de disperare fatală ca ale celorlalți.

În al doilea rând, de ce în barcă sunt 14 persoane, și nu 13, însemnând Isus plus ucenicii Săi? Spre surprinderea specialiștilor care au analizat cu atenție această pictură, au observat că la mijlocul bărcii, parcă așezat între cele două scene, se află un personaj care are chipul chiar al pictorului Rembrandt. Așezându-se pe sine acolo, în mijlocul scenei, parcă ar dori să fie o reprezentare a fiecărui om care, într-un moment sau altul, este prins în furtunile vieții, dar se află la granița dintre disperare și credință.

1. Unde vă este credința? Luca 8:22-25

În mijlocul furtunii, ucenicii și-au dovedit limitele și neputința, dar cel mai important e că au demonstrat o lipsă de cunoaștere al Celui care era atât de aproape de ei și deținea puterea de a soluționa orice situație.

a. Principiul acțiune-evaluare

Modul în care acționează Domnul Isus este unul exemplar și ne-ar putea oferi o primă lecție. În disperarea situației, ucenicii strigă către El, indicând nivelul de deznădejde și de groază la care au ajuns: „Doamne, scapă-ne că pierim” (Matei 8:25) sau chiar: „Învățătorule, nu-Ți pasă că pierim?” (Marcu 4:38). Înțelegându-le starea, Isus răspunde cererii lor și liniștește furtuna. Suntem asigurați că „niciodată nu a rostit un suflet strigătul acesta fără să fie luat în seamă” (Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, 335,2).

În timp ce ucenicii erau încă sub emoția acestei minuni și la ușa inimii lor bătea convingerea privitoare la divinitatea și puterea Învățătorului lor, sunt confrunțați cu o întrebare de evaluare din partea lui Isus: „Unde vă este credința?” (Luca 8:25).

Se pare că această întrebare este esențială pentru om în relația sa cu Dumnezeu, dar și în perspectiva mântuirii. Domnul Isus adresează această întrebare în diferite situații și în exprimări asemănătoare:

- Isus, Petru și umblarea pe mare – „Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?” (Matei 14:31)
- Înainte de vindecarea orbilor – „Credeți că pot face lucrul acesta?” (Matei 9:28)
- Revenirea Domnului Hristos – „Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?” (Luca 18:8)

În cartea Deuteronom găsim ocazia în care se face evaluarea minunii purtării de grijă a lui Dumnezeu în călătoria prin pustiu pentru evreii din vechime și lecțiile conținute de această experiență. „Astfel, te-a smerit, te-a lăsat să suferi de foame și te-a hrănit cu mană, pe care nici tu n-o cunoșteai și nici părinții tăi n-o cunoscuseră, ca să te învețe că omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice lucru care iese din gura Domnului trăiește omul” (Deuteronom 8:3).

Ca și în trecut, Dumnezeu folosește situațiile vieții pentru a ne oferi lecții esențiale despre El și despre nevoia noastră de a ne întări încrederea în El. După orice experiență cu Dumnezeu din fiecare zi, avem nevoie să facem o evaluare, personală sau publică, pentru a pătrunde mai bine lecțiile învățate despre El și a deschide calea ca încrederea în el să fie consolidată. Unde ne-a fost credința înainte de a vedea intervenția lui Dumnezeu? Unde ne este credința după ce am văzut că El a liniștit furtuna din viața noastră?

„De câte ori nu avem și noi aceeași experiență ca ucenicii! Când se adună furtuna ispitelor, când fulgerele sălbătice strălucesc și când valurile se prăvălesc peste noi, ne luptăm singuri cu furtuna, uitând că este Unul care ne poate ajuta. Ne încredem în propria putere până când pierdem orice nădejde și suntem aproape de pieire. Atunci ne aducem aminte de Isus și, dacă-L strigăm să ne mântuiască, chemarea noastră nu va fi în zadar. Deși plin de întristare, El mustră necredința și încrederea noastră în noi înșine și niciodată nu ne lasă fără ajutor când avem nevoie.” (Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, 336,3)

b. De câte minuni ar mai fi nevoie pentru a avea încredere deplină? Matei 14:13-21 (Marcu 6, Luca 9, Ioan 6) și Matei 15:29-38

Una dintre minunile realizate de Domnul Isus, care s-a repetat, este cea a înmulțirii pâinilor. Prima înmulțire este prezentată în toate cele patru evanghelii, iar cea de-a doua apare în două dintre evangheliile sinoptice. Desfășurarea ambelor evenimente este asemănătoare: aceleași alimente – pâine și pește, poporul este invitat să se așeze, resturile sunt adunate în coșuri. Însă detaliile celor două relatări ne oferă câteva perspective și învățături importante.

La prima minune de înmulțire a pâinilor și peștilor, ucenicii sunt cei care aduc înaintea lui Isus această nevoie (Matei 14:15). Cu această ocazie, ucenicii au dovedit că sunt sensibili la nevoile oamenilor. Însă Domnul Isus îi provoacă, în mod neașteptat, cu afirmația: „Dați-le voi să mănânce.” Ca răspuns, au simțit nevoia să ofere argumente făcând referire la realități imediate și concrete – nu aveau la dispoziție decât cinci pâini și doi pești. Ei nu au putut înțelege că acest dialog avea o însemnătate mult mai profundă. Prin el se exprima dorința Domnului Isus de a-i ajuta să-L cunoască mai bine și să crească în încrederea în El – „a spus lucrul acesta ca să le încerce credința” (Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, 365,3).

La a doua înmulțire a pâinilor și peștilor, Isus este cel care prezintă ucenicilor nevoia oamenilor (Matei 15:32). Faptul că acum Isus este cel care ia inițiativa hrănirii mulțimii de oameni și discută acest lucru cu ucenicii ne poate indica faptul că venise momentul testării încrederii în El și înțelegerii lor despre El. Răspunsul lor este uimitor în contextul lipsei de cunoaștere și al necredinței: „De unde să luăm în pustia aceasta atâtea pâini ca să săturăm atâta gloată?” (Matei 15:33). Este ca și cum prima minune de hrănire a noroadelor nu s-ar fi întâmplat. Ei ori au uitat-o, ori nu a avut niciun efect asupra credinței lor.

Raportarea lor se limitează doar la lucruri palpabile și vizibile. Credința lor încă nu atinsese cele două dimensiuni ale credinței mântuitoare – cunoașterea puterii dumnezeiești și încrederea în lucrurile care nu se văd.

În situațiile obișnuite de viață se poate vedea diferența între gândirea firească și cea spirituală. Gândirea spirituală este cea care vede implicarea lui Dumnezeu în desfășurarea evenimentelor vieții. Nu uita modul în care ne-a călăuzit Dumnezeu, ci întâmpină realitățile de astăzi cu dovezile de ieri.

„Examinând istoria trecutului nostru, urmărind fiecare pas de înaintare până în situația noastră prezentă, pot să spun: Domnul fie lăudat! Când văd ce a înfăptuit Dumnezeu, mă simt plină de uimire și de încredere în Domnul Hristos, Conducătorul nostru. Nu avem a ne teme de nimic pentru viitor, decât de a uita calea pe care ne-a condus Domnul și învățătura Sa din istoria trecutului nostru.” (Ellen G. White, *Evenimentele ultimelor zile*, 72,1)

Asemenea lui David, care merge cu îndrăzneală să-l înfrunte pe Goliat bazându-se pe puterea Dumnezeului celui viu a lui Israel: „Domnul, care m-a izbăvit din gheara leului și din laba ursului, mă va izbăvi și din mâna acestui filistean” (1 Samuel 17:37).

Dacă experiența ucenicilor indică posibilitatea de a nu înțelege însemnătatea și lecțiile minunilor din viața noastră, chiar dacă ele se pot repeta, consider că e necesar să ne întrebăm: oare câte minuni ar trebui să mai facă Dumnezeu pentru a avea credință deplină în El?

Exprimarea credinței este strâns legată de cunoașterea Lui din Cuvânt și din experiență. Iar nivelul credinței poate fi indicat de afirmațiile apostolului Pavel: „... Căci știu în cine am crezut” (2 Timotei 1:12) și „sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 8:38-39).

Material realizat de pastor Valentin Filimon, Conferința Muntenia.

CINE VREA CHIVOTUL ÎN CASA LUI?

De-a lungul timpului, am avut ocazia să intru în mai multe case de creștini. Printre lucrurile agățate pe pereții sufrageriei sau pe holul de la intrare, am văzut deseori o tăbliță, un tablou sau un pergament pe care scria un mesaj foarte frumos, o rugăciune numită „Binecuvântarea casei”. Poate o știți. Este un text frumos, prin care Dumnezeu este invitat să facă parte din familie, iar prezența Lui este invocată în acea locuință.

Am putea spune că este un lucru de dorit. Dar mă întreb cât de confortabil ar fi ca Isus să fie fizic prezent, nu doar spiritual. S-ar folosi aceleași cuvinte între soți, s-ar urmări aceleași emisiuni la TV, ar asculta tinerii aceeași muzică, ar fi aceleași bucate pe masă? Ne-am mai dori tot atât de mult să-L invităm pe Isus în casa noastră?

Stau și mă gândesc ce simțea soția marelui-preot în fiecare an la Ziua Ispășirii, când soțul ei trebuia să intre în prezența fizică a lui Dumnezeu, în Sfânta Sfintelor. Orice act necugetat i-ar fi putut aduce moartea instantaneu, motiv pentru care Dumnezeu chiar oferise ca soluție legarea de clopoței la marginea veșmintelor pentru a ști dacă marele-preot era în viață sau a murit (Exod 28:33-35).

Cu toate că este un privilegiu de a sta cât mai aproape de Dumnezeu, este interesant că nu sunt mulți cei care și-l doresc. Motivul? Responsabilitatea este pe măsură. Cu cât stai mai aproape de Dumnezeu, cu atât mai mult trebuie să fii atent la viața ta.

În Vechiul Testament, unul dintre obiectele care arătau direct spre prezența fizică a lui Dumnezeu în mijlocul poporului era chivotul legământului. În 1 Samuel capitoul 4 ni se prezintă o situație în care evreii aveau așa mare încredere în prezența lui Dumnezeu la război cu ei, încât au luat chivotul pe câmpul de luptă. Pentru a le demonstra că nu este un simplu talisman aducător de noroc, Dumnezeu a permis ca acel obiect religios să fie capturat de filistenii. Lipsa chivotului din Israel a produs o așa de mare panică, încât oamenii au crezut că Dumnezeu s-a depărtat cu slava Lui din Israel odată cu plecarea chivotului (1 Samuel 4:22). „S-a dus slava din Israel, căci chivotul lui Dumnezeu este luat.”

În tabăra filistenilor a fost mare bucurie la capturarea chivotului. Ei l-au dus în templul zeului lor, Dagon. Considerau, probabil, că de-acum încolo îl vor avea de partea lor și pe Dumnezeul evreilor și vor fi invincibili. Acesta este motivul pentru care nu l-au distrus, ci l-au dus în templu.

Din păcate, fericirea lor nu a ținut prea mult. A doua zi au găsit statuia zeului Dagon întinsă cu fața la pământ în fața chivotului. L-au pus la loc, dar în ziua următoare l-au găsit din nou pe Dagon căzut în fața chivotului, de data aceasta spart (1 Samuel 5:3-4). Lucrurile erau clare: Dumnezeul evreilor nu suporta în jurul Lui alți dumnezei.

Evenimentele nu s-au oprit aici. 1 Samuel 5:6 – „Mâna Domnului a apăsas asupra celor din Asdod și i-a pustiit; i-a lovit cu bube la șezut, atât în Asdod, cât și în ținutul lui.” După mai multe plimbări ale chivotului prin țară, urmate de diverse plăgi, au înțeles că nu este chiar așa de bine, cum au crezut prima dată, să-L aibă în mijlocul lor pe acest Dumnezeu. După ce s-au sfătuit, au trimis afară din țara lor pe acest Dumnezeu inconfortabil, împreună cu chivotul.

Când chivotul a ajuns la Bet-Şemeş, locuitorii de acolo s-au bucurat foarte mult, ba chiar au adus jertfe (1 Sam 6:13-15). În sfârşit slava lui Dumnezeu era din nou în Israel, prezenţa Lui era din nou într-o formă fizică! Dar, ca în cazul filistenilor, ce a început cu mare bucurie a sfârşit în mare tristeţe. 1 Samuel 6:19-21 – „Domnul a lovit pe oamenii din Bet-Şemeş când s-au uitat în chivotul Domnului; a lovit (cincizeci de mii) şaptezeci de oameni din popor. Şi poporul a plâns, pentru că Domnul îl lovise cu o mare urgie. Oamenii din Bet-Şemeş au zis: «Cine poate sta înaintea Domnului, înaintea acestui Dumnezeu sfânt? Şi la cine trebuie să se suie chivotul, dacă se depărtează de la noi?» Au trimis soli la locuitorii din Chiriat-learim ca să le spună: «Filistenii au adus înapoi chivotul Domnului; coborâţi-vă şi suiţi-l la voi.»”

Mare bucurie când a venit, dar au avut mare uşurare şi când a plecat. „Filistenii au adus înapoi chivotul Domnului; coborâţi-vă şi suiţi-l la voi.” Din cel mai râvnit obiect, acum devenise cel mai de temut. Motivul? Responsabilitatea creşte când vrei să-L ai pe Dumnezeu lângă tine. Cu cât stai mai aproape de Dumnezeu, cu atât mai mult trebuie să fii atent la viaţa ta.

Interesant este că povestea chivotului nu s-a oprit acolo. Cine nu învaţă din istorie este condamnat să o repete. După mai bine de 80 de ani, împăratul David îşi aduce aminte de chivot şi doreşte să-l mute în casa lui (2 Samuel 6:1-11). Dar, ca şi altă dată, ceea ce începe cu bucurie (2 Samuel 6:5 – „cântau înaintea Domnului cu tot felul de instrumente”) se sfârşeşte cu plâns. Dumnezeu nu permite în jurul prezenţei Lui sfinte ca cineva să-L trateze cu neglijenţă, motiv pentru care Uza este lovit cu moartea.

Abia atunci David realizează ce înseamnă a-L avea pe Dumnezeu în casa lui. Se gândeste la cât de multe lucruri care nu sunt pe placul lui Dumnezeu se află în casa lui, aşa că afirmă: „Cum să intre chivotul Domnului la mine?” (2 Samuel 6:9).

Cine vrea chivotul în casa lui? Poate că şi noi Îl rugăm pe Dumnezeu să vină în casa, familia sau viaţa noastră. Vrem prezenţa lui fizică în biserica noastră şi în căminul nostru. Vrem să ne binecuvânteze.

Lucrul cel mai interesant este că uneori vrem ca Dumnezeu să vină în afacerile noastre să le binecuvânteze, dar n-am dori ca inspectorii fiscali să vină în vizită. Vrem uneori ca Isus să vină în spital la marginea patului pentru a ne vindeca, dar nu dorim să vină în bucătăria noastră. Vrem ca Dumnezeu să ne vorbească, dar nu vrem ca El să se uite peste istoricul navigării noastre pe internet.

Dacă vrem chivotul în casa noastră doar pentru binecuvântări, să nu uităm niciodată că Dumnezeu este un Dumnezeu sfânt. Lui nu îi place să fie pus lângă Dagon, pentru că el este un Dumnezeu gelos, singurul dumnezeu adevărat. De asemenea, trebuie să înţelegem că nu putem fi neglijenţi cu legile pe care El le-a lăsat, altfel vom avea experienţa celor din Bet-Şemeş şi a lui Uza. Nu uita: Responsabilitatea creşte când vrei să-L ai pe Dumnezeu lângă tine. Cu cât stai mai aproape de Dumnezeu, cu atât mai mult trebuie să fii atent la viaţa ta.

Deci, mai vrei chivotul în casa ta? Se poate. Dumnezeu chiar Îşi doreşte să vină în casa şi în viaţa ta să te binecuvânteze, dar, înainte de a veni, pune lucrurile în ordine! Invită-L mai întâi să facă o curăţenie generală, iar apoi cu siguranţă că va dori să rămână.

Material realizat de pastor Valentin Moise, Conferinţa Muntenia.

POCĂINȚA UNUI INOCENT

Luca 19:1-10 – „Isus a intrat în Ierihon...”

Domnul Hristos împreună cu ucenicii se îndreptau spre Ierusalim. Era ultimul drum înainte de marea Jertfă.

Ierihonul (cetatea finicilor) era un mare centru comercial, aflat la 270 m sub nivelul mării și la circa 1 000 m sub nivelul Ierusalimului. Era reședința de vară a lui Irod cel Mare – o oază de vegetație, cu plantații de trandafiri, palmieri, viță-de-vie, situat pe malul vestic al râului Iordan. Ierihonul era, la acea dată, cel mai important oraș din Iudeea, după Ierusalim, la 25 km de Ierusalim, reședința multor vameși.

V. 1. „Isus... trecea prin cetate (în drum spre Ierusalim).”

El „umbla din loc în loc”, fiind preocupat de refacerea fizică și spirituală a oamenilor.

El n-a prins rădăcini într-un loc, astfel încât după moartea Sa să fie venerat, deși, astăzi, *toate locurile* pe unde a trecut El sunt considerate sfinte metode de procurat bani!

El nu făcea minuni/vindecări în locuri amenajate, ci *din mers*, acolo unde era nevoie.

Creștinismul trebuie să rămână o *mișcare*, nu o instituție...

V. 2. „Acolo locuia un om bogat, numit Zacheu – șeful collectorilor de taxe & impozite.”

1. Era bogat...

- Avere și-o câștigase *prin mijloace necinstite*, iar cei din jur știau asta și-l urau pentru acest motiv.
- Era *foarte bogat, dar foarte nefericit*.
- Bogăția nu-i putea umple marele gol sufletească.

2. Era vameș...

- Era *șeful biroului vamal* din cetatea Ierihonului, *colectorul-șef* de taxe și impozite.
- Un *evreu aflat un slujba stăpânirii romane*.
- *Necinstea și abuzurile pe care le făceau vameșii*, la adăpostul legii, erau un alt motiv serios pentru care erau priviți cu *ură și dispreț* în societatea iudaică.

3. Era mic de statură...

- Bogăția nu-i aducea fericirea mult dorită, dimpotrivă, îi crea numai probleme.
- ZACHEUS – nume grecesc și probabil varianta greacă a numelui ebraic ZAHARIA (Domnul și-a adus aminte).

- Se pare că nu acesta era numele lui adevărat, ci mai degrabă o *poreclă* prin care era evidențiat caracterul corupt. ZACHEUS = INOCENT(UL)
- Cum puteai să-i spui INOCENTUL șefului colecțiilor de taxe & impozite? Era o ironie răutăcioasă.

V. 3. „El intenționa să vadă pe Isus; dar din cauza mulțimii de oameni (înghesuiei), îi era imposibil; pentru că era mic de statură.”

- Inocentul corupt auzise de Învățătorul și *dorea să-L vadă*. Era curios.
- Și curiozitatea l-a împins înainte..., dar *nu putea* să-L vadă din cauza mulțimii și pentru că era scund.
- Cei care *erau aproape* de Domnul Hristos îi împiedicau pe alții să ajungă la El.
- Și astăzi sunt persoane care nu vin la Mântuitorul (nu se pot apropia de El) din cauza „apropiaților” Săi...
- Sau nu sunt lăsați să se apropie de El (din cauza unei reprezentări deformate).
- Zacheu ar fi putut să spună: „Dacă nu mă lăsați să-L văd, mă întorc la afacerile mele. Eu am făcut ce depindea de mine, dar mai departe nu pot face...”
- Dar el n-a procedat așa, ci....

V. 4. „Atunci a *alergat* înainte pe drumul pe care urma să treacă (Isus) și s-a urcat într-un sicomor, ca să-L poată vedea.”

- Această atitudine ne vorbește despre un aspect pozitiv la Zacheu: *perseverența lui*.
- NU LĂSA CA DEZAVANTAJELE PERSONALE SĂ TE DETERMINE SĂ RATEZI ÎNTÂLNIREA CU DOMNUL HRISTOS!
- Zacheu *simțea nevoia unei schimbări*.
- Însă nu știa cum și când urma să se producă aceasta.

„Vameșul bogat *nu era un om lumes*, cu totul împietrit, cum părea. Sub aparența lumească și mândră se găsea o *inimă simțitoare* la îndemnul dumnezeiești.” (E.G.White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 538)

„S-a urcat într-un sicomor, ca să-L poată vedea.” Ca să-l poți vedea poate va fi nevoie să urci/să te ridici deasupra scepticismului/formalismului, să depășești piedicile...

Evrei 12:1 – „să dăm la o parte/să eliminăm orice piedică și păcatul care ne înfășoară atât de ușor – să alergăm cu perseverență...”

- Nu cred că i-a fost ușor să escaladeze acel pom..., însă n-a renunțat.
- Odată cu căderea în păcat, *tendința de ascundere, camuflajul*, a fost o metodă foarte des folosită de oameni.
- Zacheu se simțea *în siguranță* camuflat de frunzele sicomorului.

V. 5. Când a ajuns în acel loc, Isus a privit în sus și i-a zis: „Zacheu, coboară repede; pentru că azi trebuie să rămân în casa ta!”

- „În casa mea, Doamne? La mine, un păcătos atât de mare? Un vameș, un gunoi al societății?”
- Întâlnirea cu Zacheu este *singura* relatată de evanghelii în care Isus se autoinvită în casa cuiva.
- Apocalipsa 3:20: „Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă Mă aude cineva și *îmi deschide*, voi intra și vom servi masa împreună.”
- „astăzi *trebuie* să rămân în casa ta!” ... nu... „*aș dori – ce zici? Ce părere ai?*”
- acolo unde oamenii nu mai văd nimic, Domnul încă (mai) vede.
- de acolo de unde oamenii nu mai așteaptă nimic, El încă (mai) așteaptă.
- Domnul Hristos coborâse *din al 3-lea cer* pentru a ne salva, iar noi trebuie să coborâm doar din falsa siguranță fabricată de camuflajul păcatului.
- Mântuitorul NU POATE FI PRIMIT DE SUS.
- trebuie să cobori, să fii vulnerabil ca să primești iertarea/mântuirea.

V. 6. „Zacheu a coborât imediat și L-a primit cu bucurie.”

- Zacheu este *copleșit* de prezența Învățătorului în viața lui. Nu i-a venit să creadă.
- Domnul se autoinvitase în casa lui Zacheu, iar acesta „l-a primit cu bucurie”.
- Zacheu *devine oaspete în propria sa casă*, întrucât Invitatul devine Domnul/Stăpânul vieții și casei sale.
- O experiență care îmbogățește realmente viața noastră cu cel mai mare dar cu putință: darul vieții veșnice.

V. 7. Când au văzut acest lucru, toți comentau zicând: „A intrat să găzduiască la un om păcătos!”

- Reacția mulțimii: „De ce trebuie?... Nu e corect să găzduiască la un om păcătos!”
- Răspunsul vine în v. 10 – „Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut!”

Luca 5:31,32: „Oamenii care au nevoie de medic sunt *cei bolnavi*, nu cei declarați sănătoși. N-am venit cu intenția să chem la pocăință pe cei dreapți, ci pe *cei păcătoși!*”

V. 8. Dar Zacheu a zis lui Isus: „Să știi, Doamne, că am decis să dau săracilor jumătate din averea mea; și voi restitui oamenilor de patru ori sumele de bani cu care i-am înșelat!”

- Prin această *declarație publică*, Zacheu dovedește pocăință adevărată:
- RECUNOAȘTE că *a fost un păcătos și că și-a câștigat averea în mod necinstit*;
- DOREȘTE să *repare greșelile trecutului și să nu mai repete păcatul*.

- Domnul nu i-a cerut lui Zacheu să împartă averea săracilor – a fost *decizia lui*.
- CE CONTRAST între atitudinea tânărului bogat & atitudinea lui Zacheu!
- Este impresionantă dispoziția lui Zacheu de a despăgubi *împătrit*.

„Zacheu a fost *copleșit* și a rămas *mut de uimire* văzând iubirea & bunăvoința Domnului Hristos, care se aplecase asupra lui, cel nevrednic. Totuși iubirea și credincioșia față de Învățătorul de curând găsit l-au determinat să facă o *mărturisire* și o *pocăință publică*.” (HLL, p. 94)

V. 9-10. Isus a zis: „Azi a intrat mântuirea în această casă; pentru că și el este unul dintre descendenții lui Avraam; (și beneficiază de faptul că) Fiul omului a venit să caute și să salveze pe cei care erau pierduți!”

- În sfârșit, *cel corupt devine inocent*, devine Zacheu.
- El devine realmente fiul spiritual al lui Avraam, deoarece crede pe Domnul Hristos, iar faptele sale dovedesc pocăința sa.

„*Pocăința în care nu se vede schimbare nu este adevărată*. Neprihănirea Domnului Hristos este un principiu de viață care *transformă* caracterul și stăpânește puterea... Este o predare deplină lui Dumnezeu, o totală supunere a inimii și a vieții față de principiile cerului” (E.G.White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 95).

- Evangheliile nu ne mai spun nimic despre Zacheu.
- Istoria consemnează că ar fi fost un *colaborator al apostolului Petru* și prezbiterul bisericii din Cezareea.
- Pentru Mântuitorul care pășea pe drumul crucii, al respingerii, pocăința lui Zacheu a fost o mare încurajare (Is. 53:11 – „Va vedea rodul ostenelii sufletului Său și va fi satisfăcut”).
- El putea să meargă la Ierusalim și *pe alt drum*...
- Dar a ales să treacă *prin Ierihon*, pentru a culege un fruct dintr-un pom aparent neroditor – pe Zacheu.

CONCLUZII

- Un om mic de statură, mic și în ochii semenilor săi, a *devenit mare* în ochii lui Dumnezeu în urma întâlnirii sale cu Răscumpărătorul său.
- *Întâlnirea lui cu Domnul* a produs adevărata pocăință în inima sa.
- Mântuirea n-a venit în viața lui Zacheu prin faptele lui bune, ci *prin acceptarea prezenței divine în viața și în casa lui*.
- Doar întâlnirea cu Mântuitorul și rămânerea Lui în viața noastră ne va aduce adevărata pace & mântuire.
- Zacheu l-a căutat pe Învățătorul *din curiozitate*, în timp ce Mântuitorul l-a chemat pe nume și *din dragoste*.

- CHIAR DACĂ NOI AVEM O CUNOAȘTERE LIMITATĂ A PERSOANEI DOMNULUI HRISTOS, EL NE CUNOAȘTE FOARTE BINE PE FIECARE DINTRE NOI.

Is. 43:1 „...te chem pe nume, ești al Meu!”

- Prin deciziile lui, Zacheu *nu și-a plătit păcatele* față de Dumnezeu, ci *și-a îndreptat faptele* făcute împotriva semenilor săi.
- Adevărata pocăință e gata să îndrepte răul făcut și chiar o face.
- Experiența lui Zacheu era dovada că un bogat poate să intre în Împărăția cerului (Matei 19:23-26).
- Domnul se oprește și azi în dreptul fiecăruia dintre noi
- Vom rămâne izolați/camuflați în scuzele noastre/în automulțumire
- Sau vom lăsa și astăzi ca mântuirea să intre și în casa/în inima noastră?

Ieremia 50:5 – „Veniți să ne alipim/atașăm de Domnul printr-un legământ veșnic care să nu fie uitat niciodată!”

Material realizat de pastor Viorel Ionescu, Conferința Muntenia.